

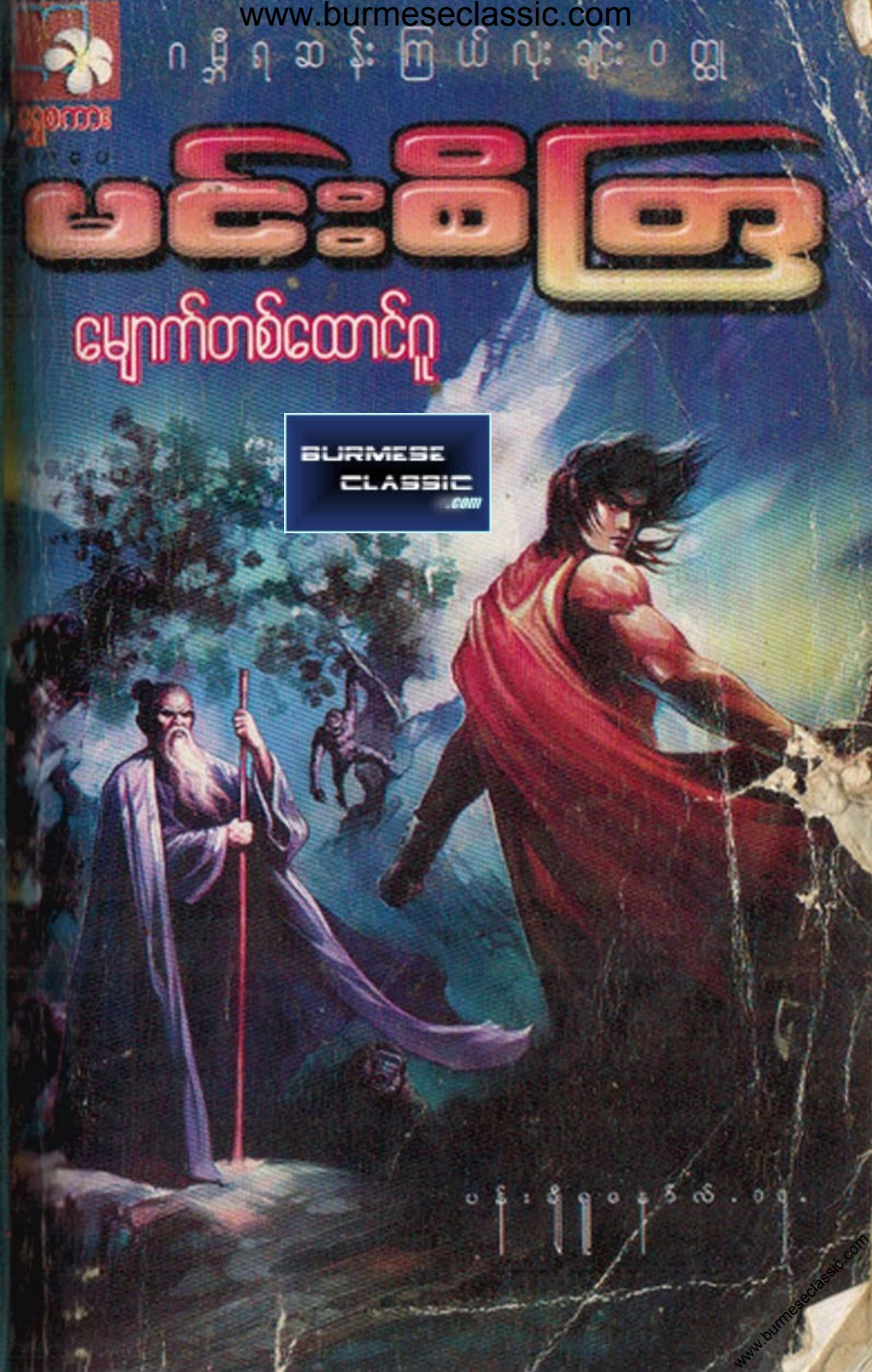
ဂ မြို့ ရ ဆ န်း ကြ ယ် လုံး ချင်း ဝ ဣ

ပင်းစိန်

မျောက်တစ်ထောင်ဂူ

BURMESE
CLASSIC
COM

၀ ၆ : ၆ ၇ ၀ ၂ ၆ ၈ . ၀ ၇

မင်းမိတ်
ဇော်ကဲတင်ဆောင်

BURMESE
CLASSIC
www

၈၂
၅၂
၃၃-၆၀
၆၃
၅၂
၅-၇-၈၂

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၃၅၁၈၀၉

မုက်နှာခုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၄၃၀၈၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ခေါ်တင်တင်ဇာန်း (စိန်သရဖူစာပေ)

အမှတ် (၆၆) ၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အတွင်းထိုနိုင်သူ

ခေါ်ချစ် (စန္ဒာစိုးပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၂၀၀) ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

အဖုံးထိုနိုင်သူ

ဦးစော်ခြင်စင်း (ကာလာရန်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၈၄) ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

ထိုနိုင်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ နှုတ်ရေ - ၅၀၀။

မျောက်တစ်ထောင်ဂူ

အခန်းစဉ်

- ၁။ မျောက်တစ်ထောင်ဂူ
- ၂။ မျောက်များကတိုက်ခိုက်ကြခြင်း
- ၃။ ကြမ္မာနှင့်မိုး
- ၄။ မျောက်ထိပ်နီ
- ၅။ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ
- ၆။ ခွဲခွာသွားသူ
- ၇။ သတိပေးစကား
- ၈။ လေပွေ့ရှိုင်းကြီးထဲပါသွားကြသူများ
- ၉။ မျောက်အပြီးအလစ်ကြရသူများ
- ၁၀။ ဘိုးလိဒွီဝယ်ပေးခဲ့သော သူပိုင်ဆိုင်သည့်မြေ
- ၁၁။ ငှက်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေသောကျားကြီး
- ၁၂။ သစ်တုံးဖြစ်သွားသောတောဝက်
- ၁၃။ ဘိုးလိဒွီနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြခြင်း
- ၁၄။ မြိုင်ရာအဖိုးတော်၏လမ်းဆုံး
- ၁၅။ ဧတီတော်တည်ကြခြင်း
- ၁၆။ ဂူထဲကပြုမီးရောင်တောက်နေသော စမ်းချောင်း

၈၉၅-၈၃

မင်းစိတြာ
 မျောက်တစ်ထောင်ဂူ / မင်းစိတြာ - ရန်ကုန်၊
 စိန်သရဖူစာပေ၊ ၂၀၀၉ ၊
 ၃၀၄ - စာ၊ ၁၂-၅ x ၁၃-၅ စင်တီ၊
 (၁) မျောက်တစ်ထောင်ဂူ

- ၁၇။ လှိုက်နဲ့တိုင်ပင်လှ
- ၁၈။ ဆုက်ကြီးအိမ်ရုံး
- ၁၉။ ခေါင်းထောင်လာသောမြေခွေးနှစ်ကောင်
- ၂၀။ လမ်းပွင့်ဖေးဝတာစင်
- ၂၁။ လူနှင့်ပျောက်တို့ ခေါ်တိုက်ပွဲ
- ၂၂။ ဧည့်ဝင်ကျေပြန်ကြသောမျောက်များ
- ၂၃။ နှုတ်ဆက်ခရီး

(၁)
မျောက်တစ်ထောင်ကူ

လူတစ်ဦး၊ တောလမ်းတစ်ခုကိုဖြတ်ကာ ရှေ့သို့ ဦးတည်ပြီး သွားနေကြသည်။ ကြီးမားသော တောအုပ်ကြီးထဲမှာ အမှောင်ရိုက်က ခိုးမိုးနေသည်။ နေပြောက်ပင်မထိုးနိုင်အောင် ပိန်းပိတ်လျှက်ရှိသော တောနက်ကြီး၊ သူတို့သည် တောကြီးနှစ်တော၊ တောင်ကြီးနှစ်တောင်ကိုဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြသည်။ ယခု တတ်ယမြောက်တောကို ကျော်ဖြတ်နေကြခြင်း။

“ခပ်သွက်သွက်လေးလာဟေ့ ... ဒါ ... နောက်ဆုံးတောပဲ ... ငါတို့ရဲ့ရည်မှန်းချက်ပြည့်တော့မယ်”

ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီးသွားနေသော အသက်ငါးဆယ်ခန့် ခေါင်းဆောင်နှင့် လူကြီးတစ်ဦး၊ တိုနဲ့နဲ့ပုတ်ဆိတ်မွှေးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးကဇေးဇေး၊ လူတကာကို လွှမ်းမိုးနိုင်သောအကြည့်နှင့် မျက်နှာကိုပြင်လျှင်၊ အားကိုးချင်၊ ကြောက်ချင်စိတ်ပေါ်လာနိုင်သောအင်္ဂါရုပ်မျိုးရှိသူပခုံးမှာလွယ်ဆိတ်တစ်လုံးကိုလွယ်ထားသူ

တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်နှင့် အခြေခံမှာ အနက်အကွက်များ ပါသော လုံချည်ကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ နောက်မှလိုက်ပါလာ ကြသူများမှာ ငါးယောက်ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ခရီးဆောင် အထုပ်များကို ကျော့မှာဆိုးထားကြသည်။ ငါးယောက်လုံး ဝေး ရှည်များကိုယ်စီပါလာခဲ့ကြသည်။ အချို့က ခါးမှာစားမြောင်များ ကိုချိတ်ထားကြသည်။ နှစ်ယောက်သည် မုဆိုးများခြံကြန့် ခူးလေးများကိုယ်စီနှင့်။

သူတို့အားလုံးသည် ကြီးမားသော အကြံအစည်တစ်ခု ဖြင့် တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အသွယ်သွယ်တို့ကို အပင်ပန်း ခံကာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ကြသည်။ အတူပါလာခဲ့ ကြသော မုဆိုးနှစ်ဦးကတော့ အမဲရိုက္ကအတွက် တာဝန်ယူ ထားကြသောသူများ။ ထို့ကြောင့် လမ်းမှာ အမဲထားကောင်များ ပေါများသောကြောင့် ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရလွယ်ကြသည်။ အစား အစာရိုက္ကအတွက် မရှားကြပါပေ။

တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ...
 "ငါတို့ ခရီးတစ်ထောက်နှားကြမယ်ဟေ့"

ဦးငှက်ကြီးဟု အမည်ရှိသည့် ခေါင်းဆောင်လူကြီးက ပြော လိုက်သည်နှင့် အားလုံး ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ မရပ်မနား လျှောက်လာခဲ့ကြရသော ခရီးသည် ငါးနာရီခန့်ပါး ခန့်ရှိသည်။ တစ်လမ်းလုံးတောင်ခံထားခဲ့ကြသည်။ ဦးငှက်ကြီး၏ မက်လုံးကြောင့် မျှော်လင့်ချက်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အားလုံးသည် ကျန်းမာရေးကောင်းကြသည်။ ကြံ့ခိုင်

တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ သတ်လုံ ကောင်းကြသူများဖြစ်ကြသည်။ သို့စဉ်လျှက် ခရီးက ကြမ်းတမ်း လှသောကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒဏ်မခံနိုင်ကြ။ ခုလို နားနေ ခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက်ပင် ပြန်ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်ရတော့ မလို။

ဦးငှက်ကြီးက ကောင်းနည်သည်။ သူ့အသွေးအသားနှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် မည်သို့ တည်ဆောက်ထားခဲ့လေသလဲ မသိ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ မောပန်းပုံမရ။ အမည်နှင့်လိုက်အောင် အရပ် ကမြင်မားသည်။ သို့သော် အကြောအချင် ကြွက်သားများမှာ ကျစ်လစ်သန်မာသည်။ ထိုလူကြီး၏ သက်လုံကောင်းပုံကို ကြည့် ပြီးတော့ အံ့အားသင့်မိရသည်။

သူတို့ ဘူးခြောက်ထဲမှ ရေများကို သောက်နေကြစဉ်မှာ ဦးငှက်ကြီးသည် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုဆီကိုတက်သွားသည်။ အပေါ်ကနေ အောက်ကိုလှမ်းမျှော်ပြီးတော့ကြည့်သောအခါ ရှေ့ဖျံ့မြင်ရသောခရီးတွင် ကြီးမားသော ချောက်ကြို တစ်ခုက ကာဆီးလျက်ရှိသည်။ သာမန်ကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်သော်လည်း သူလိုအမြင်အာရုံထက်မြက်သူအတွက်ကတော့ အနေအထားကို ကောင်းကောင်းမြင်နေရသည်။ ဦးငှက်ကြီးသည် သူ့လူများ အပန်းဖြေနေကြသည်ကို တောင်ကုန်းထက်မှ ဆီးပြီးတော့ မြင် နေရသည်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ဆိုင်းနေပြီး ... တခဏ အကြာ ...

"ကဲ ... ခရီးဆက်ကြမယ်ဟေ့"

အဟောလည်းပြောသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်၍ ထိုနေရာမှ ဆက်ပြီး တော့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဦးငှက်ကြီးကို မမေးဘဲနှင့် မိမိတို့ ရောက်လိုသော ခရီးပန်းတိုင်သည် ပိုပြီးတော့ နီးကပ်လာပြီဟု စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုပင်သိနေကြလေသည်။ သို့သော် ရှေ့မှာ ချောက်ကြီးက ဆီးပြီးခံနေမှန်းကို သူတို့မသိကြပေ။ ဦးငှက်ကြီး ကလည်း ဘယ်နေရာကိုရောက်တော့မည်ဟု မည်သည့်အခါမှ ကြိုပြီးတော့ ပြောမပြခဲ့။ စိတ်ဟောမှာစိုး၍လား မသိပါ။

သည်လိုနှင့် တောအုပ်တစ်ခုထဲသို့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြ ပြန်လေသည်။ မကြာခင်မှာပင် ချောက်ကြီးတစ်ခုက သူတို့ကို ရှေ့မှာဆီး၍ကြိုနေလေသည်။

“ငါတို့ တစ်ဘက်ကိုကူးကြရမယ်”

ချောက်ကြီးက သွားရမည့်ခရီးမှာ ဆီးပြီးတော့ ခံနေသည့် အတွက် စိတ်မောသွားခဲ့ကြရလေသည်။ သို့သော် လမ်းတွင် မိမိတို့က အခက်အခဲများစွာကို ကြုံတွေ့ ဖြေရှင်းခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဤနေရာအထိရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဦးငှက်ကြီးက တော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ သူသည် ချောက်ကြီး၏တစ်ဘက် ကိုကူးရန် အကြံထုတ်နေပုံရသည်။ သို့မဟုတ်၊ စိတ်ကူးရှိပြီးသား လားမသိပါပေ။ ချောက်ကြီးတစ်ခမ်းတစ်လျှောက် လိုက်ရှာကြည့်ကြ ရာ တစ်နေရာတွင် မပျော်လင့်သော အခြေအနေတစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

ယင်းမှာ ချောက်ကြီး၏တစ်ဖက်ကို ဤမှသွယ်တန်း ထားသော နွယ်ကြိုးတံတားကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တံတားကြီးမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဆွေးမြည့် ခြင်းမရှိသေးဘဲ၊ ခိုင်ခံ့ပုံရသည်။ ဤတံတားကြီးသည် မည်သည့် အချိန်ကတည်းက တည်ဆောက်ထားခြင်း မှန်းမသိပါ။ ခက်ခဲစွာ ကြိုးစားရလိမ့်မည်ဟုထင်၏။

“ဆရာကြီး နွယ်တံတားကြီးပါလား။ သည်လိုနေရာမျိုး မှာ ဘယ်သူတွေက တံတားကြီးကို သွယ်တန်းထားကြလဲ... ဘူး ...”

တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။ စိတ်ကြီးစားကြ သဘာဝမကျဘူးဟုထင်မိသည်။ ဤမျှလော နေရာမျိုးတွင် ဤလိုနွယ်တံတားမျိုးကို မည်သူက... ခံခဲ့ ... ဖြတ် တည်ဆောက်ထားလိမ့်မည်မထင်။ ဦးငှက်ကြီးသည် တံတားကြီးကိုကြည့်ပြီးတော့ ချင့်ချိန်နေဟန်တူသည်။ နေ့တို တည်တံ့ညီညီနှင့်ရှိနေရာက

“အဲသည်နေရာကိုရောက်ဖို့ သည်တံတားကပဲဖြစ်ကြ ရမှာပဲ ... ကဲ ... ငါရှေ့ကအရင်ကူးမယ်”

ဦးငှက်ကြီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသလို နွယ်တံတားကြီးကိုလည်း စိတ်ချထားသလို ရှေ့ကနေ ဖြတ်ကူး သွားသည်။ တံတားသည် အနည်းငယ်ရှည်၍ ယိမ်းထိုးနေ သည်မှတစ်ပါး အန္တရာယ်တစ်စုံတရာဖြစ်ပေါ်မလာ။ တစ်ဘက် ချောက်နှုတ်ခမ်းဆီကို ကောင်းမွန်စွာပင် ရောက်သွားခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် နွယ်တံတားတစ်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသူများသား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကူးသွားခဲ့ကြလေသည်။

ရှေ့မှာ တောကြီးကဆီးပြီးတော့ စောင့်ကြိုနေသည်။ သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေ ပိုပြီးတော့ ပေါများသည်။ အောက်ခေါင်းကလည်း ရှုပ်နေကြသည်။ လမ်းဟူ၍ မရှိ။ ဦးငှက်ကြီးသည် တောကြီးကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ရှိနေသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်က ခပ်သဲ့သဲ့ထင်လာခဲ့သည်။

က “လမ်းမရှိဘူး ရှင်းလင်းပြီးသွားကြရမယ်” ကြီးပြီးပေါ့များကောင်းကျနေသာ သစ်ကိုင်းများ ဝားများဖြင့် ခုတ်သည်းပြီးတော့ သွားကြရသည်။ တဖျတ်ဖျတ်၊ တဖြုတ်ဖြုတ် ပြန်လေသည်။ က်ပေါ်လျက်ရှိသော အသံများက တောထဲတွင် ရှေ့မှာဆီး၍ကြိုနေကြသလိုပင်။ သို့ရှိနေစဉ် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှ

“ဂါ့ ကွာကျလာသော ရှည်မျောမျောအရာကြီးများ၊ ခနဲဆို မြွေကိုယ်ထည်များလို လူးလွန်းလှုပ်ရှားလာကြကာ အူတို့ဆီကို ချက်ချင်းပင် ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“အား ... အီး” လူတစ်ယောက်၏အော်သံနှင့်အတူ မြေပြင်မှာ မြောက်ပြီးတော့ ပါသွားသည်။

“အစ် ... အစ်” နွယ်ရှင်ကွင်းကြီးတစ်ခုက ခေါင်းကို လာစွပ်သည်။ မြေပြင်ထက်မှ ဆွဲတင်သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဟာ ... ကဲကွာ” ထိုသူ၏နားမှ မုဆိုးတစ်ယောက်က ခုန်ပြီးစားနှင့် ဝိုင်းချလိုက်သည်။

“ရွှပ် ... ”
“ဘုတ် ... ”

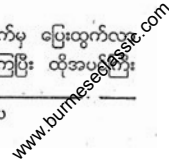
ထိုသူသည် အောက်ကို ဖုတ်ခနဲဆို ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပြုတ်သွားသော နွယ်ရှင်ကွင်းစွပ်မှ နီရဲစေးစပ်သော အရည်ပျစ်ပျစ်များက တဖျစ်ဖျစ်နှင့်မြည်ကာ အောက်ကို ဖောက်ခနဲ ဖောက်ခနဲဆိုကျလာခဲ့ကြသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်လုံးမှ လူးလွန်းလွှဲယမ်းကာ ရောက်လာကြသော နွယ်ရှင်ကွင်းစွပ်များသည် သူတို့၏ လည်ပင်းကိုစွပ်ရန် ကိုယ်ကိုရစ်ပတ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။

“ဟ ... နွယ်ရှင်ကွင်းစွပ်တွေ ... အဝိမခဲနဲ့ ... ဖြတ်တောက်ပစ် ... ဝိုင်းပစ် ... ”

ဦးငှက်ကြီးက သူ့လက်မှာ မြွေတစ်ကောင်လို ရစ်ပတ်လာသော နွယ်ရှင်ကို ဆောင့်ရုန်းရင်း သတိပေးသည်။ ဆောင့်ရုန်းသော်လည်း လွတ်ထွက်မသွား။

ခြတ်တောက်မှသာရမည်ဖြစ်သည်။ အနားမှာရှိနေသည့်လူတစ်ယောက်က ဓားနှင့်ကြိတ်လိုင်းကာ ဖြတ်တောက်ပေးလိုက်သည်။ ဦးငှက်ကြီးက နီရဲစေးပျစ်သော အရည်များ သွက်နေသည့် နွယ်ရှင်ပြုတ်ကြီးကို လက်နှင့်ကိုင်ကြည့်ရာ လက်ထဲမှာ မြွေတစ်ကောင်ပမာ လွန်လူးလျှက်ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက် အဝေးကိုလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

အားလုံးသည် ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်မှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုရောက်သွားကြပြီး ထိုအပွင့်ကြီး

ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ နွယ်ရှင်ကွင်းစွမ်းများသည် သစ်ပင်ထက်မှ တန်းလန်းအနုအထားဖြင့် လှုပ်ရှားလွှဲယမ်းလျှောက် ရှိနေသေးဆဲ။

“တော်တော်သန်မာတဲ့ နွယ်ရှင်တွေပဲ၊ လူတွေကို ကြီးကွင်းစွမ်းသလိုခွင့်ပြီး ဖမ်းနိုင်ကြတယ်၊ သွေးစုတ်တဲ့ မကောင်းဆိုးရွားအပင်ကြီးပဲ”

ဦးငှက်ကြီးသည် နွယ်ရှင်ရစ်ပတ်ထားခဲ့သော လက်ကို ကြည့်ပြီးတော့ ပြောလိုက်သည်။ ထိုနေရာသည် ချက်ချင်းပင် သွေးဆုတ်သွားသည်။ လည်ပင်းတွင် အစွပ်ခံလိုက်ရသောသူသည်လည်း အသားမာအကွင်းကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သတိလစ်ချင်သလိုဖြစ်သွား၍ ဝိုင်းပြီးပြုစုကြရသေးသည်။ ခဏအကြာတွင် သက်သာသွားခဲ့လေ၏။

“နွယ်ရှင်ဆိုတာမျိုးကတော့ရှိတယ် ... ဒါပေမဲ့ သည်လို နွယ်ရှင်ကွင်းစွမ်းမျိုးကိုတော့ ... ငါလည်း ခုတစ်ခါပဲမြင်ဖူးသေးတယ် ... သတိထားရင်တော့ သည်လိုအန္တရာယ်မျိုးကိုကျော်လွှားနိုင်ပါတယ် ...”

ဦးငှက်ကြီးက ရှင်းပြသည်။ သူကတော့ အရည်ထူနေပြီလားမသိ။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းဆီပီမရှိ။ ကျန်သည်လူများကတော့ ပျာယာခတ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

“လူနဲ့ရမှ အပင်ပေါ်ကဆင်းလာခဲ့ကြတာ၊ လည်ပင်းကို ကြီးကွင်းစွမ်းသလိုခွင့်တယ် ... သစ်ပင်ပေါ်ကို ဆွဲတင်သွားတော့ ကြီးဆွဲချပြီးသေသလိုဖြစ်သွားတာပေါ့ ...”

တစ်ယောက်တစ်မျိုးနှင့်ပြော၍မဆုံးကြ။ တောတောင်အတွင်းရှိ အချို့ဓူကွပ်များသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေသည်။ ဦးငှက်ကြီးသည် ထိုနေရာတွင် ကြာကြာမနေဘဲ ချက်ချင်းပင်ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ တောကနက်သထက် နက်လာခဲ့သည်။ သူတို့မြတ်သန်းလာခဲ့ကြသည့်တောများအနက် ဤမျှလောက် ပိန်ဆိတ်သောတောမျိုးကို မကြုံဘူးခဲ့ပါ။

ထိုလို ...

သဏ္ဍာန်အချို့သည် သစ်ပင်များပေါ်မှ အကိုင်းများဆီကို ခုန်ကူးသွားခဲ့ကြသည်။ ပေါ့ပါးစွာလှုပ်ရှားသွားခဲ့ကြသော်လည်း ဦးငှက်ကြီးက သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်များသည် သစ်ပင်များပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာခုန်ကာ ခုန်ကာ အခြားအပင်ကြီးများပေါ်သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ကူးသွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဆ ... ဆရာကြီး သစ်ပင်ပေါ်မှာ”

“ဟုတ်တယ် ... မျောက်တွေပါ ... ငါတို့ရဲ့ခရီးဆုံးကိုရောက်တော့မယ် ...”

ဦးငှက်ကြီးက တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်သည်။ အားလုံးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ မျက်လင်းချက်တွေ ပိုပြီးတော့ ထက်သန်လာကြသော မျက်လုံး

www.burmeseclassic.com

များ၊ ခြေလှမ်းတွေကလည်း ပိုပြီးတော့ သွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ဦးငှက်ကြီးသည် သစ်ပင်ထက်မှ မျောက်များကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူတို့၏ရည်ရွယ်ပြီးမြောက်တော့မည်ဟု မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ပြောလိုက်နိုင်သနည်း။

သို့မဟုတ်၊ မျောက်များကြောင့် မဟုတ်ဘဲ၊ တကယ်ပဲ ခရီးလမ်းဆုံးကိုသိနေ၍လား။ မည်သူမှ မသိနိုင်ကြ။ သူတို့မသိကြသေးသည်က ပင်ယံမှာသာမဟုတ်ဘဲ ခြံများ၊ ဝဋ်အကွယ်များမှလည်း သူတို့ကိုတစေတစောင်း ချောင်းမြောင်းပြီး ကြည့်နေကြသော သတ္တဝါများက မှီနေကြသည်။ ယင်းသတ္တဝါများသည် မျောက်များပင်တည်း။

သို့သော် လူစိမ်းများကို မြင်ကြသော်လည်း မျောက်တို့ဘာသာဘာဝအတိုင်း ဆူညံစွာအော်မြည်ကြခြင်း၊ အချက်ပေးကြခြင်း မပြုကြ၊ သူ့အထာနှင့်သူ သွယ်ဝိုက်ပြီးတော့ လက်ဆင့်ကမ်းကာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အကြောင်း ကြားနေကြလေသလား၊ မပြောတတ်။ သူတို့နယ်မြေကိုရောက်လာခဲ့ကြသော လူစိမ်းများကို နယ်ခံမျောက်များက မည်သို့တုံ့ပြန်ကြမည်လဲ၊ ဤလိုပဲ ပြေးရင်းသွားရင်း၊ အထိတ်တလန့်နှင့် ရှောင်တိမ်းကြရင်း ပြီးဆုံးသွားကြမှာလား။

ဤလူများသည် မျောက်များကို မမြင်ဘူးကြသည်မဟုတ်၊ မြင်ဖူးခဲ့ကြသည်။ မျောက်သားကိုလည်း စားဖူးခဲ့ကြသည်။ ထူးဆန်းသည်တော့မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ယခုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည့် မျောက်များကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်

မမြင်မိကြ၊ စိတ်ထဲမှာလည်း ယောဒိကြပေ။
မှတိုးတစ်ဦးကမူ လက်တည့်ခမ်းကာ ပစ်ခတ်စိတ်မြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးငှက်ကြီးက ခွင့်မပြုဟုထင်၍ မပစ်ခတ်၊ စိတ်ကိုချိုးနှိမ်ထားရသည်။

[မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ ယင်းမျောက်များသည် သူတို့၏ အထက်ဘေးအတွက် အဓိကအကြောင်းရင်းကြီး မြစ်လာလိမ့်မည်ကို မသိကြသေး]

လမ်းကမည်ညာ၊ ချွံငံ့စုမ်းများရှိသည်။ ဂမူဂထပ်များပေါများသည်။ ခြေသလုံးတစ်ဝက်သာသာနက်သည့် ချောင်းလေးတစ်ခုကိုလည်း မြတ်ကျော်သွားခဲ့ကြရသေးသည်။

“မရဲ ... ရှိ ... ရှိ”

မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံ၊ အမြင့်မှဖြစ်သည်။ မော့ကြည့်လိုက်ကြစဉ်မှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး တစ်ခုသည် ဤမှာတက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ တစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ လွှားစခဲဆို ခုန်ကူးသွားသည်။

“ဟာ ...”

ဟာခဲဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ထင်ရှားစွာမြင်လိုက်ကြရသည်က ကြီးမားလှသော မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ပင်တည်း။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ကာ တစ်ဖက်သစ်ပင်စီသို့ ခုန်ကူးခဲ့သည်မှာ အံ့အားသင့်စရာပင်၊ မျောက်ကြီး၏ အပြီးကာ ရှည်လျားလှသည်။ အပြီးရင်းကလည်း တုတ်ပြီး အများကိုသွယ်ပြီးတော့ ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

“တောက် ... သည်အကောင်ကြီးသာ ရလိုက်ရင်တော့ ကွာ ...”

မှဆိုးတစ်ယောက်က မချင့်မရဲဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ခူးလေးတပြင်ပြင်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ယင်းမျောက်ကြီးသည် လည်း သစ်ပင်တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ကူးသွားပြီးနောက် မျောက်ဆုံး သွားခဲ့သည်။ တစဏအကြာတွင် အသံဟူသမျှ ဆိတ်သုဉ်း သွားခဲ့သည်။ နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့်လျှောက်ပြီးသောအခါ တောကြီး၏အလယ်တွင် မြင့်မားသော ဂူကြီးတစ်လုံးကို အမှတ် မထင်တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ယင်းဂူကြီးသည် အစိမ်းရောင်သန်းလျှက်ရှိသည်။ ဂူ အပြင်ဘက်တွင် သစ်ပင်ငယ်များက ဂူအပြင်နံရံမှပင် ကပ်ပြီး တော့ ပေါက်နေကြသည်။ ဂူအပြင်ကား ပေတစ်ရာမကရှိသည်။ တောင်ကုန်းကြီးတစ်ခုပမာပင်။ ဂူပေါက်ဝသည် သိပ်ပြီးတော့ မကျယ်ဝန်းလှပါ။ ဦးငှက်ကြီးသည် ဂူကြီးကိုမြင်လိုက်ရသော အခါ မျက်လုံးအရောင်က ပိုပြီးတော့ တောက်သွားခဲ့ရလေ သည်။

“ငါတို့ အထဲကိုဝင်ကြမယ် ... အထဲမှာ ဘာကိုပဲ တွေ့တွေ့ ကိုယ့်လက်နဲ့မကိုင်ရဘူး ... မထိတွေ့ရဘူး။ ငါ့ခွင့်ပြု မှုကိုင်ရ၊ ထိတွေ့ရမယ် ကြားကြလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဦးငှက်ကြီးမှလွဲပြီး အားလုံးသတိထားမိကြသည်မှာ စောစောက သစ်ပင်ထက်မှာတွေ့လိုက်ကြရသော မျောက်အချို့

ကို ယခုမတွေ့ကြရခြင်းပင်တည်း။ တစ်နေရာဆီသို့ ထွက်သွား ကြဟန်တူလေသည်။ ဂူထဲကိုဝင်ရန် အလိုလိုပင် စိုးရွံ့နေမိ ကြသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်ကို မသိနိုင်ကြပေ။ ဦးငှက်ကြီးကစပြီး အေးဆေးစွာပင် ဝင်သွားခဲ့ သည်။ နောက်မှလူငါးယောက်က မရဲတရဲနှင့် လိုက်ပြီးတော့ ဝင်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဂူကြီးကား အထဲမှာ ပိုပြီးတော့ ကျယ် ဝန်းနေသည်။ အပြင်မှကြည့်ရသည်မှာ အတွင်းတွင် ဤမျှ လောက်ကျယ်ဝန်းသိမ်မွေ့မည်ဟု မထင်မိပေ။

ဂူထဲကိုရောက်သွားကြသောအခါတွင် မြင့်မားသော ဂူနံရံ များသည် မြင်ညီမဟုတ်ဘဲ အထစ်အထစ်များဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ အောက်ခြေမှ ပေတစ်ရာလောက်အထိ မြင့်မားလှသည်။ ဂူကြမ်းမြင့်တွင် မည်သည့်အမှိုက်သရိုက်မှ မရှိပေ။ တံမြက်စည်းနှင့်လှံကျင်းထားသလို ရှင်းလင်းလျှက် ရှိသည်။ ဂူထဲမှာ စိန်ပြားတော့အေးလျက်ရှိသည်။ ဟိုကြည့် သည့်ကြည့်နှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ...

တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ...

“ဟင် ...”

အံ့အားသင့်စရာမြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် မျက်လုံးတွေက နှံ့အမြင့်များဆီမှ မခွာကြတော့၊ သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည် ကား ...

ရုန့်ရံအမြင့်များဆီတွင် မျောက်များကိုတွေ့လိုက်ကြရ
ခြင်းပင်။ ယင်းသတ္တဝါများသည် ဂူနံရံများရှိ အထစ်များပေါ်
ပျံ့ဆောင်ကြောင့်ထိုင်၍တစ်ဖုံ၊ လေးဘက်ထောက်၍တစ်သွယ်၊
မတ်တတ်လျက် နံရံကိုရင်နှင့်အပ်လျှက်သော်လည်းကောင်း၊
ကျောပြင်မှို၍သော်လည်းကောင်း၊ အချို့ မိခင်မျောက်များသည်
ရင်သွေးငယ်များကို ရင်ခွင်တွင်း၌လည်းကောင်း၊ ကျောခိုး၍
သော်လည်းကောင်း ရှိနေကြသည်။

ဂူနံရံအထစ်များမှာ ရှိနေကြသော မျောက်များသည်
ကောင်ရေများလှသည်။ ကောင်ရေတစ်ထောင်နီးပါးခန့် ရှိလိမ့်
မည်ဟု ထင်သည်။

ဂူနံရံအဆင့်ဆင့်များမှာ အထက်အောက်ဒေါင်လိုက်၊
အတန်းလိုက်ရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မျောက်ပေါင်းများစွာ
တို့သည် ဂူအထက်ပိုင်းမှာ ပြည့်စွက်လျက်ရှိနေကြသည်။ သို့သော်
ယင်းမျောက်များကား မလှုပ်မယှက်နှင့်ရှိနေကြသည်။ ငြိမ်သက်
နေကြသည်။

“ဟာ ... သည်မျောက်တွေက မလှုပ်မယှက်နဲ့ ငြိမ်သက်
နေကြတယ်”

“ငြိမ်နေကြမှာပေါ့ ... သည်မျောက်တွေက တကယ်
မျောက်တွေမှမဟုတ်ဘဲ ရုပ်တုတွေပဲ ...”

အံ့အားတသင့်နှင့်ရှိနေကြသည်။ သေသေချာချာကြည့်
မိသောအခါ မျောက်များသည် သက်ရှိသတ္တဝါများမဟုတ်ဘဲ
ရုပ်တုများဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဟာ ... ဒါလောက်များတဲ့ ရုပ်တုတွေကို ဘယ်သူ
က ဘာအကြောင်းကြောင့် ထုလုပ်ထားကြတာလဲ မသိဘူး”

ဦးငှက်ကြီးမကြားစေရန် ထိုးတိုးနှင့်ပြောနေကြသည်။
ဦးငှက်ကြီးကတော့ မျောက်ရုပ်တုများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်
ချက်မပေး၊ ရှေ့ကိုသာဆက်ဦးတော့ လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။
အချို့မျောက်ရုပ်တုများက အောက်ကိုစိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေကြ
သည်။

မော့ကြည့်၍မြင်လိုက်ကြရသူတွေက စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲ
နှင့် ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ အချို့မျောက်ရုပ်တွေက သွားကြီး
တွေကိုဖြိုးကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုကား၍ ခြိမ်းခြောက်နေကြဟန်
ရှိနေကြလေသည်။ တကယ့်ကိုရန်မူ ကြတော့မည်အလား
ပင်။

ကြည့်ရင်း၊ ကြည့်ရင်းနှင့် ကျောချမ်းလာခဲ့ကြသည် ဖြစ်၍
ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့်သာ ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်သွားခဲ့ ကြလေ
သည်။

ရည်လျားလှသော ဂူကြီးသည် လမ်းက တည်တည်ကြီး
မဟုတ်ဘဲ တစ်ဘက်ကိုကျောသွားခဲ့လေသည်။ ဂူအမြင့်ထက်မှာ
မျောက်ရုပ်တုများက တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကြပါးလာခဲ့ကြသည်။

တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ဘေးဂူပေါက်ကြီးတစ်ခုကို
အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ကြလေသည်။ ဦးငှက်ကြီး၏မျက်လုံး
တွေက ပိုပြီးတော့ ထောက်ပလာခဲ့သည်။ သူသည် ဘာကိုမ
ပူစမ်းတော့ဘဲ ဘေးဂူပေါက်ထဲမှတစ်ဆင့်ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

အားလုံးလည်း လိုက်ပြီးတော့ ဝင်းသွားခဲ့ကြသည်။ ဂူထဲကို ရောက်သွားသောအခါ အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားခဲ့ကြရလေသည်။ ယင်းသည်ကား ...

(၂)

မျောက်များကစိုက်ခိုက်ကြခြင်း

ဂူထဲတွင် ကြီးမားသော မျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။ မတ်တတ်ရပ် အနေအထား နှင့်ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်ကြီးကိုလည်း ဖြဲဟထားသည်။ အပြင်ကို ထွက်နေကြသော အစွယ်ကြီးတွေကလည်း ပြူးနေကြသည်။ ခြိမ်းခြောက်နေသောပုံစံမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ မျောက်ရုပ်ကြီးသည် ခြောက်ပေခန့်မြင့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် သေတ္တာတစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။ ငွေသေတ္တာလေးသည် နှစ်ပေပတ်လည်လောက်ရှိသည်။

မျောက်ကြီးသည် ရှည်လျားသောအဖျားရှိသည်။ လက်ရာ မြောက်စွာထုလုပ်ထားသည်ဆိုပေမယ့် နီကြောင်ကြောင် အမွှေးအမျှင်များပါ ပါအောင်ဖန်တီးထားသည်ဖြစ်၍ ပိုပြီးတော့ သဘာဝကျလှသည်။ ဦးငှက်ကြီးမှလွဲ၍ ကျန်ငါးယောက်စလုံးသည် ရုတ်တရက်မို့ တကယ့်သက်ရှိမျောက်ကြီးလားဟုခင်မြီး

တော့ လန်ဒွားမိကြသေးသည်။ ဤမျှကြီးမားသော မျောက်ရုပ်ကြီးကို မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ထုလုပ်ထားရပါသလဲ။ ဒါလည်း အံ့အားသင့်စရာပင် ...

ဦးငှက်ကြီးသည် သူ့နှင့်အတူပါလာကြသူများကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သည်မှာနေခဲ့ကြ ...”

ဟု တိုတောင်းသောကောားကိုပြောပြီး မျောက်ရုပ်ကြီးဆီကို ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ခြေလှမ်းတွေက မျောက်ရုပ်ကြီးနှင့် နီးကပ်လာလေလေ၊ မျောက်ရုပ်ကြီး၏မျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်လာလေလေဟုဝင်ရသည်။ ဦးငှက်ကြီးသည် မျောက်ရုပ်ကြီးဆီကိုရောက်သွားသည်။ အရပ်မြင့်သော ဦးငှက်ကြီးကလည်း မျောက်ရုပ်ကြီးနှင့် မတိမ်းမယိမ်း။

“ငှက်နဲ့မျောက် ... တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ ... ကဲ ... မင်းလည်း လက်ညောင်းလှရောပေါ့၊ ငါ့ကိုတလဲမေးထားဦး”

ဦးငှက်ကြီးက မျောက်ရုပ်ကြီး၏လက်ပေါ်မှ ငွေသေတ္တာကိုယူရန်လက်လှမ်းထိုက်သည်နှင့် ...

“ကနီ ... ကုလီ ... ဟဲ ဟဲ”

အမှတ်မထင် ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ယိမ်းခါသွားသည်။ အတူပါလာကြသောသူများသည်လည်း ကိုယ်လုံးတွေက ယိမ်းထိုးသွားခဲ့ကြသည်။ နောက်ကို၊ ရှေ့ကိုဟပ်ထိုးလဲကျလှပတတ်မြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဦးငှက်ကြီးသည်ပင် သတိထားမိသွားခဲ့ရသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ယခုလို မြစ်သွားခဲ့

ရသလဲမသိနိုင်။ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်လာ။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်လား။ အဖြေကိုမတွေးခံ့တော့၊ ထို့ကြောင့် ဘာကိုမှ မဝဦးစားတော့ဘဲ သေတ္တာကိုသာ အရယူမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်က ဒုတိယအကြိမ် သေတ္တာဆီကို လှမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် ...

“ဖြောင်း ...”

ငွေသေတ္တာ၏အဖုံးက အမှတ်မထင်ပွင့်သွားခဲ့လေဟန်ထိုအချိန်မှာပင် ဦးငှက်ကြီး၏လက်ကလည်း သေတ္တာထဲရောက်အသွားမှာ ...

“အား ...”

ငွေသေတ္တာထဲမှ မျောက်လက်တစ်ဖက်က ထိုးထွက်လာသည်။ လက်သည်းချွန်ကြီးများက ဦးငှက်ကြီး၏လက်ကောက်ဝတ်နှင့် လက်ဖခါးကို တစ်ပြိုင်တည်းထိုးမိလိုက်ခြင်းပင်။ တကယ်တော့ မျောက်ရုပ်ကြီးက ငွေသေတ္တာကို လက်နှင့်ပင့်သားဟန်ရှိသော်လည်း လက်ကငွေသေတ္တာ၏အောက်ခြေသို့ဖောက်ဝင်နေသည်။ ထောင်ချောက်ဆင်ထားခြင်းကို ဦးငှက်ကြီးမသိလိုက်။ အင်္ဂါနီသွားခြင်းပင်၊ တကယ်တော့ ငွေသေတ္တာထဲမှာ သူထင်နေသည့် အဖိုးတန် ကျောက်သံပတ္တာမြားရှိမနေပါ။ တကယ်ရှိနေသည်က အဆိပ်လူးထားသော မျောက်လက်သည်းများပင်တည်း။

ဦးငှက်ကြီးသည် နာကျင်သွားသောလက်ကို ကော့ခိုင်းသောလက်ဖြင့်ညှပ်ကာကိုင်းထားပြီး မချိမဆန်ပင်ခံစားနေရသည်။

ချက်ချင်းမှာပင် မျက်လုံးတွေက ပျာဝေလာခဲ့သည်။

“ငါ ... ငါ ... အလစ်မှာခံလိုက်ရပြီး အဆိပ်မိပြီ”

ထိုစဉ် ...

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး”

အတူပါလာကြသူများက ဦးငှက်ကြီးဆီကို ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြစ်နေသော ဦးငှက်ကြီးကို ပိုင်း၍တွဲကြသည်။

“တောက် ... ဟောသည်ပျောက်ရုပ်ကို ဖျက်ဆီးသိကြစမ်း ...”

ဦးငှက်ကြီးသည် ဒေါသသင့်နေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် အံ့ကြိတ်ကာပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ထိုသူများသည် ဦးငှက်ကြီးကိုလွှတ်ကာ ပျောက်ရုပ်ကြီးကို ဖျက်ဆီးရန် ဘေးများကိုဆွဲကိုင်၍ပြေးဝင်သွားခဲ့ကြသည်။

“တစ်စစီဖြစ်အောင်လုပ်ပစ်မယ်”

ပျောက်ရုပ်ကြီးကို တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ခုတ်ပိုင်းရန် ကြိုးစားလိုက်ကြသည်နှင့် ...

သူတို့၏အကြံအစည်ကို လွှဲချော်သွားစေသော အကြောင်းတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ပျောက်ရုပ်ကြီးသည် လှုပ်ရှားလာခဲ့ပြီး ရှည်လျားသောအမြီးကြီးဖြင့် ပစ်ရိုက်ထည့်လိုက်သောကြောင့်ပင်တည်း။

“ဖျန်း ...”

“အား ...”

အမြီးရှည်ကြီးသည် သာမန်မဟုတ်ဘဲ ငလိပ်ကျောက်ကဲ့သို့ ဆူးများနှင့် ကြမ်းရှုနေသည်။ အရိုက်ခံလိုက်ရသော သူနှစ်ယောက်မှာ ပြင်းထန်သောဝေဒနာများကို ခံစားသွားခဲ့ရသည်။ ထို့အပြင် သေတ္တာကိုကိုင်ထားသော ပျောက်ရုပ်တုကြီး၏လက်နှစ်ဖက်ကလည်း လှုပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သေတ္တာသည် အောက်ကိုကျသွားသည်။ ပျောက် ရုပ်တု၏ ချွန်ထက်သောလက်သည်းကြီးများက ဆတ်ခနဲဆို တစ်ယောက်ကိုထိုးထည့်လိုက်သည်။

“အား ...”

လက်သည်းများက ထိုသူ၏လည်ပင်းကို ဖောက်ဝင်သွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... ပြေးပြေးကြဟေ့ ... ငါတို့တော့ ထောင်ချောက်မိပြီကွ ...”

ဦးငှက်ကြီး၏မပီမပအသံကြီးက လည်ချောင်းထဲမှ ညွှန်ကာထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လာရာလမ်းအတိုင်း ဂူအပြင်ကိုထွက်ပြေးကြသည်။ ထိုစဉ် ...

“ရွှင်း ...”

“အား ...”

ရုပ်တုပျောက်ကြီးဆီက ရှည်လျားသောအမြီးကြီးက လေထဲကိုဝေ့ဝဲလာပြီး ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်၏ ကျောကပင်ကိုထိသွားသည်။ ဝေဒနာဆိုးက အသည်းခိုက်အောင် ရောက်ရှိလာသည်။ ကျောပြင်သည် စုတ်ပြတ်သွား

ကာ သွေးချင်းချင်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အားလုံး သွေးရူးသွေး
တန်းဖြင့် ထွက်ပြေးကြသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်အခိုက်အတံ့
ကလေးမှာပင် မထင်မှတ်သောအခြေအနေတစ်ခုက လပ်ပြီး
တော့ ဖြစ်လာခဲ့ရပြန်လေသည်။ ယင်းကား ဂူအတွင်းရှိ မျောက်
ရုပ်များသည် လှုပ်ရှားလာခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။ အမြင့်နံရံ
များဆီက ငြိမ်သက်နေသော မြောက်ရုပ်များသည် တစ်ကောင်
ပြီးတစ်ကောင် ဂူကြမ်းပြင်ဆီကို ခုန်ချလာခဲ့ကြသည်။ တခုတို
ဖုတ်နှင့် ခုန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ များစွာသော မျောက်များသည်
လှုပ်ရှားလာခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရကာ ဂူကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မည်းမည်း
လှုပ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဦးငှက်ကြီးနှင့် သူ့သူများသည် ထပုတ်ပုတ်နှင့် ခုန်ဆင်း
လာခဲ့ကြသော မျောက်များကို တွေ့လိုက်ကြသောအခါ ထိတ်
လန့်သွားခဲ့ကြသည်။ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဟ ... ဘယ်လိုတွေလဲ ... မျောက်တွေက အသက်
ဝင်လာခဲ့ပြီပါလား ... ”

“အပလေး ... ဟုတ်တယ်ဟ ... ဒါ သယ်လိုဖြစ်ကုန်
တာလဲ ... ငါတို့ကို တာမင်ပဲခြောက်လှန်နေကြတာလား တကယ်
ကောဟုတ်ရဲ့လား မျက်စိပဲမှားသလား”

“ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ ... ဒါ သွေးရူးသားရိုးမဟုတ်
ဘူး ... ပြေး ... ပြေး ... ”

မည်သို့ဆိုးရွားလာဦးမည်မှန်းမသိသော အခြေအနေ
မျိုးကို မတွေ့ဆုံကြတော့ပြီ။ ဂူအပြင်ကိုရောက်ရန်သာ စွတ်

ရွတ်ပြီး ပြေးကြသည်။ သို့သော် များပြားလှစွာသော မျောက်
များသည် ဂူနံရံအမြင့်မှ အောက်ကိုတဖုတ်ဖုတ်နှင့်ခုန်ချလာ
နေကြကာ လမ်းကိုပိတ်ဆို့ထားကြသည်။ တခွီးခွီး ... တအိ
အိနှင့် ရန်သူရန် ကြီးစားနေကြသည်။ ပါးစပ်ကြီးတွေကိုဖြိုကာ၊
သွားကြီးတွေဖြီးကာ ... လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် ကုတ်ခြစ်
ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

“ဟိုက် ... သည်မျောက်တွေက ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်
ကြတော့မလို့လား ... ရှုပ်တယ်ကွာ ... ရှင်းပစ်”

“သည်ကောင်တွေ လမ်းပိတ်ထားကြပြီ ... အရှုပ်တွေ
ပဲ ... ကဲကွာ ... ကဲကွာ”

“ဝစ် ... ဝစ် ... ဝစ်”

မျောက်တွေကို စားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းကြသည်။ သို့သော် မထိ၊
မမီ၊ တိုင်းကာ၊ ယိုင်းကာ၊ စောင်းကာ၊ ယိုင်းကာ၊ ခုန်ကာ
ရှောင်ကြသည်။ စားနှင့်ပိုင်းလိုက်တိုင်း အမြင့်ကိုခုန် ခုန်ပြီးတော့
တက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဂူအစိုဆီရောက်လုပတတ်ပင်၊ သည်လို
နှင့် ဂူအပြင်ဘက်အထိရောက်အောင် ထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြ
သည်။ များစွာသောမျောက်များက ဖွတ်အတင်း ဝင်ပြီးတော့
လက်သည်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်ကြသည်။ ပေါင်း၊ ခြေသလုံးနှင့်
လက်များကို ချွန်ထက်သောသွားများဖြင့် ကိုက်ကြသည်။

ဦးငှက်ကြီးသည်လည်း မျောက်များနှင့် လုံးထွေးနေ
သည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ တွယ်ကပ်နေသော မျောက်များကို လက်
နှင့်ဆွဲချသည်။

“ဟာ ... သည်ကောင်တွေကွာ”

သည်လိုနှင့် ဂူပေါက်ဝကိုရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ အားလုံး ဒဏ်ရာပရယုနှင့် စွတ်စွတ်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးကြသည်။ မျောက်တွေကလည်း မနားတမ်း ပြေးလိုက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ...

“မရဲ ... ရဲ ... ရဲ”

ရောမမျောက်ကြီးတစ်ကောင်သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှတစ်ပင်ကို ကူးသန်းကာ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ လျှင်မြန်လွန်းလှ၍ ခိုင်ခန့်သာမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသူတို့၏ ခေါင်းထက်မှ ကျော်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ မျောက်တွေကလည်း သစ်ပင်များထက်မှ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင်၊ တစ်ကိုင်းပြီးတစ်ကိုင်း ကူးကာလိုက်လာကြသည်။ ဦးငှက်ကြီးသည် ပြေးရင်းနှင့် မျက်လုံးတွေက ပျာဝေလာခဲ့သည်။ မြေလှမ်းတွေကလည်း ဒယိမ်းဒယိုင်၊ မျောက်ကြီး၏လက်သည်းနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသော တစ်ယောက်သည်လည်း ဦးငှက်ကြီးလိုပင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အားနည်းလာသည်။ မပြေးနိုင်တော့။

“နွယ်တံတားဆီကိုရောက်အောင် ပြေးကြ”

ဦးငှက်ကြီး၏အသံသည် မမိမသံ လုံးထွေးနေသည်။ သူလည်း အားတင်းပြီးတော့ ပြေးသည်။ ရှေ့မှာနွယ်တံတားကြီးကို လှမ်းပြီးမြင်နေပြီ။ ထိုစဉ် သစ်ပင်ကြီးအချို့မှ နွယ်ရှင်ကွင်းစွပ်များသည် လူသွေးနံ့ကိုရ၍ လှုပ်ရှားလာခဲ့ကြသည်။ သစ်ပင်အမြင့်မှာ ငွေလိပ်ပြီး နေရာက အောက်ကို ပြုတ်ကျလာခဲ့

ကြလေသည်။

“ဟာ ... ဟိုမှာ နွယ်ရှင်တွေ ... သည်ဘက်ကပြေးသည်ဘက်က ... ”

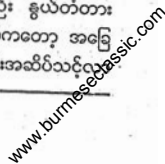
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိပေးကြရင်း နွယ်ရှင်သစ်ပင်များကိုရှောင်ကွင်းပြီးတော့ပြေးကြသည်။ ဦးငှက်ကြီးကိုပင်တွဲပြီးပြေးရန် သတိမရကြတော့။ မျောက်များသည် မြေပြင်ပေါ်မှလည်း လိုက်ကြသည်။ သစ်ပင်များထက်ကလည်း လိုက်ကြသည်။

“ဟာ ... အမလေး ... မနည်းမနော့မျောက်တွေပါလား ... ”

မြင်မြင်ထင်ထင်မြင်လိုက်ရ... မျောက်များကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိလိုက်ရင်း ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားခဲ့ကြသည်။ ဂူထဲမှာတော့ ဤမျောက်များသည် ရုပ်တုကြီးတွေလို ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြသည်။ သက်မဲ့ဟန်ဆောင်နေကြသည်။

“ထောက် ... ထောက်တော့ကို ဉာဏ်များလှတဲ့ ... မျောက်တွေ ... ”

လွန်စွာမှညဏ်များသော မျောက်များဟု သိလိုက်ရသောအချိန်တွင် နောက်ကျသွားခဲ့ကြလေပြီ။ ဦးငှက်ကြီးသည် နွယ်တံတားကြီးဆီကို ဒယိမ်းဒယိုင်ကိုယ်လုံးဖြင့် ရောက်သွားခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ ငါးယောက်သည်လည်း နွယ်တံတားကြီးဆီကိုရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ အခြေဝနေအတော်လေးကိုဆိုးနေသမျှ လက်သည်းအဆိပ်သင့်လှစေ

သောကြောင့် မျက်လုံးတွေလည်း အတော်ကို ပြာဝေလျှက် ရှိနေလေပြီ။ နွယ်တံတားကြီးပေါ်ကို ရောက်သွားသည်တိုင် ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့မလို မကြာခဏ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် မျောက်ခေါင်းနှင့်တူပုံရသော မျောက်ကြီးသည် နွယ်တံတားကြီးဆီကို သစ်ပင်ထက်မှနေ၍ ဖျတ်ခနဲဆို ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုနောက် ချည်နှောင်ထားသော နွယ်ကြီးများကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ကာ ဖြတ်တောက်နေလေသည်။ မျောက်တွေက ကြီးတံတားပေါ်ကိုဆက်မလိုက်ကြတော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များပေါ်မှသော်လည်းကောင်း စိမ်းပြေနေပြေ အေးအေးဆေးဆေးပင် ကြည့်နေကြသည်။

ထိုသူတို့သည် နွယ်တံတား၏အလယ်ကိုမရောက်မီ မှာပင် နွယ်ကြီးက တစ်ကြမ်းလှုပ်ခါနေ၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေရာ ...

“ဟာ ... နွယ်တံတားကို ဟိုမျောက်ကြီးကိုက်ဖြတ်နေပြီ ... လုပ် ... လုပ်ကြပါဦး”

“အမလေး ... ဒုက္ခပါပဲ ... ဟိုတက်ထိပ်ကိုရောက်အောင် အပြန်ခြေး ... အပြန်ခြေး ...”

မျောက်ကြီး၏အပြုအမူကိုတွေ့သွားခဲ့ကြ၍ အထိတ်တလန့်နှင့် အော်လိုက်ကြသည်။ ဦးငှက်ကြီးသည်လည်း တစ်ဖက်ကမ်းဆီကိုရောက်အောင် မနည်းပင်အားပျံ့ပြီးတော့ ပြေးနေရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်လျှင် ကြီးတံတားအစုစပ်ဖက်က ပြတ်

တောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ကြီးတံတားသည်လည်း ပိုပြီးတော့ ယမ်းခါထွက်သွားသည်။

“ဟာ ... ဟာ ... လုပ်ကြပါဦး”

ကြီးတံတားပေါ်မှာ အလဲလဲအပြိုင်ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ ကြီးတံတားပေါ်ပြတ်တောက်သွားသောအစုစပ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ခွဲထားသည်။ လွန်စွာမှ ခွန်အားပေးလေကြီးပြီး ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသောကိုယ်လုံးရှိသည့် မျောက်ကြီးပင်။

“ဝု ... အိ ... အိ”

မျောက်ကြီးသည် သူ့၏ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ်ကာ အစွယ်ရွေးရွေးထသည်အထိ အော်လိုက်ပြီး ကြီးစုစပ်ဖက်ကို တစ်ပြိုင်တည်းလွှတ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“အား ... အား ... အား”

ထိုအခါ အားလုံးသည် မျောက်ကြီးထံသို့ တစ်ရှိန်ထိုးပင် ကျသွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

(၃)
ကြမ္မာ နှင့် မိုး

လသာချောင်းရေသည် တစ်ဟုန်ထိုးပင် စီးဆင်းလျှက် ရှိသည်။ သစ်ပင်များအပြစ်မှကျွတ်ပြီးတော့ မျောပါလာခဲ့ကြ သည်။ ဒိုက်သရောဇက်များ၊ သားကောင်ငယ်များသည်လည်း လုံးထွေးပြီးတော့ မျောပါလာခဲ့ကြသည်။ ရေသည် နောက် ကျီလျက်ရှိနေသည်။ တဟဲဟဲ တစ်ခေါင်ခေါင်နင်းနေသော ရေသည် ဖြစ်ကမ်းနဖူးကိုထိလှန်းပါးဖြစ်နေလေသည်။

အထက်ဘက်မှာ မိုးကြိုးတင်မ နှစ်မလောက်ရွာချလိုက် တ်။ တောင်ကျရေက ကျသောခွဲခြင်းပင်။ မိုးအားကြီးသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ အင်နှင့်အားနှင့် ဝါးလုံးထိုးစီးဆင်း နေခြင်းပဲဖြစ်သည်။ လသာရွာသားများသည် တောင်ကျရေကြောင့် ချောင်းရေအံ့ တက်လာပြီး ရွာထဲအထိ ရေများတက်လာသည်ကို ကြုံဖူးခဲ့ရ သည်။ အမြဲတမ်းတော့မဟုတ်ပါ။ အန္တရာယ်လည်းမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ယခုလိုအခြေအနေမျိုးလောက်ကိုပင် စိုးရိမ်ကင်းခဲ့နေ

ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းကာလ ... သည်မှာဘက်မှာပင် လျှင် ကောင်းကင်ထက်မှာ တိမ်မည်းတို့က ညှို့လာခဲ့လေပြီ။

"မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်ဟေ့"

ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ပြီးတော့ ခန့်မှန်းနေကြသည်။ လသာချောင်းရေက တောင်ကျရေအားကောင်း၍ လျှံတက် လာမည်ကို သတိထားနေကြရသည့်အထဲ မိုးကရွာချဦးမယ် ဆိုရင်ဖြင့် ရွာကိုရေကလွှမ်းမိုးသွားများကို စိုးရိမ်မိကြသည်။ သူတို့လက်ထက်မှာ တစ်ခါမှတော့ ပိုးစိုးပက်စက်မဖြစ်ဘူးပါ။ ဟိုးရေယခင် ဘိုးဘေးတွေလက်ထက်က လသာရွာကြီး ပျောက် သွားခဲ့သည်အထိ အခြေအနေဆိုရွားသွားခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုကြ ခ်။

ထိုစဉ်က လသာရွာ၏အိမ်ခြေသည် ဒုတိယအကြိမ် တည် ထောင်ခဲ့သည့် လသာရွာ၏အိမ်ခြေလောက်မများ။ အိမ်ခြေ တစ်ရာပင်မပြည့်ဟု သိရသည်။ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံလောက်မှာ ကျလာသောတောင်ကျရေသည် လသာချောင်းအတိုင်း အဝေးမှ တစ်ဟုန်ထိုးစီးဆင်းလာပြီး တစ်ရွာလုံးကို ဝါးမြို့တိုက်စားသွား ခဲ့သည်။

မည်သူတစ်ယောက်မှ ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ် ကောင်သော်မှ အသက်ရှင်ပြီးတော့ မကျန်ရစ်ခဲ့ကြပေ။ ထိုသူများသည် ပင်လယ်ထဲအထိ မျောပါသွားပြီး ဓာတ်သိမ်း သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ယခုတစ်ဖန်တည်နေသော လသာ

ရွာသည် ဒုတိယအကြိမ် တည်ထောင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မည်သူက ဦးစီးပြီးတည်ထောင်ခဲ့သည်ကို ယခုအချိန်မှာ မည်သူမှ ပြန်ပြီးတော့ မပြောနိုင်ကြ။ နှစ်ကာလအတိအကျ မည်မျှ ကြာခဲ့ပြီလဲ ရွာသက်တမ်းမည်မျှအတိကြာမြင့်ခဲ့ပြီလဲဆိုသည်ကို မသိနိုင်ကြတော့။

[ပြန်၍ပြောနိုင်သော လူကြီးသူမများသည် အထက် အရွယ်ကြီးရင့်၍ ဘဝတစ်ပါးသို့ပြောင်းသွားခဲ့ကြ၍ဖြစ်ကြသည်။ ရွာတည်စဉ်ကရှိခဲ့ကြသော ကြံ့ခိုင်ကြသော လူကြီး သူမများ ယခုမရှိကြတော့ခြင်းကြောင့်၊ ဒုတိယအကြိမ်တည်ထောင်ခဲ့သော လသာရွာ၏သက်တမ်းသည် နှစ်တစ်ရာထက်တော့ မအောက် ဟုသာ ဝေယျာယူအနေဖြင့် ခန့်မှန်းမိရပါတော့သည်။]

ထင်ကြသည့်အတိုင်းပင် လသာရွာ၏ အထက်ကောင်း ကင်တစ်ခွင်မှာ ညိုခိုင်းနေကြသော တိမ်မည်းညိုတို့သည် တအိအိဖြင့် နိမ့်ဝင်းလာခဲ့လေ၏။ မကြာမီမှာပင်လျှင် အံ့အမ်း သရောမြင့် ရွာချပါလေတော့သည်။

“ရိုင်း ... ရိုင်း”

မိုးခြင်းဆံ့များကလည်း အဆက်မပြတ် နားကွဲမတတ် ပင် ပေါ်ထွက်လာသည်။ သွပ်တွေကလည်း တဝင်းဝင်း တလက် လက်နှင့်ပြက်သည်။

“ခွင် ... ခွင်”

မိုးကြိုးလက်နက်သည် ခြေပြင်ပေါ်သို့ ဟိုနေရာသည် နေရာအနှံ့ ပစ်ချသည်။ လသာရွာနှင့် မနီးမဝေးတတ်လည်ပုံ

သစ်ပင်ကြီးများအချို့သည် မိုးကြိုးထိ၍ မီးဟုန်းဟုန်း တောက် လောင်လျက်ရှိကြသည်။ ထို့အပြင် ချွန်ထက်သော အရာမှန်သမျှ မိုးကြိုးခသည်။ လသာရွာသာမက ရွာနီးချင်းတွေကပါ အံ့အား သင့်သွားခဲ့ကြသည်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ကလေး သူငယ်တွေကလည်း လန့်ပြီးတော့ ငိုကြသည်။ လူကြီးသူမ တွေကလည်း ရင်တမမနှင့် ...

“ငါတို့ထစ်သက်မှာ သည်လိုမိုးကြိုးပစ်တာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့သေးဘူး။ လျှင်တွေကလည်း လက်လိုက်တာ အဆက် မပြတ် ... မနားတော့ဘူး ... ကြောက်စရာ”

ဟု ပြောကုန်ကြရသည်။ ရွာချလိုက်သည့်မိုးကလည်း အပြီးတကြီး၊ စဲမှစဲပါတော့မလားဟုထင်ရသည်။ အထက်ဖျားမှ မိုးရွာလို့ တောင်ကျရေက ဝါးလုံးထိုးကျနေရသည့်အထဲ သည် ဘက်ခိုင်မှာလည်း မိုးက ဝဲကြီးမဲကြီးရွာချရုံသာမက မိုးကြိုး လက်နက်တွေကလည်း ကြောက်မမန်းလိလိ ပစ်နေခဲ့ပြန်ရာ မကြာမီထူးထူးခြားခြားနေကြသည်။ ရေတွေပိုပြီးတော့များလာပြီး မိမိတို့ရွာကလေးပါ ဒုက္ခရောက်သွားတော့မလားဟု မတွေး ကောင်းတွေးကောင်း တွေးနေမိကြသည်။

အချို့ဆိုလျှင် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှာ လင့်စင်သဘော မျိုးထိုးကာ နေရာထိုင်ခင်းများ ပြုလုပ်ထားကြလေပြီ။ မိသားစု များပင်လျှင် လင့်စင်ပေါ်သို့ရောက်နေကြ။ ပိုထားကြပြီးလေ ပြီ။

“ဒါလောက်ကြီးလည်း စိုးဆိုမနေကြပါနဲ့ ... ပင် ...

ထင်နေကြသလို ပိုပိုးပက်စက်တော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး”
“အိပေမဲ့ သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူးလို့ သဘောပိုက်
ပြီး ပြင်ဆင်သင့်တာကို ပြင်ထားကြရမှာပဲ မဟုတ်လား အဘ
ရယ် ...”

ပြောမယ့်သာပြောရသည်။ လူကြီးတွေကလည်း မိတ်
တထင်ထင်နှင့်ပင်။ သူတို့၏ စိုးရိမ်မှုကို ရွာသူရွာသားများ
မလိစေရန် ပုံးကွယ်ထားကြရသည်။ ချောင်းရေကလည်း လျှိုနေ
သည်။ တရဟောပင် စီးဆင်းနေဆဲ။ မိုးကလည်း တသောသော၊
တဝေဝေဖြင့် ရွာချနေဆဲ။ ရွာထင်အိုးကြီးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
သွန်းချနေသလား မှတ်ရသည်။ လေက အရမ်းကာရော
မတိုက်ဘဲ တော်ရုံသင့်ရုံလောက်သာ တိုက်ခတ်နေ၍ တော်ပေ
သေးသည်။

သည်လိုနှင့် မိုးက တဖြည်းဖြည်းနှင့်ချုပ်လာခဲ့သည်။
ချောင်းရေတိုး၍ ကမ်းပါးပေါ်အထိ တက်လာသည်။ ရေများ
က ရွာထဲအထိ စီးဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။ အိမ်ကြမ်းခင်းကို
ပင် ထိလှန်းပါးဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ အချို့သည် သည်ထက်ပို
ပြီး တိုးလာလိမ့်မည်ဟုထင်မိကြသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် သစ်ပင်
များပေါ်အထိရောက်ကုန်ကြလေပြီ။ သတ္တိကောင်းသော ရွာသား
များကတော့ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သည်ထက်
ပိုပြီးတော့ဆိုးလားလျှင် လိုအပ်သလိုဆောင်ရွက်မို့ ...

တောင်ကျရေကျသောအရှိန်၊ သည်တက်ပိုင်းမှာ ရွာ
သွန်းသောမိုးကြိုးကြောင့် အောက်ဘက်ရှိ ရွာအချို့ ရေလွှမ်း

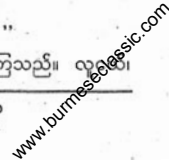
မိုးခံကြရသည်။ အိမ်များရေထဲပျောပါသွားခဲ့ကြသည်။ လူ
အသေအပျောက်ပင်ရှိသည်ဟု နောင်မကြာမီမှာ ကြားသိခဲ့ကြရ
လေသည်။

မိုးချုပ်ခါနီးတွင် လသာချောင်းရေက ပိုပြီးတော့ အင်အား
ကောင်းလာသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင်
အော်မြည်ပြီးတော့ ဝါးလုံးထိုးစီးဆင်းလာခဲ့သည်။ ရေစီးနှင့်အတူ
ပါလာခဲ့သော အပိုက်သန့်ကိများထဲတွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ယင်းကား အပိုက်များ၊ သစ်ရွက်ပုပ်များ၊
ဒိုးကံသရောပတ်များ၊ ပုံးလွှမ်းလျှက်ရှိသော သစ်တုံးကြီးတစ်တုံး
ပေါ်တွင် ပျောက်ကြီးတစ်ကောင်ပါလာသောကြောင့်ပင်။ ယင်း
ပျောက်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံးရွှံ့ရွံ့လျှက်ရှိသည်။ ငယ်ထိပ်
ထည့်တည့်မှာလည်း အနီကွက်ပိုင်းပိုင်းကြီးတစ်ခုက ထူးခြားစွာ
ပင် ရှိနေသည်။ သူသည် သစ်တုံးကြီးမှထောင်ထွက်နေသော
သစ်ကိုင်းကို တအားဖက်ထားသည်။ လွန်စွာမှ ထိတ်လန့်နေရာ
သည်။

“ဟာ ... ပျောက်ကြီးတစ်ကောင်ဟေ့ ... ဟိုမှာ ကြည့်
လိုက်ကြစမ်း ...”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... သည်ကောင် အကြောက်ကြီး
လိုက်တာ ... သစ်ကိုင်းကိုဖက်ထားတာ မလွှတ်ပါလား။ ဟား
ဟား ဟား ဟား”

“ခဲခဲပေါက်ကြဟေ့ ရိုက်ချကြ ...”
ကလေးများက ခဲဖြင့်ပိုင်းပေါက်ကြသည်။ လူ ...

လူလတ်ပိုင်းတွေကလည်း လမ်းပေါ်မှနေ၍ ပြေးလိုက်ကြကာ
 အုတ်ကျောက်ခဲကြီးများဖြင့် ဝိုင်းပြီးပေါက်ကြသည်။ အချို့ကား
 ခနော်ခနော်တံတားလေးဆီကိုပြေးသွားပြီး အပေါ်ကနေ ရရာ
 တုတ်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များနှင့် ဝမ်းလျှားထိုးမှောက်ကာ
 ရိုက်ချွန်ကြသည်။ မျောက်ကြီးကို အဲဒါမျိုးကထိမှန်သည်လည်း
 ရှိသည်။ တုတ်ချက်မီးသွားသည်လည်းရှိသည်။ သို့သော်
 မျောက်ကြီးသည် ခေါင်းမှာ သွေးသံရဲရဲနေသည်တိုင် သစ်ကိုင်း
 ကို မလွှတ်တမ်းပင် ဖက်တွယ်ထားလေသည်။ ထိုစဉ် ကလေး
 တင်ယောက်က ပြေးလာပြီး ...

“ဟာ ... မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ ... သူ့ခမျာ ဒုက္ခရောက်
 နေရတဲ့ကြားထဲ သနားပါတယ် ... တော်တော်ရုန်းစက်ကြ
 ပါလား ... ”

မိုးလေထဲမှာပြေးလာသူ အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိ ကလေး
 က ယခုလိုပြောလိုက်သည့်အတွက် ...

“အံ့ဟာ ... မင်းက ငါတို့ကိစ္စကို စင်ပြီးတော့စွက်
 ဖက်ရအောင် မင်းအပူပါသလားကွ ... ”

“ဟေ့ကောင် တိုးလေး ငါတို့လုပ်သလို လုပ်လုပ်စမ်း
 ပါကွ ... ရယ်ရတယ်ကွ ... ”

တိုးလေးသည် သူတို့ပြောနေကြသည်ကို မကြားတော့
 ပြီ။ သစ်တုံးကြီးကား မျောပါသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တိုးလေးသည်
 ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် သစ်တုံးကြီးမျောပါရာဆီကိုပြေး လိုက်သွား
 ခဲ့သည်။ မျောက်ကြီးကို ဒုက္ခပေးလွှတ်လိုက်ကြသူများသည်

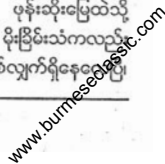
လည်း တိုးလေးကို ဂရုမစိုက်ကြတော့ပြီ။

တိုးလေးသည် အပြေးသန်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ချက်ချင်း
 ပင် သစ်တုံးကြီးကိုမိလာခဲ့သည်။ -ရွာနှင့်လည်း အလှမ်းဝေး
 ခဲ့လေပြီ။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် နောက်မှလိုက်လာသော
 အခြားသစ်တုံးပြစ်ကြီးတစ်ခုက မျောက်ကြီးပါသော သစ်တုံး
 ကြီးကို ဘေးချင်းဆင်၍ဆောင့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သစ်တုံး
 ကြီးသည် လည်တွက်သွားကာ ကမ်းဘက်ကိုရောက်လာသည်။
 တိုးလေးသည် ကမ်းစပ်မှနေ၍ ချက်ချင်းပင် သစ်တုံးကြီးကို
 ထောင်နေသောအကိုင်မထစ်ဆင့် ဆွဲယူလိုက်သည်။ မျောက်ကြီး
 သည် ထိုသစ်ကိုင်းကိုဖက်ကာ ငြိမ်သက်လျှက်ရှိသည်။

“ဟာ ... မလှုပ်တော့ဘူး ... သေသွားပြီလား မသိ
 ဘူး”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သစ်ကိုင်းကို
 ဖက်ထားသည့်မျောက်ကြီး၏လက်ကို ချက်ချင်းပင်ဖြုတ်လိုက်
 ကာ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သစ်တုံးကြီးသည် ရေစီးထဲတွင် ဆက်ပြီး
 တော့ မျောပါသွားခဲ့လေ၏။ တိုးလေးသည် မျောက်ကြီးကိုထမ်း
 ကာ နေရာမှပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ကမ်းစပ်မှ မလှမ်းမကမ်းတွင်
 ပုန်းဆိုးမြေကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ယင်းဆီကို ဦးတည်ပြီးတော့
 သွားသည်။ သစ်တုံးကြီးများ၊ ခြေဖျားထူထပ်သောနေရာ။

ယင်းနေရာကိုရောက်သွားသောအခါ ဖုန်းဆိုးမြေထဲသို့
 တောက်လျှောက်ဝင်သွားသည်။ မိုးကသဲသဲ၊ မိုးငြိမ်းသံကလည်း
 မခဲနိုင်။ တိုးလေးတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွှဲနစ်လျှက်ရှိနေပြီ။

တစ်နေရာတွင် မြေဂူလေးတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်းဂူသည် ယခင်က ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်နေသွားသော ဂူဖြစ်သည်။ ဖွတ်လိုက်သောသူများက ဂူဝင်ကိုတူးရင်း ချဲ့ရင်း အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဖွတ်ကိုတော့ မရလိုက်ကြ။ နွားကျောင်းသားများ၊ ကလေးများက မိုဆိုခိုင်ရန်၊ နေခိုခိုင်ရန် ထပ်မံ၍ချွဲကြရင်း ဂူငယ်လေးတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းပင်။ ဖွတ်မိသားစုတစ်ခုလုံးနေခဲ့ကြပုံရသည်။

တိုးလေးသည် ဂူထဲကိုဝင်ကာ ဝင်လိုက်ပြီး မခုံးထက်မှ မျောက်ကြီးကို ချထားလိုက်လေသည်။ မျောက်ကြီးကား ခေါင်းမှ နှာခေါင်းမှ သွေးများထွက်လျက်ရှိသည်။ တိုးလေးသည် မျောက်ကြီး၏ရင်တစ်ကိုးနားနှင့်ကပ်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။ မိုးဆံ၊ လေသံများကြောင့် ရင်ခနဲသံကိုမနည်းပင် နားထောင်ရသည်။ သေချာစွာကပ်ပြီးတော့ နားထောင်သောအခါကျမှ ရင်ခနဲသံကိုကြားလာခဲ့ရလေသည်။

တိုးလေး ဝမ်းသာသွားခဲ့လေ၏။ မျောက်ကြီးကား မသေသေး။ သတိလစ်နေခြင်းသာ။ ခေါင်းမှာ ခဲမှန်ထားသော ဒဏ်ရာကိုတွေ့ရသည်။ နှာခေါင်းမှဒဏ်ရာကတော့ နှာရုကို ထိမှန်သွားဟန်တူသည်။ တိုးလေးသည် မျောက်ကြီးကို ကာရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် သူ့အထက်ကို ခဲယဉ်းစွာကပ်တင်လိုက်မိမှန်း မိမိကိုယ်ကိုပင် နားမလည်မိလိုက်ပေ။ တိုးလေးသည် မျောက်ကြီးကိုထားခဲ့ပြီး မိုးလေထဲမှာပင် အပြင်ကိုပြေးထွက်သွားသည်။

ခြံကဲ့သို့သော အပင်တစ်ပင်မှ အရွက်အချို့ကိုရူးတွတ်ကာ ဂူဆီကိုပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အရွက်များကို လက်နှင့်ပင်ခြေပစ်ကာ သတ္တုရည်များကို ခေါင်းထက်ရှိ ဒဏ်ရာပေါ်သို့ ညှစ်ချသည်။ အနာမယဉ်းစေရန် ဖြစ်သည်။ သုံးလေးကြိမ်ညှစ်ချပြီးသောအခါ မျောက်ကြီးသည် လွန်လွှားလာခဲ့သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် မျက်လုံးများကဖွင့်လာခဲ့လေသည်။ တိုးလေးကိုမြင်သွားသည်။ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေရင်းက ရုတ်တရက်ထသိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂူအတွင်းကို ဝင်သွားသည်။

မျောက်ကြီးသည် ထွက်လည်းမပြေးဘဲ တိုးလေးနှင့် မလုပ်မကမ်းမှာပိုင်ပြီးတော့ အက်ခတ်နေသည်။

“ငါ မင်ဆဲရန်သူမဟုတ်ပါဘူးကွာ ... မင်းကိုလူတွေက ဝိုင်းပြီးချက်ပေးနေကြလို့ ကယ်တင်လာခဲ့တာပါ ... မင်းရဲ့ခေါင်းပေါ်က ဒဏ်ရာကိုလည်း အနာမယဉ်းအောင် ငါပဲ ဆေးပင်က အရည်နဲ့ ညှစ်ချပေးခဲ့တာပါ ... ငါ့ကိုမကြောက်ပါနဲ့ ... ရန်လည်းမစူပါနဲ့ ... ”

တိုးလေးက အလောတကြီးပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ မျောက်ကြီးသည် မျက်လုံးပေကလပ်၊ ပေကလပ်နှင့် ဖြစ်သွားသည်။ တိုးလေး၏စကားကို နားလည်၍ပဲလား သို့မဟုတ် တိုးလေး၏အမှုအရာကိုကြည့်ပြီး ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေသည်ပဲလား။ လူနှင့်အနေနီးသော မျောက်သည် လူစကားကိုတော့ နားလည်တာန်ရာသည်။ သခင်တစ်ဦးဦး၏လက်ထဲက ထွက်ပြေးလာခဲ့သော

ပျောက်ကြီးပဲလား၊ ပျောက်ကြီးသည် တိုးလေးကို သေချာစွာပင် အက်ခတ်နေဆဲ၊ တိုးလေးကလည်း ပျောက်ကြီး၏အမူအရာကို လေ့လာနေဆဲ၊ ထိုတို့မှာပင်လျှင် တိုးလေး၏စိတ်ထဲရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတပည့်ခံစားလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ... ကျွန်တော့်ကိုနှိပ်စက်မယ့်သူမဟုတ်ဘူး ... ရန်သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မြင်ရုံခဲသိပါတယ် ... ဒုလို ကူညီတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တိုးလေးသည် ဆတ်ခဲခဲဆိုဖြစ်သွားသည်။ သူ့နားထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ကြားလိုက်ရသောစကား၊ ပျောက်ကြီးကပဲ ပြောလိုက်သလား၊ မိမိကိုယ်ကပဲ ပျောက်ကြီး၏မျက်လုံး၊ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ခံစားချက်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ နားလည်လိုက်တာလား။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ရန်မရှာပါဘူး ... ကျေးဇူးမကန်းပါဘူး ... ကျွန်တော့်ကိုသာ အကာအကွယ်ပေးထားပါ။ ဟိုမှာ ကျွန်တော့်ကိုထင်ပြီး ဒုက္ခပေးမယ့်သူတွေ လိုက်ရှာနေကြတယ် ...”

တိုးလေး၏ရင်ထဲမှာ ခံစားနားလည်မှုတစ်မျိုးက ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။ တိုးလေးသည် ပျောက်ကြီး၏ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို အလိုလိုပင် နားလည်နေမိသည်။ ထိတ်ခဲနဲ့ငှင်လည်း ခံစားသွားခဲ့ရသည်။

“မင်း ... သည်မှာနေခဲ့ဦး ... ဘယ်ကိုမှမသွားနဲ့၊ ငါ့အပြင်ကိုထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ... ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

တိုးလေးသည် တောင်ငိုဂူလေးထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဖုန်းဆိုးမြေခဲအပြင်ဘက်ကိုရောက်သွားသည်။ ကမ်းဘက်ဆီကိုဆက်ပြီးတော့ပြေးသည်။ မိုးက တဝေါဝေါ၊ ချောင်းရေကလည်း တစ်ရှိန်ထိုးစီးဆင်းနေဆဲ၊ သည်မှာ တက်တွင် ချောင်းရေကလှုံ့တက်လာခြင်းမရှိသေး။ ရွာထဲမှာတော့ တက်နေခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ မဟုတ်။ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် ဟိုရှာ သည်ရှာရှိနေကြသော ကလေးလူငယ်များကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“အင်း ... မဟုတ်မှလွဲရော ... ဟိုပျောက်ကြီးကို လိုက်ရှာနေကြတာပဲဖြစ်ရမယ် ...”

ထိုသူများသည် တိုးလေး... ကပြည်ပြည်နီးကပ်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် တိုးလေး ... ဟိုပျောက်ကြီးကို တွေ့မိလိုက်သေးလား ... မင်းကော သည်မှာတာလုပ်နေတာလဲ” သူ့ထက်အသက်ကြီးသော လူငယ်တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။

“မတွေ့ဘူးအစ်ကို ... ကျွန်တော်သည် လိုက်ရှာနေတာပဲ ...”

“သည်ကောင်ကြီး သစ်တုံးကြီးစီးပြီး အောက်ဘက်ကို ဆက်ပျောပါသွားလောက်ပြီ ... တောက် ... သည်မှာသာ သောင်ထင်လိုက်ရင်တော့ ပျောက်သားစားရမှာ”

“ဆက်လိုက်မနေပါနဲ့တော့ကွာ ... သည်သစ်တုံးကြီးက

ရောက်ချင်ရာရောက်သွားမှာ ... "

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် လက်လျှော့ပြီးတော့ ဖြန်
သွားခဲ့ကြသည်။ တိုးလေးလည်း သူတို့နှင့်အတူ ရောယောင်
ပြီးတော့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ တစ်နေရာကိုအရောက် သူတို့
အလစ်တွင် မသိမသာ နောက်ကြောင်းကိုပြန်လှည့်ပြေးလာခဲ့
သည်။

မုန်းဆိုးတော့မြေထဲကို ပြေးသာဝင်လာခဲ့ရသည်။ မျောက်
ကြီးမှပိုပါတော့မလား၊ အထိထိတလန့်နှင့်ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီလား
ဟု တွေးမူမိရသေးသည်။ အပြေးမတော်လျှင် လူရမ်းကားထိခေါ်
လက်ထဲသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။ အစားသရမ်းကြသူများဖြစ်ကာ
အစားဆံရပေမည်။ မြေလှေဆစ်ကိုရောက်သော် မျောက်ကြီးကို
မူလနေရာမှာပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ အထိရာနှင့်ဖြစ်သော်လည်း
စောစောကထက်ပိုပြီးတော့ ကျန်းမာလာပုံရသည်။ လန်းဆန်း
လာသည်။

မျောက်ကြီးသည် တိုးလေးကိုတွေ့လိုက်သောအခါ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးတွေက အရောင်
တောက်လာသည်။ ဝမ်းသာသွားပုံရလေသည်။

"တော်ပါသေးရဲ့ ... မင်းထွက်သွားပြီမှတ်လို့ ...
မင်းထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... ဟိုမှာ မင်းကိုလိုက်ရှာနေကြတယ်။

သည်ကနေတယ်ကိုမှ ထွက်မသွားနဲ့ဦးနော် ... "

တိုးလေး၏စကားကို မျောက်ကြီးက သေချာစွာပင်
နားလည်သည်။ နားလည်ကြောင်းကိုလည်း မျက်နှာအမူအရာ
နှင့်ပြသည်။ မျက်လုံးတွေလှုပ်ရှားခြင်းဖြင့် သိသည်။ မိုးကလည်း
တော်တော်နှင့် တိတ်မှားမဟုတ်သေး။ လသာချောင်းရေကလည်း
တစ်ချိန်တိုင်းပင် စီးဆင်းနေဆဲ။ ဘယ်အချိန်ကျမှ အားလုံးရပ်ဆိုင်း
သွားခဲ့လေမလဲမသိ။

(၄)
မြောက်တစ်ထောင်ဂူ

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်ကျောက်လောက်မှ မိုးကစသွားသည်။ လသာချောင်းတစ်လျှောက် ငါးလုံးထိုးစီးဆင်းလျှောက် ရှိသော တောင်ကျရေသည်လည်း အချိန်ကျသွားသည်။ မိုးလင်းခါနီးမှာ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ရွာထဲဝင်လာသောရေများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်ပြီးတော့ ကျသွားခဲ့လေသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် ထိုအခါကျမှ သက်ပြင်းချကြရလေ၏။

[အောက်ဘက်ပိုင်းမှာတော့ ရွာသုံးလေးရွာ ပျက်စီးသွားသည်။ တောင်ကျရေက အိမ်အချို့ကို ထိက်စားသွားသည်။ လူအသေအပျောက်ရှိသည်ဟု သိကြရသည်။]

“ဟဲ့ ... ငတိုး ထစမ်း ... မင်းမလည်း အိပ်လှချည်လား ... အလုပ်မရှိ ဘာမရှိ ... အိပ်ကိုပိုင်းကျပြီးလုပ်ရမှန်း မသိဘူး ... သောက်ပျင်းထူနေတယ် ... ”

တင်ပါးကိုပိတ်ကန်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။ ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောလိုက်သောစကားကလည်း တစ်ဆက်တည်း တိုးလေးလူးလဲဖြီးတော့ထလိုက်ရသည်။ ကိုမိုးသောင်၏ပျက်စွာကြီးသည် သူ့ကိုမုန်းနေသည့် ဆင်ကြီးပမာ ရန်လိုစွာကြည့်နေ၏။

“မင်းက ငါ့ကိုဘာကြည့်နေတာလဲ ... တယ်လေ ငါလုပ်လိုက်ရ ကျောကော့သွားတော့မယ် ... ”

နောက်ထပ်တစ်ခါ ပိတ်ကန်ရန် ခြေထောက်ကိုရွယ်လိုက်သည်။

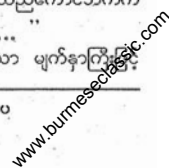
“ကိုမိုးသောင် ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ ... သည် ကလေးဟာ ညကရွာထဲမှာ ခြေလှုပ်လှုပ်တတ်ဖြစ်နေတဲ့ အိပ်တွေကို လိုက်ပြီးအကူအညီပေးနေတာ ... မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပြန်အိပ်တယ် ... ပင်ပန်းနေတဲ့ကလေး ဒါလောက်တော့ အိပ်မှာပေါ့ ... ”

ရှင်ကသာ ဘာအကူအညီမှမရဘဲ ရွာရိုးကိုပေါက် ပူးပူး ဂွေးဂွေး အရက်လိုက်သောက်နေတာ ... ပြန်လာရင် သည်ကလေးကိုရန်ရှာ ... နောက်တစ်ကြိမ်ဆို ကျွန်ုပ်မည်း မခံတော့ဘူး နော် ... ”

ဒေါ်လှမေ၏လက်ထဲမှာ ထင်းခုတ်စား ကိုင်ထားသည်။ ကိုမိုးသောင်ကို တကယ်လည်းလုပ်တော့မည်ဟန်။

“တောက် ... တစ်ဆိတ်ရှိတိုင်း သည်ကောင်ဘက်က မင်းက ကာဆီးကာဆီးနဲ့ ငါ့ကွာ တယ် ... ”

ကိုမိုးသောင်သည် အဆိပ်ပြန်နေသော ပျက်စွာကြီးဖြင့်

မကျေမချမ်းနှင့်ပြောကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့သေးသည်။
ဒေါ်လှမေသည် တိုးလေးကိုရင်ခွင်ထဲဖက်ထားလိုက်ပြီး ...

“သည်လူ့ကို ဂရုစိုက်နဲ့ ငါ့သား ... သူ သည်ထက်
ပိုပြီးလွန်ကဲလာရင် အမေကောင်းကောင်းနိမ့်ကွပ်ပြမယ်၊ သူနဲ့သာ
ဝေးဝေးနေ ...”

“သား ... ဦးလေးကိုစိတ်ထဲမှာ ဘယ်သို့မှသဘော
မထားပါဘူးအဖေ ... သူ့က သားကိုကောင်းစေချင်လို့ ဆုံးမ
တာ ... သည်လိုပဲပြောတာပဲတာပဲဟာ ...”

တိုးလေးကလည်း ဒေါ်လှမေ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြော
လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမသည် သက်ပြင်းချစ်ရသည်။ တိုးလေး
၏မိဘနှစ်ပါးသည် တိုးလေးသုံးနှစ်သားအရွယ်လောက်ကပဲ
ရေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်လှမေသည်
တိုးလေး၏မိခင် ဒေါ်လှဝေထက်အကြီးဖြစ်သည်။ မိဘဆိုး၊
မတဆိုးအဖြစ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သောတူဖြစ်သူ တိုးလေးကို သား
အရင်းမဟုတ်ပဲ ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့သည်။ သူမ၏လက်ပေါ်မှာပင်
ကြီးမြင်းလာခဲ့လေသည်။

ကိုရိုးသောင်ကတော့ တိုးလေးကို စတင်ချွန်ကလေးမှ
ဖျက်မှာသာမမေးခဲ့ပေ။ မကြာခဏ ချစ်အလုပ်ခံရကာ အချိန်
ခံရသည်မှာလည်း ခဏခဏ၊ ဒေါ်လှမေသာရှေ့မှာ မားမား
မရပ်နိုင်ခဲ့လျှင် သည်ကလေးလေလွင့်သွားနိုင်သည်။ ကိုရိုးသောင်
သည် အလုပ်ကိုမိမိစီးစီးလုပ်သူမဟုတ်၊ အသောက်အစား၊
လောင်းကစားများနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

ဒေါ်လှမေနှင့် တိုးလေးတို့တွင်မိုးနှစ်ဦးကသာ စိုက်ခင်းထဲတွင်
အချိန်ကုန်ရင်း ဘဝဝမ်းကြောင်းနေရသည်။

မိုးရွာပြီမို့ ပြေသာအများက နူးချိနေကြသည်။ ထို့အပြင်
ချောင်းရေကလည်း ရွာထဲအထိတက်လာခဲ့သေးသဖြင့် ရေ
အကျမှာ ဒိုက်သရောဖတ်များက ကုန်းပေါ်မှာတင်ကျန်ရစ်ခဲ့
ကြသည်။

တိုးလေးသည် ရွာမှ ဖုန်းဆိုးတောမြေကြီးဆီကို ထွက်
လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာလည်း လူသူအရိပ်လေးပါးကိုကြည့်ရ
သေးသည်။ မိမိသွားရာနေရာကို လူမသိစေလို၊ ကိုယ့်ကိုစွ
နင့်ကိုယ်ပဲဖြစ်သည်။ ဤဖုန်းဆိုးတောမြေကြီးကို လူတိုင်း
မလာဝံ့ကြ၊ မြေမကောင်း၊ ဖုတ်၊ တစ္ဆေများအောင်းပြီးနေ
တတ်သည့် ဘာညာသတင်းဆကားများကြောင့်ပင်။ ခွားကျောင်း
သားအချို့နှင့် သရက်သီး၊ မရမ်းသီး၊ ကနစိုးသီး စသည်
အသီးအနှံများကို ဆွတ်ခူးစားသောက်လိုကြသူများ ပြုားသော
အားဖြင့် ကလေးသူငယ်များသာ လူကြီးတွေအလစ်မှာ
မကြောက်မရွံ့တော့ထဲ ဝင်တတ်ကြသည်။ တိုးလေးသည် ဖုန်း
ဆိုးတောမြေထဲကိုရောက်သည်နှင့် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်သလို
ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုမည်သူမှ မမြင်နိုင်တော့။ အထဲသို့ဝင်သူ
သည်ကို မမြင်ဖို့ကသာ အရေးကြီးသည်။ သို့သော် ဤအချိန်ကို

မတော်တဆရောက်လာသူ မရှိပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိသည်။

ဂူဆီကိုချက်ချင်းလိုလိုရောက်လာခဲ့သည်။ မျောက်ကြီး တစ်နေရာရာကိုများ ထွက်သွားလေပြီလားဟု စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားမိသေးသည်။ သို့သော် မျောက်ကြီးကို ဂူထဲမှာတွေ့ လိုက်ရသောအခါကျမှ သက်ပြင်းချစ်ရလေသည်။

“တော်ပါသေ့ချဲ့ကွာ ... မင်းတစ်နေရာများ ထွက်သွား ပြီလားလို့ ... ငါတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး ... မင်းကို စိုးရိမ် ရတာ ...”

မျောက်ကြီးသည် တိုးလေးနှင့် ပိုပြီးတော့ ရင်းနှီးလာ ဟန်ပြုသည်။ အနားကိုတိုးကပ်လာသည်။ သူတမင်လျှင် တိုးလေး၏လက်ပေါ်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာ ကိုမော့ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားပါဘူးဗျာ ... သွား ရင် ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိတယ် ... ကျွန်တော် ငိုက်ဆာ တယ်ဗျာ ...”

ဟု မျက်လုံးတွေက ပြောနေသလောက်လောက် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ရှုပ်ရှုပ်လေးကိုလည်း လက်တစ်ဖက်က မသိမသာ ပွတ်ပြနေလေသည်။

“မင်းဆာနေမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် ... ဒါကြောင့် မင်းစားဖို့ ငါယူလာခဲ့တယ် ... ဟောသည်မှာ”

တိုးလေးသည် ကိုယ်ထဲမှာဂုက်ပြီးတော့ ယူလာသော ငှက်ပျောသီးငါးလုံးနှင့် ရေဘူးကိုချပေးလိုက်၏။ မျောက်ကြီး

သည် ရေဘူးကို သူ့ဘာသာသူ ဖွင့်ပြီးတော့ သောက်၏။ ငှက်ပျောသီးငါးလုံးကိုလည်း တစ်ထိုင်တည်းနှင့်ကုန်အောင် စား လိုက်လေသည်။

“မင်းက ... တော်တော်စားနိုင်တာပဲကွ ... ကောင်း တယ်။ ကောင်းတယ် ... အစားများများစားနိုင်မှ အားရှိမှာ၊ နေ့ဦး ... မင်းဒဏ်ရာအတွက် ငါဆေးယူလာတယ်”

တိုးလေးသည် အိတ်ထဲမှ စက္ကူနှင့်ထုပ်ထားသော အထုပ် လေးတစ်ထုပ်ကိုယူလိုက်သည်။ အထုပ်ထဲမှ ဆေးမှုန့်များကို မျောက်ကြီး၏ဝယ်ဝယ်တည့်တည့်မှ ဒဏ်ရာပေါ်ပြူးကာ လက်မ နှင့် စိသိပ်ပေးလိုက်သည်။ မျောက်ကြီးက တစ်ချက်တွန့်သွား သည်။

“နာသွားသလား ... ယောက်ျားပဲကွာ ... ဒါလောက် တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိရမှာပေါ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

နှုတ်ခမ်းအထက်မှ ဖွန်းပဲ့နေသောဒဏ်ရာကိုလည်း ယခုမှ တွေ့သွားခဲ့လေရာ ...

“ဟာ ... သည်မှာလည်း ဒဏ်ရာတစ်ခုပါလား ... ငါ မနေ့ကမတွေ့မိဘူး ...”

ထိုဒဏ်ရာကိုလည်း ဆေးသိပ်ပေးလိုက်လေသည်။ မျောက်ကြီးသည် တိုးလေး၏အပြုအမူများကို ငြိမ်ခံလျက်ရှိ သည်။

“မင်းချဲ့ခေါင်းက အနီကွက်ကြီးက ထင်ရှားတယ်ကွာ ... ဒါအမှတ်အသားပဲ၊ မင်းကို ထိပ်နီလို့ခေါ်မယ်၊ မှတ်ထားနော်။”

www.burmeseclassic.com

မင်းနာမည်ထိပ်နီ ... "

မျောက်ကြီးသည် သူ့နာမည်ကို သဘောကျသွားဟန် တူသည်။ မျက်နှာအမူအရာက ချက်ချင်းပင် ရှင်သွားသလို၊ ထိုနေ့မှစပြီး မျောက်ကြီးကို ထိပ်နီဟုသာခေါ်လေတော့သည်။ မျောက်ထိပ်နီဟုအမည်တွင်သွားခဲ့လေသည်။

တစ်ရက်တွင် တိုးလေးသည် စိုက်ခင်းထဲမှာ အလုပ်ပြီး သွားသည်နှင့် ဖုန်းဆိုးတောထဲကိုရောက်လာခဲ့သည်။ အစား အစာများယူလာပြီး ဂူထဲကိုအရောက်တွင် ...

"ဟင် ... ထိပ်နီ မရှိတော့ပါလား ... ဘယ်ရောက်သွား ပါလိမ့် ... "

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခဲခဲ့ခြင်းသွားသည်။ စိုးရိမ်မူပန်စိတ်က တစ်ဆက်တည်း ...

"သူထွက်သွားပြီထင်တယ် ... "

ဂူထဲမှာပါလာသည့် အစားအစာများကို ထားပစ်ခဲ့ကာ ဤအနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိလိုရှိငြား လိုက်ရှာရန်ထွက်လာခဲ့သည်။ နှုတ်ကလည်း အော်ပြီးတော့ပခေါ်ရုံပေ။ တောထဲတွင် အခြား သူတွေရှိပါက ကြားသွားကြမည်ကိုစိုးသောကြောင့်ပင်။

ဤဖုန်းဆိုးမြေကြီးသည် မည်မျှအထိ ကျယ်ဝန်းသလဲ ပသိ။ သူနဲ့အောင်မရောက်ဘူးပါ။ အတွင်းပိုင်းအထိလည်း

မဝင်ရဲပါ။ သစ်ပင်ကြီးတွေက တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ခပ်စိပ်စိပ်ပင် ပေါက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်ကိုင်းချင်း အရွက်ချင်းယှက် နေကြလေသည်။ အောက်ပေါင်းများကလည်း ရှုပ်နေကြသည်။ တိုးလေးသည် အပင်ကြီးများပေါ်ကို မော့မော့ကြည့်ရင်း လျှောက် လာသည်။ မျောက်ထိပ်နီကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရ သေး။

"ကန္တတော့ ထိပ်နီ သည်နေရာကနေ ထွက်သွားပြီ နဲ့တူတယ် ... "

တိုးလေး စိတ်လျှော့မိချင်သွားသည်။ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ကိုရောက်သွားခဲ့လျှင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်၊ လူတွေလက်ထဲ ကိုပြန်ဖမ်းဆီးသွားမှာကိုသာ စိုးရိမ်မိသည်။ တိုးလေးသည် ဖုန်းဆိုး မြေတောကြီးထဲကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကျွဲဝင်လာခဲ့သည်။ တိတ် ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးနေ၍လားပသိ၊ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်သလိုလို၊ လန့်သလိုလိုခံစားလာခဲ့ရသည်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ဤခရီးဖြစ်မှာမဟုတ်၊ အဖော်ပါမလာ၍ စိတ်မလုံသလိုဖြစ်လာခဲ့ ရခြင်းပင်။

ဖုန်းဆိုးမြေကြီးထဲမှာ မည်သူမျှမရှိသော်လည်း တစ်ဦး မက ရှိနေကြသည်ဟုလည်း အလိုလိုပင်ထင်လာခဲ့ရလေသည်။ ထိုသူများသည် မိမိကို တစ်နေရာရာမှနေ၍ စောင့်ကြည့်နေကြ သည်ဟုလည်း ထင်လာမိခဲ့ရသည်။ နားထဲမှာ ပြင်းပျံ့သော အသက်ရှူသံများကိုပါ ကြားလာခဲ့ရသည်။ အသက်ထွက်ခါနီး လူတစ်ယောက်၏အသက်ကိုလူက ရှူနေရခြင်းမျိုး။ ဝေဇီနီး

အသက်ကလေးဖုတ်လိုက်၊ မုတ်လိုက်နှင့် ခဲယဉ်းစွာရှုနေရသည် သူတစ်ဦးနှစ်ဦးကို သူမြင်ဖူးခဲ့သည်။ မျက်ဖြူလန်ကာ အိပ်ရာထဲ ပက်လက်ရှိနေသည်။ ကြောက်စရာမျက်နှာမျိုးကို ပြန်ပြီးတော့ မြင်ယောင်လာမိသည်။

“ငါ ဒါတွေကိုဘာဖြစ်လို့ တွေးစားနေမိတာလဲ၊ သည် တောထဲမှာ ဘာကောင်မှမရှိဘူး ... ဘာမှမဆိုနိုင်ဘူး၊ လျှောက် တွေးမနေနဲ့ ... ”

တိုးလေးသည် ကိုးယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးလိုက်သည်။ ဟိုကြည့်၊ သည်ကြည့်နှင့် ရှေ့ကို တိုးကာတိုးကာသွားနေရင်း က ...

“ဝီး ... ဝီး ... ဝီး ... ဝီး ... ”

တဝီးဝီးနှင့်အော်မြည်ပြီးလာနေသော အသံတစ်သံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရလေသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လေပွေအငယ်စားလေးတစ်ခုသည် တိုးလေး၏နောက်မှနေ၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဖုန်မှုန်များ၊ သစ်ရွက်၊ အဖျက်သစ်ကိုများ က လေပွေထဲမှာ ဝဲလှည့်ပြီးတော့ပါလာခဲ့ကြသည်။ တိုးလေး သည် ဘေးကိုအလျင်စလိုပင် ခုန်ကာရှောင်လိုက်ရသည်။ တစ်နေရာထဲ မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာသော လေပွေကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ယင်းလေပွေသည် တိုးလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာပင် ရပ်တံ့သွားခဲ့လေ၏။

“ဟင် ... သည်လေပွေက ဆက်ပြီးတော့မသွားပါ လား”

တစ်နေရာတည်းတွင် ရပ်တန့်သွားသောလေပွေသည် တဝီဝီနှင့် လည်ပတ်ပြီးတော့ ဝဲလှည့်နေလေရာ ကြာသော် မြေတွင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ဝဲကန်တော့ကြီးက မြေထားများကိုတိုက်စားပြီးတော့ ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် ဆက်လက် ၍ ရွေ့လျားသွားခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော အခြေအနေတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ယင်းကား လေပွေ ကြောင့် တွင်းပေါက်ကြီးဖြစ်သွားသောနေရာမှ မြေကြီးတစ်ကောင် က တိုးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကြီးမားလှသောမြေကြီးသည် ခေါင်းပိုင်းက လုံးလုံးကြီးဖြစ်ပြီး မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း နီရဲ လျက်ရှိနေကြသည်။ တိုးလေးကိုတွေ့လိုက်သောအခါ ...

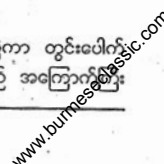
ငါးစင်ကြီးကိုမြဲကာ ဟားခနဲနေအောင် အခိုးအငွေ့များ ကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အဆိပ်ငွေ့များဖြစ်သည်။ မျက်လုံး ကိုထိလျှင် မျက်စိကနဲသွားနိုင်သည်။ မြေကြီးကား ရှည်လျား သောကိုယ်ထည်ကြီးကို လွန်လွန်းကာထွက်လာနေဆဲ။

“ဟာ ... ငါ့ဆီကို လာနေပြီ ... ငါ့ကို ရန်ရှာတော့ ပယ် ... ”

တိုးလေးသည် အန္တရာယ်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ကာကွယ် ဖုန် ထင်းခြောက်၊ တုတ်ငါးပတ်များကိုရှာဖွေလိုက်သည်။ မတွေ့ သောအခါ နေရာမှပြေးရန်ကြသည်။ သို့သော်

“ဟဲ ... ”

မြေကြီးကား ဟဲခနဲဆို ပါးစပ်ကြီးဖြကာ တွင်းပေါက်ကြီး ကြီးထဲမှ ထိုးလိုက်လာသည်။ တိုးလေးသည် အကြောက်ကြီး

ကြောက်ကာ ခြေကုန်သုတ်၍ပြေးသည်။ မြွေကြီးနှင့်တစ်ပေ သာသာလောက်ပဲကွာတော့ပြီး မြွေသလုံးကို သွမ်းပြီးတော့ အဟပ်မှာ မြွေကြီးသည် နေရာမှာ ရုတ်တရက် တန့်သွားခဲ့ လေ၏။ တစ်ဦးဦးက နောက်မှနေ၍ ဆောင်းခွဲလိုက်သလိုပင်။ နောက်ကိုလှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ပြေးသော တိုးလေသည် မြွေကြီး သူ့နောက်မှထက်ပြီးတော့ လိုက်မလာခဲ့သည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ဟင် ...”

သူတွေ့လိုက်ရသည်ကား မြွေကြီးသည် တစ်နေရာ တည်းမှာပင် တွန့်လိပ်လျှက်ရှိသည်ကိုပင်။ ထိုအခါ တိုးလေး လည်း အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေ၏။ မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ခြင်းပင်တည်း။ ယင်းကား မျောက်ထိပ်နီ သည် မြွေကြီး၏အမြီးကို ဆွဲထားသောကြောင့်ပင်။

“ဟင် ... ထိပ်နီ”

မြွေကြီးသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို နောက်မှနေ၍ ဆွဲထား သောကြောင့် ရုန်းကြည့်သေးသည်။ မရသောအခါ နောက်ထို ခေါင်းကိုလှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုဆွဲထားသည်မှာ မျောက်ကြီး တစ်ကောင်ဟု သိလိုက်ရသည်နှင့် ...

“ပြီး ...”

ဒေါသထွက်ကာ ပါးစပ်ကြီးကိုဟကာ ပြီးခနဲဆိုအော် လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျောက်ထိပ်နီကို တိုက်ခိုက်ရန် တအား ထိုးကာ လိုက်လေတော့သည်။ သို့သော် မျောက်ထိပ်နီသည်

မြွေကြီး၏အမြီးကိုဆွဲကာပြေးသည်။ သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ ပတ်ကာပြေးရင်း သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့်လွှဲကာ ရိုက်ပစ်လိုက် လေတော့သည်။

“ပြောင်း”

မြွေကြီး၏ခေါင်းပိုင်းက ပင်စည်နှင့်ပြင်းထန်စွာပင် ရိုက်ပိ သွားသည်။ ခေါင်းလည်း ကြေခွာသွားသည်။ ကိုယ်ထည်အဆစ် များလည်း ပြတ်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုအခါကမူ မျောက်ထိပ် နီသည် မြွေကြီးကို လွှတ်ချလိုက်လေ၏။ တစ်ဖေအတွင်းမှာပင် မြွေကြီးသည် တွန့်လိပ်ကောက်ကွေးကာ အကြောဆွဲပြီး ငြိမ်သက် သွားခဲ့လေ၏။ ခွန်အားမလကောင်းသော ... မျောက်ကြီးပါ တကား ...

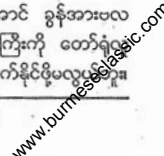
“ထိပ်နီ ... ထိပ်နီ ... ငါ့ဆီကိုလာ မြန်မြန်”

ထိပ်နီသည် တိုးလေးဆီကိုပြေးလာခဲ့လေသည်။ တိုးလေး သည် မျောက်ထိပ်နီကိုပက်ထားလိုက်လေသည်။

“မင်းကွာ ... ငါ့ရှာလိုက်ရတာ ... ဂူထဲမှာမတွေ့ရ တော့ ငါ့စိတ်ပူသွားတာပဲ ... လက်စသတ်တော့ မင်းက တစ်ကောင်တည်းလျှောက်သွားနေတာကိုး ...”

တိုးလေးသည် မျောက်ထိပ်နီကိုလက်ဆွဲကာခေါ်သွား သည်။

“မင်းက ငါ မထင်မှတ်လောက်အောင် ခွန်အားမလ တွေ့ခဲ့ပြည့်စုံနေပါလား ... သည်လိုမြွေကြီးကို တော်ရုံလှ ကြီးသုံးစလေးယောက်တောင် ခိုင်အောင် တိုက်နိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး။”

မင်းစိတြ

မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်ပြီ။
 တိုးလေးက မျောက်ထိပ်နီကိုခေါ်လာရင်း စကားပြော
 လာသည်။ ဂူခိကိုရောက်သော် ...
 “ကဲ ... ထိပ်နီ ... ငါမင်းအတွက် စားစရာတွေယူ
 လာတယ် ... စားလိုက်ဦး”

မျောက်ထိပ်နီသည် ဆာလောင်နေဟန်တူသည်။ တိုးလေး
 ယူလာသော အစားအစာများအားလုံးကို ကုန်စင်အောင် စားပစ်
 လိုက်လေ၏။ မျောက်ထိပ်နီကို သူ့စောင့်ရှောက်ထားသည်မှာ
 တစ်ပတ်ပင်ရှိခဲ့လေပြီ။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ထူးခြားစွာပင်
 ခွန်အားဗလများ တိုးတက်လာသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့
 လိုက်ရသည်။ ကြီးမားသော မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို သူ့အနိုင်
 တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ အခြေအနေကို သူ့မျက်ဝါးထင်ထင်ပင်
 တွေ့ခဲ့ရသည်တိုင် မယုံချင်။ ဤတစ်ပတ်အတွင်းမှာပင်လျှင်
 အရွယ်ကလည်း မြင့်မားထွားကျိုင်းလာခဲ့သည်က မယုံနိုင်စရာ
 မျောက်ကြီးမျိုးဟုဆိုလျှင် ဘာမျောက်မျိုးလဲ သူမသိ။

“နောက်တစ်ခါဆိုရင် မင်းမျောက်လိုငါလိုက်ရှာရတာနဲ့
 ငါအသက်ထွက်မယ်ထိပ်နီ ... သည်တောကြီးထဲကို ငါတောင်
 မဝင်ရဲဘူးကွ ... အခု မင်းကြောင့် ငါလာလာနေရတာ ...
 ငါနိုးချိန်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ...”

တိုးလေးက ထိပ်နီ၏ခေါင်းကိုပုတ်ပြီးတော့ ပြောလိုက်
 သည်။ ထိပ်နီသည် တိုးလေး၏စကားကို နားလည်သလို နားဆိုက်
 ထောင်ရင်း ခေါင်းလေးတုန်သွားလိုက်။ မျက်လုံးတွေက ပုတ်ခတ်

ပုတ်ခတ်နှင့် ပြောနေလိုက်ရှိနေသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဒါလောက်အထိ စိုးရိမ်သွား
 မှန်း မသိဘူး ... နောက်တစ်ခါအပြင်ကိုထွက်မသွားတော့
 ပါဘူးဗျာ ...”

ဟု ပြောနေသလိုလိုပင်။ ဤဖုန်းဆိုးတောကြီးထဲမှာ
 အမှတ်မထင် တိုက်ခတ်လာသော လေပွေကြောင့် မြေကြီးထဲ
 မှ ထွက်ပေါ်လာသော မြွေကြီးတစ်ကောင်၊ ထိုမြွေကြီးက
 သူ့ကိုရန်ငြုရန် ကြိုးစားလိုက်သေးသည်။ ဘာမြွေကြီးမှန်းမသိ
 ပေ။ မျောက်ထိပ်နီရောက်လာခဲ့၍သာ အသက်ချမ်းသာရာ
 ရသွားခဲ့ခြင်းပင်။

(၅)
ဘယ်သူ့ပျက်ချက်လဲ

မျောက်ထိပ်နီကို တိုးလေးကာတွယ် စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပတ်ရှိခဲ့လေပြီ။ ဖုန်းဆိုးတောကြီးထဲကိုသွားတိုင်း မည်သူမှ ပိုင်စားမိခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ဆိပ်သားများပင် မသိခဲ့။ ထူးခြားသည်မှာ ထိုဆယ်လေးငါးရက်အတွင်းတွင် မျောက်ထိပ်နီမှာ မထင်နိုင်လောက်အောင် အရပ်ကမြင့်မားလာခဲ့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ထွားကျိုင်းသန်မာလာခဲ့သည်။ အခြားကြီးကလည်း ပို၍ရှည်လျားကာ အရင်းကတုတ် ခိုင်လာခဲ့သည်။ တိုးလေးသည် မျောက်ထိပ်နီကို သံယောဇဉ်ပြစ်နေသလို မျောက်ထိပ်နီကလည်း တိုးလေးကို တွယ်တာလျှက်ရှိနေလေပြီ။

တစ်ရက်တွင် တိုးလေးသည် ဒေါ်လှဗေမနှင့်အတူ ဝိုက်ခင်းထဲမှပြန်လာခဲ့သည်။ မိုးကားချုပ်လျှက်ရှိနေလေပြီ။ သို့သော် အိမ်အတွက် ညစာကိုတော့ ဝိုက်ခင်းထဲမှာပင် ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ ယူလာခဲ့သည်။

“ဟဲ့လှဗေ ... နင်ပြန်လာတာ မိုးချက်လှပေသည်။ ငါ့သည်မှာထမင်းစားလို့သေတော့မယ်” ... သား

တိုရိုးသောင်က ဆီပေါ်မှဆီးပြီးတော့ ပြီးပြေးနေသော သည်။ သူသည် စိတ်လိုလျှင် မလှပေ။ မလှပေပြီးပြေးနေသော ပြေးလာလျှင် အပြောကြမ်းသည်။ သွေးဆိုးသု မှတ်မထင် တိုက်မိ

“သည်ကနေ ဟောက်သည်တွေများလို့ တုတ်ရိုးနှစ်ယောက်လည်း တစ်ချိန်လုံးမနားရပါ။” ... တိုးလေး၏ ထမင်းလည်း ချက်လာခဲ့ပြီးပါပြီ ... “ မှာပန်းလာခဲ့ရသည့်အထဲ စကားမများချင်၍ ဂုတ်တရက် အောင်ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့အပူ ... ကရက်တစ်ပိုင်သွားပါစမ်း”

ကိုရိုးသောင်သည် တိုးလေးဘက်ကိုလှည့်လာသည်။ မျက်စောင့်နီကြီးနှင့်ပြောသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ယိမ်းတိုးနေ၏။

“အလိုတော် ... ကလေးကို ... ဒါမျိုးဝယ်မခိုင်းရပါဘူး ... ရှင်တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်းသောက်လာတာ မဝသေးဟူးလား ...”

“အေး ... မဝသေးဘူး ... ငါသောက်ချင်သေးတယ်။ ဟေ့ကောင် ... မင်းက ငါ့ခိုင်တာမလုပ်သေးဘူးလား ... ကာပေကပ်ကပ်ခွဲကြည့်နေတာလဲ ...”

“အဖေက မဝယ်ခိုင်းဘူး ... အမေ့စကားပဲ နားထောင်မယ် ...”

ဘာကွ ... မင်းက ငါ့ကိုပထိလေးစားခဲ့ ... သိမယ်
င်း ...

သောင်သည် ထရုံမှာထိုးထားသည့် ထင်းခုတ်
အိမ်ပေါ်မှခုန်ချလိုက်သည်။ ဒေါ်လှမေ မျက်လုံး
၏။

ဟော် ... ကလေးကို လွန် ... လွန်
ရှင်နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း ကိုဖိုးသောင်။

ပုတ်ဘူးကွ ... သည်သဘောက်မသားကို အပြတ်

...
ဗျော့နှင့် ... လွန်မယ်နော် ဦးလေး။

သည်မှာ နားလေးသည် အမှောင်ထဲမှာ နောက်ဆုတ် နောက်
“သိုက်ခွင့်ရှိနေသည်။ ကိုဖိုးသောင်သည် တိုးလေးဆစ်ကို တားကို
မြှောက်ပြီးပြောဆိုလာသည်။

“ကိုဖိုးသောင်”

ဒေါ်လှမေ၏အော်လိုက်သံသည် ဝန်းကျင်မှာ စူးရှသွား
ခဲ့လေတော့သည်။ တိုးလေးသည် အခြေအနေမဟန်တော့မှန်း
သိသည်။ ကြောက်ကြောက်နှင့် ခြံအနောက်ဘက်ကိုပြေးသည်။
ကိုဖိုးသောင်ကလည်း မှောင်ထဲမှာ ခွတ်ခွတ်ပြီးတော့လိုက်သည်။
တိုးလေးသည် သစ်ပင်ကြီးသစ်ပင်ကြားတွေပတ်ပြီးတော့ ပြေး
သည်။ နောက်ဘေးမှာ ရေတွင်းရှိသည်။ ဘောင်မရှိ၊ အကာအရံ
မရှိ၊ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ကာ ကျသွားနိုင်ကြသည်။ သို့သော်
ကံကောင်းကြသည်။ ပညာသူမှ ရေတွင်းထဲကိုမကျကြ။ ဒေါ်လှမေ

ကတော့ အော်ဟစ်ပြီးတော့ နောက်မှပြေးလိုက်လာသည်။

“ကိုဖိုးသောင်၊ ရှင်နောင်ရှင် ... ကလေးကို ... သား
သား လွှတ်အောင်ပြေး ...”

ကြောက်ကြောက်နှင့် ခြံထဲမှာလှည့်ပတ်ပြီးပြေးနေသော
တိုးလေးသည် သစ်ခုတ်တို့လေးတစ်ခုကို အမှတ်မထင် တိုက်မိ
သွားပြီး မှောက်လျက်လဲကျသွားသည်။

“အား ...”

ကိုဖိုးသောင်သည် တိုးလေးကိုမိသွားပြီ။ တိုးလေး၏
အပေါ်မှခွစီးကာ ဝေးကြီးကိုအမြှောက်လိုက်မှာ ရုတ်တရက်
စားကိုတစ်ခုခုက ရစ်ပတ်လိုက်သလို ဆောင့်ဆွဲယူသွားခြင်း
လည်းခံလိုက်ရသည်။

“ဦး ... ဇတ်”

ထိုစဉ် ကိုဖိုးသောင်၏လည်ပင်းကို တစ်စုံတစ်ခုက
တင်းကြပ်စွာလာပြီးတော့ ရစ်ပတ်သည်။

“အစ် ... အစ်”

ကိုဖိုးသောင်၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်သွားသည်။
အသက်ရူးမရဖြစ်သွားသည်။ ထိုမျှနှင့်မပြီးသေး၊ သူ့ကိုယ်လုံး
ကိုဆောင့်ဆွဲယူခြင်းခံလိုက်ရသည်။ ပါးစပ်က အော်ပင်ပအော်
နိုင်။ တရွတ်တိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

“အစ် ... အစ် ... အစ်”

ခြေလှမ်းများပင် မလှမ်းနိုင်တော့ဘဲ လဲကျလုနီးပါးဖြစ်
သွားစဉ်မှာ မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်မှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး

သည် နိရိဒ္ဓိသောမျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးဖြင့် ဒေါသတကြီးကြည့်နေကာ ...

“ဝု ... အိး”

လက်တစ်ဖက်က ကိုဖိုးသောင်း၏မျက်နှာပေါ်ကို ခိုင်ခနဲ ဆိုက္ကလာခဲ့လေရာ ...

“အား ...

မျက်နှာကို ချွန်ထက်သောလက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် ကုတ်ချလိုက်ခြင်းပင်။ ထို့နောက် လည်ပင်းမှာ တင်းကြပ်စွာ ရစ်ပတ်ထားသော အပြီးကြီးကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်လေရာ ခြံစည်းဖိုးထောင့်ကို လွင့်ထွက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

“အား ... ”

“ဘုန်း ... ”

ထို့နောက် ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးသည် အနောက်ဘက်စည်းရိုးပေါ်ကို လွှားခနဲခုန်ကျော်ကာ အမှောင်ထုထဲကျပြီး ဖျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ဒေါ်လှမေသည် သူမ၏ဓမ္မနောက်မှာ လျက်ပြက်သလို ဖြစ်သွားသောအခြေအနေကိုကြည့်ပြီးတော့ ပါးစပ်အဟောင်း၊ သားနှင့်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးသည် ဘာကောင်ကြီးပုန်းမသိလိုက်။ ထိုခလေးသည်လည်း သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အကွယ်မှ အံ့အားတသင့်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ နှုတ်မှတိုးတိုးပင် ပြောမိလိုက်သည်က ...

“ထိပ်နီ ... ”

အသက်ရှုမှားမတတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

တိုဖိုးသောင်း၏မျက်နှာမှာ ကုတ်ခြစ်ရာကြီးက သွေးသံရဲရဲနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ အိမ်နီးနားချင်း ရွာသားများသည်လည်း အော်သံ၊ ဆူသံများကြောင့် မကြာမီမှာပင် ပြေးလာပိုင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ... ဟာ ... ဖိုးသောင်း မျက်နှာမှာကုတ်ခြစ်ရာကြီးပါလား ... ”

ရွာလူကြီးတစ်ယောက်က တဆုံတပြိုင်မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်လှမေက အပုန်အတိုင်းပင် မခြင်ဆချန်ပြောပြ လိုက်လေ၏။

“တောက် ... ဖိုးသောင်းရာ ... မင်းလည်း တစ်ချိန်လုံး မူးရှူးနေတာကိုးကွ ... သည်လိုဖြစ်တာက ဘာကြောင့်လဲ ... ငါးကိုင်းတွေခွဲထိုဆိတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော့်ကို အပြီးရှည်ရှည်နဲ့ ဖက်ကောင်ကြီးတစ်ကောင် မျက်နှာကိုလှမ်းကုတ်လိုက်တာပျ။ သူ့အပြီးကြီးနဲ့ လည်ပင်းကိုလည်း ဖမ်းပတ်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားသေးတယ် ... အား ... အိး ... နာလိုက်တာ”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးအံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရလေသည်။

“အပြီးရည်ရှည်နဲ့အကောင်ကြီးတစ်ကောင် ... ဟုတ်လား ... ဝက်ဝံလား ... ဟာ ... ဝက်ဝံက အပြီးမရှည်ပါဘူး၊ ဟေ့ကောင် ခိုးသောင် မင်းမျိုးရူးပြီး ဝေဗျာက်ပြောနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးချာ ... ကျွန်တော်က မူးနေပေမယ့် အသိရှိပါတယ် ... မယုံရင် မလှပေကိုဖမ်းကြည့်ပါချာ”

“ဟုတ်လားလှပေ ... နှင်ကော့ပြင်လိုက်သလား”

“မြင်တော့ပြင်လိုက်တယ် ... ဒါပေမဲ့ မှီခိုခိုခိုပဲ၊ အမှောင်ကလည်းအားကောင်းနေတော့ မသံကွဲလိုက်ဘူး၊ မည်းမည်းကောင်ကြီးပဲ ... ဧည့်ဆိုးကိုစုန်ကျော်ပြီး ထွက်ပြေးခွားတယ် ...”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

ဒေါ်လှပေ၏စကားကြောင့် ယုံသွားခဲ့ကြသည်။ ပရိသတ်ထဲမှာ သို့လော၊ သို့လော၊ ဝေဖန်သံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဝံလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး ... မျောက်ဆိုရင်ကော ဒါပေမဲ့ သူပြောသလိုဆိုရင် အပြီးက ကျားပွတ်လိုပဲရှည်တယ် ... အဲဒါပေလောက် အပြီးရှည်တဲ့မျောက် ဘယ်ကနေချောက်လာမှာလဲ ...”

“ဘာကောင်မှမဟုတ်ရင် ... မကောင်ဆိုးရွားကောင်ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ချာ ...”

လှတစ်ယောက်က စိတ်အချဉ်ပေါက်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုသူစကားကြောင့် အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်

သွားခဲ့ကြလေသည်။ ထိုစဉ် ရွာသူကြီး ဦးရွှေထုတ်က ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းကိုမေးသည်။

“ကံ ... ဘာမှတွေ့ပေမနေကြနဲ့ ... ဒါ တောကောင်တစ်ကောင်ကောင်ဖြစ်ပယ် ... သည်ညကင်းအထပ်ထပ်ချထား ... ဒါ ဝံကောင်ပဲ ... အပြီးရှည်တယ် ... ဘာညာပြောတာ အမှောင်ထဲမှာရှိ အမြင်မှားတာ ... တောကမ်းတယ်၊ သည်အကောင် ကျွန်ုပ်တို့ဆရာကလာတာ ... အရင်တုန်းကဆို ဟင်းမျိုး(ကျား)တောင်ရောက်လာဖူးတယ် ... မဟုတ်ပဟပ်တာတွေ လျှောက်တွေးမနေကြနဲ့ ... ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ကြ ...”

သူကြီးဦးရွှေထုတ်၏စကားကြောင့် အားလုံးကုပ်သွားခဲ့ကြရလေသည်။

ရွာမှလူငယ်ကာလလားအချို့ကတော့ သူတို့အချင်းချင်း ကျိတ်ကာ တိုင်ပင်ကြသည်။

“ဦးဆိုးသောင်ကို ကုတ်လိုက်တဲ့အကောင်ကြီးဟာ ဝံတစ်ကောင်ပဲဖြစ်နိုင်ဘူးကွ ... မျောက်ပဲဖြစ်ရမယ် ... မင်းတို့မှတ်မိကြသေးလား ... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်လောက်က လသာရွှေခင်းရေလှံတုန်းက မျောက်ကြီးတစ်ကောင် သင်လုံးကြီးပေါ်မှာ ပျော်ပါလာခဲ့တာလေ ...”

“ဟာဟုတ်တယ် ... မိုးဆဲလေထဲမှာ ငါတို့အားလုံး အဲသည်ပျောက်ကြီးကို ခဲနဲ့ပေါက်၊ တုတ်နဲ့လိုက်ရိုက်ကြသေး တယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ ဦးဖိုးသောင်ပြောပုံအရဆိုရင် သူ့ကို တိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့ပျောက်ကြီးဟာ အကောင်အကြီးကြီးဆဲတဲ့ အပြီးကလေးနဲ့ အရှည်ကြီးပဲတဲ့ ငါတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ပျောက်ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလား ...”

“ဟာကွာ ... အဲသည်အချိန်မှာ သည်လူကြီးက မူးရူးနေတာ ... ပြီးတော့ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့ပျောက်ကြီး ကို အမှောင်ထဲမှာသေသေချာချာ မြင်ခွင့်ရလိုက်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး ... ရမ်းသမ်းပြီး လျှောက်ပြောနေတာ”

“အေး သည်လိုဆိုရင် ငါတို့ဘာဆက်သုပ်ကြမလဲ”

“အင်း ... သည်ပျောက်ကြီးဟာ မသေဘဲ ... ကမ်း မှာလာပြီးသောင်တင်နေရင်းက တစ်နေရာမှာ ပုန်းခိုနေတာ ပဲ ဖြစ်ရမယ် ... သည်ကောင်ကြီး ခုနေခါ ဘယ်မှာ ရှိနေနိုင် မလဲ ...”

“ဟာ ... ငါအခုမှ စဉ်းစားမိတယ် ... ရွာနဲ့အနီး ဆုံးနေရာဆိုလို့ ဟိုဖုန်းဆိုးတောကြီးပဲရှိတယ် ... သည်ကောင် ကြီး အဲသည်မှာ ပုန်းနေခိုကများတယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ငါတို့ သည်ပျောက်ကြီးကို သွားရှာကြမယ်ကွာ ... တွေ့လို့တွေ့ခြားပေါ့ ...”

“အေး ... သွားရှာကြမယ် ... လူကြီးတွေတော့

မသိကြစေနဲ့ပေါ့ ... သူတို့က အဲသည်ဖုန်းဆိုးတောထဲသွား ကြတာကို မကြိုက်ကြဘူးကွ ...”

“ဒါပေါ့ ... သူတို့သိသိ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ”

တိုးလေးသည် လူငယ်များနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေ သည်။ သူတို့ပြောနေကြသည်များကို ကြားနေရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပျောက်ကြီးထိပ်နီအတွက် စိုးရိမ်သွားခဲ့ရသည်။

“အင်း ... သည်လူတွေကတော့ ဖုန်းဆိုးတောထဲဝင် ပြီးတော့ ရှာကြမှာပဲ ... လူအားနဲ့ရှာရင် ... ထိပ်နီကိုတွေ့ သွားနိုင်တယ် ... ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ ... အင်း ထိပ်နီ ကတော့ အရှောင်အဖုန်းတတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ငါစိတ် မချနိုင်ဘူး ... ငါ ဦးခင်အောင်သွားပုဖြစ်မယ် ...”

ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို လျင်မြန်စွာပင်ချ လိုက်လေသည်။

နံနက်စောစော၊ ဆွမ်းခံပြန်ချိန်၊ လသာရွာမှ လူငယ် များသည် ဖုန်းဆိုးတော၏အစပ်မှာ စုရုံးရန် ချိန်းဆိုထားကြ သည်။ ရွာမှတစ်ဦးချင်းမသိမသာထွက်လာကြပြီးမှ ဆုံကြရ မည်အခြေအနေမျိုး၊ ရွာမှလူငယ်ဆယ်ဦးခန့်သည် တစ်ချိန် တည်းလိုလိုပင် ဖုန်းဆိုးတော၏အစပ်မှာ စုရုံးမိသွားခဲ့ကြသည်။ ခေါင်းဆောင်သည် အသက် ၁၆ နှစ်ခန့်ရှိသော တောလူ

ဖြစ်သည်။ သူသည် မျောက်ထိပ်နီကို တံတားပေါ်မှနေ၍ တုတ်မြစ်ရိုက်ခဲ့သူပင်။ ယခုလည်း မျောက်ကိုရှာပြီး ဖမ်းဆီးကြရမည့်အတွက် တက်ကြွနေသည်။ သူ့ကို အားလုံးက ဆင်းမဆောင်တင်ထားကြသည်။

“ကဲ ... လူနဲ့ဦး ... ဝင်ကြမယ်”

ပေတလူက ဦးဆောင်ပြီး ဖုန်းဆိုးတောထဲကိုဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ လူအများစုငဲ့မို့ သွားရဲ လာရဲရှိကြသည်။ တစ်ဦးတည်းဆိုလျှင် အလိုလိုပင်ချောက်ချားနေမိကြသည်။ တချို့က တော့ ရဲသည်။ ဘာကိုမှမပကြောက်၊ မမှိုကြ

သို့သော် အပြင်ဘက်မှာ အသံပလံအချို့ကိုကြားနေရသည်။ ဖုန်းဆိုးတောမြေထဲသို့ဝင်လိုက်ကြသည်နှင့် တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။ သူတို့သည် လူမြဲခိုပြီး ခွဲပြီးတော့ မသွားကြ၊ ဝင်သာဝင်သာခဲ့ကြသည် ခုည်းနည်းတော့ ချောက်ချားနေမိကြသည်။ မျက်လုံးတွေကိုတော့ အလစ်ပမေးကြ သူတို့ အဓိကရှာနေကြသည်ကတော့ မျောက်ကိုပင်။ သို့တစေ ဣတောထဲမှာ မျောက်ခိုအောင်းနိုင်သည်ဟူသော အထင်ခွင့်သာ ရှိမှန်းမသိ မရှိမှန်းမသိနှင့် ...

“သတိထားပြီး မျက်စိလျှင်လှင်နဲ့ရှာကြ ... သည်လို ကောင်မျိုးက လူရိပ်မြင်တာနဲ့ ချက်ချင်း ပုန်းနေတတ်တာ သစ်ပင်ပေါ်ကိုကြည့်ကြ ...”

ပေတလူက လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီးတော့ ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်ကိုသာ မော့ကြည့်ရှင်း လျှောက်လာခဲ့

ကြလေသည်။ ဖုန်းဆိုးတောကြီးသည် အတွင်းဘက်သို့ရောက်လေလေ၊ အပောင်က သိပ်သည်းလာလေလေ၊ နေထန်းတစ်ဖျားအထိရောက်သည့်တိုင် အလင်းရောင်က မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ရောက်မလာနိုင်သလဲဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်ကြ။

သီးပင်၊ စားပင်များက အလေ့ကျပေါက်နေကြသော်လည်း ဝင်ရောက်ဆွတ်ခူးကြသူတွေက မရှိ။ ဖီးသီးများဆိုလျှင် ဖီးပင်ပေါ်မှာလည်း အမြတ်လိုက်၊ အောက်မှာလည်း အကြွေသီးတွေက ပြန်ကြဲလို့နေကြသည်။ ကောက်မည့်သူ မရှိကြ။ ဝိန္ဒိုသီးကြီးများဆိုလျှင် အပင်ထက်မှာ မှည့်ဝင်းပြီးတော့နေကြသည်။ ချိုအိမွှေးသောအနံ့များက ဝန်းကျင်မှာ ပျံ့လွင့်လို့နေသည်။ တက်ခူးမည့်သူမရှိကြ။ ယခင်ကဆိုလျှင် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းမလာကြသည့်တိုင် အနည်းဆုံး သုံးယောက်လောက်ရှိပြီးတော့ လာကြသည်။ ဆွတ်ခူးကြသည်။

ဤဖုန်းဆိုးတောထဲတွင်ရှိသော အသီးအနံ့များကို မစားကောင်းသောအသီးဟု သဘောထားကြသူတွေကလည်း ရှိကြသေးသည်။ မကြောက်ကြသူများကတော့ တောထဲကိုဝင်ကြပြီး ဝိန္ဒိုသီး၊ သရက်သီး စသည်များကို ဆွတ်ခူးကာ အပင်အောက်မှာတင် စားသွားခဲ့ကြလေသည်။ လူကြီးသူပုများသိသွားကြသောအခါ ...

“ဟဲ့ ... အခုသည် ဖုန်းဆိုးတောထဲက အသီးအနံ့တွေကို နှင်တို့ခိုမကြောက်မရွံ့ခူးဆွတ်ပြီးတော့ စားကြတာနဲ့

စုတ်၊ သဘက်တွက် အဲ့သည့်နေ့ရက်ကို အိုင်ဝေးယူထားတာ သူတို့ခိုင်ဆိုင်တဲ့ဟာတွေကို ဆွတ်ခူးကြရင်၊ စားကြရင် မကြိုက်ကြဘူး။ မင်းစားတတ်တယ်။ နှင်တို့မိမိကြောက်ဘူး။ ကံဟယ် ကံဟယ် ... မဆင်မချင်လုပ်ကြဦး ... သေကုန်ကြတော့မှာပဲ ...

ကလေးသူငယ်များဆိုလျှင် တဖုန်းဖုန်းနှင့် အစိုက်ခံကြရလည်။ တချို့ဆိုလျှင် ဖုန်းဆိုးတောမြေကြီးထဲသို့ဝင်သွားကြပြီး ပြန်ထွက်မလာကြသောသူများလည်း ရှိကြသည်ဟုဆို ကြသည်ဟုတ် မဟုတ်တော့မသိပါ။

တောသည် နေရောင်ကို တားဆီးထားဟန်တူသည်။ တောထဲကို အလင်းရောင်ရောက်မလာပေ။ ပေတလူ ခေါင်းဆောင်သောလူငယ်တစ်စုသည် မျောက်နှီသည်အထင်နှင့် ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ကြာတော့ စိတ်ဖျက်လာခဲ့ကြသည်။

“သည်မျောက်ဟာ တော့ထဲမှာရှိလိမ့်မယ်ထင်ပါဘူး။ ညက ဦးစိုးသောင်ကိုတိုက်ခိုက်သွားတာကလည်း မျောက်ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ ... ကဲ ... ဆက်ရှာလည်း အကျိုးမထူးတော့မယ့်အတူတူ ... ဟောဟိုသစ်ပင်က ပိခွဲသီးတွေကိုခူးပြီး တစ်ဝတ်ပြစားပြီးတော့ ပြန်ကြမယ်”

ပေတလူကပင်လျှင် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ အားလုံး သဘောတူလိုက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် နောက်ကြောင်းကိုပြန်လှည့်ကြမည်အပြုမှာ သူတို့၏ကိုယ်ပေါ်မှ အခိုင်မည်းကြီးတစ်ခုက

ရုတ်တရက် ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့သည်။

“ရေ ... ရှိ ... ရှိ”

ဇိပ်ခနဲဆိုမြင်လိုက်ရသော အကောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် သပင်ကြီးအောက်ပင်ပေါ်ကို လွှားခနဲဆိုခုန်ကူးသွားခဲ့သည်။ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ရွက်တွေက မြည်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဟင် ... ”

“ဘာလဲ ... ”

အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းများထဲသွားခဲ့ကြလေသည်။ ခုန်ကူးသွားခဲ့သည်မှာ လျင်မြန်လွန်းလှ၍ ဘာကောင်မှန်းမသိလိုက်ကြပေ။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

“စွန်လိုလို သိန်းငှက်လိုလို၊ အကောင်မျိုးဖြစ်မှာပါကွာ၊ သည်အကောင်ကြီးတွေက အစာတွေရင် အမြင့်ကနေ ထိုးဆင်းလာတတ်ကြတာပဲ ... ”

“ဟုတ်ပါ့မလားပေတလူ ... ငါတော့ မင်းပြောသလို မထင်ဘူး ... သည်နေရာကနေ မြန်မြန်ပြန်ထွက်ကြရင် ကောင်းမယ် ... ”

အောင်ဘဆိုသည်လူငယ်က မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ပြောသည်။ အခြားသူများကလည်း ထို့အတူပင်၊ အလိုလိုနေရင်း ကြောက်လန့်နေကြသည်။

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ ဘာကိုကြောက်နေကြတာလဲ၊ ယောက်ျားတွေဖြစ်ပြီးတော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကလေးချောင်

၇၆ မင်းစိတြ

နေတာ။ လာ ပိန္နဲပင်အောက်ကိုရောက်မှတော့ ပိန္နဲသီးစားပြီးမှ ပြန်ကြမယ်”

ပေတလူက ဇွတ်ပင်ပြောသည်။ ပိန္နဲသီးလည်းစားချင်ကြသည်။ အခြေအနေကို တစ်စောစောကြည့်ကြသည်။ ဘာသံမှလည်း မကြားရတော့၍ စိတ်ထဲမှာထင်ယောင် ထင်မှားတွေ ပျောက်သွားခဲ့ကြပြန်သည်။ ပိန္နဲပင်ပေါ်ကို နစ်ယောက်က တက်ပြီး ပိန္နဲသီးများကို ခူးချွေးကြသည်။ အပင်အောက်မှာ ဝိုင်းဆွဲပြီး တော့ အခွံခွာပြီး စားသောက်ကြသည်။ အစားမှာ ခေကပ်နေကြသည်။

“ဝှစ် ... ဘတ် ... အစ်”

ပေတလူ၏လည်ပင်းကို နွယ်ကဲ့သို့ရှည်ရှည်အရာကြီး တစ်ခုက ရုတ်တရက် ရစ်ပတ်သည်။ ထို့နောက် ဆောင့်ဆွဲခံရပြီး တန်းလန်းကြီးပါသွားခဲ့လေသည်။

“ဟင် ... ”

“ပေ ... ပေတလူ ဘယ်ရောက်လွှားသလဲ ... ပါပါသွားပြီ ... ”

“အား ... ”

ပေတလူ၏အော်သံကိုကြားလိုက်ကြရသည်။ ထိုအခါ ပိုပြီးတော့ ထိတ်လန့်သွားခဲ့ကြရလေသည်။

“မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး ... ပြေး ... ပြေးကြ”

ကြောက်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထားဆီး၍မရကြတော့။ မုန်းဆိုးမြေတောက်ကြီးထဲမှ ဝရမ်းသုန်းကာနှင့် အော်ပြီးတော့

ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြလေသည်။ တောအိမ်အပြင်ဘက်ကို မရောက်မချင်း အလဲလဲအပြီပြီ။

“ပေတလူကျန်ခဲ့ပြီ ... ကျန်ခဲ့ပြီ”

“ပြေးပြေးစမ်းပါကွ ... ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ... တော်ကြာ ငါတို့ပါ ပါကုန်ကြမယ် လှည့်ကြည့်မနေကြနဲ့”
လဲကျနေသောသူကို ဆွဲထုပြီး ရွာအရောက်ပြေးသွားခဲ့ကြလေသည်။

(၆)

ခွဲစွဲသွားသူ

ပေတလူတို့ ဖုန်းဆိုးမြေတောကြီးထဲကို မသွားကြပါ။ အရင်ဈေးကွက်နှင့်နေသူကတော့ တိုးလေး၊ ထိပ်နီကို ပေတလူတို့အုပ်စုက ဖမ်းကြမည်ကို စိုးရိမ်၍အရင်ဦးအောင် သွားခဲ့ခြင်းပင်။ တောင်ပို့ဂူဆီကိုချက်ချင်းပင်ရောက်သွားသည်။

“ထိပ်နီ ... ထိပ်နီ”

လေသံခပ်အုပ်အုပ်မြင့်မော်သည်။ ခါတိုင်း ဤသို့မော်လျှင် ထိပ်နီကထွက်လာတတ်သည်။ ယခုတော့ ထွက်မလာ။ သံသယ ဝင်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဂူဆီကိုပြေးသွားကြည့်သည်။ ထိပ်နီကို မတွေ့ရ။ ရင်ထဲမှာမောသွားမိသည်။

“မရှိပါလား ... သည်ကောင် ညကကိစ္စကြောင့် ကြောက် ပြီးတော့ ပြေးပြီထင်တယ် ... ”

ဖုန်းဆိုးတောကြီးထဲကို တစ်ဦးတည်းဝင်လာသော တိုးလေးသည် မကြောက်မရွံ့ ထိပ်နီကိုလိုက်ပြီးတော့ရှာနေမိ

သည်။ နှုတ်ကလည်း မခေါ်ချေ ဖုန်းဆိုးတောထဲမှာ လူပျောက် လျှင် အမည်မခေါ်ရ။ တစ်စုစုနှင့်အော်ကာ အချက်ပေးရသည်။ လူဆိုလျှင် အသံကိုကြားကာ ပြန်ပြီးတော့ အချက်ပေးတတ်သည်။ တောတောင်စည်းကမ်းများပင် ဖြစ်ကြသည်။

တကယ်တော့ တိုးလေးသည် ဖုန်းဆိုးတောကြီးထဲကို ဝင်သာလာခဲ့ရသည် ဟုတစ်နေ့က မြေတွင်းကြီးထဲက အမှတ် ၀ထင်ထွက်လာသော မြေဆိုးကြီးကို ပြန်ပြီးတော့ သတိရလာ ခဲ့သည်။ ယခုလည်း တစ်ခုမဟုတ်၊ တစ်ခု တွေ့နိုင်သည်ဟု တွေးမိကာ နည်းနည်းတော့ ကြောက်နေမိသည်။ ထိပ်နီကို လည်း စိုးရိမ်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် မရှာဘဲလည်းမနေနိုင် ၍ တွေ့လိုတွေ့ငြား အတွင်းဘက်ကုန်ပြီးတော့ ဝင်လာခဲ့ ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ လမ်းကောင်းပြောင်းကာ တစ်နေရာကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိပ်နီရှိနိုင်သည့်နေရာကိုဖြစ်သည်။ သေတော့ ပေးသမျှ။

“ငါလားနေတာကို ထိပ်နီက သိများသိနေသလား။ တစ် နေရာကနေမျှား ချောင်းနေမလား ... ”

ထိပ်နီသည် သူ့ကိုတစ်နေရာကနေကြည့်နေလိမ့်မည် ဟုလည်း ထင်နေမိသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ဖုန်းဆိုးတော ကြီးထဲမှာ သူ့ခြေသံများကသာ ပဲ့တင်ထပ်နေကြသည်။ မထင် ဟုတ်သော အန္တရာယ်တစ်ခုခုရောက်လာမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိ သည်။

“ငါ့စိတ်က အလိုလိုချောက်ချားနေတာပါ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးတော့ ဖြေသိပ်ရသည်။ ပင်စည် ထွားထွားမြင်မြင်၊ အရွက်ဖားဖားကြီးတွေနှင့် ရှုံ့နေသော ပင်ယံ ထက်ဆီကို သတိထားပြီးတော့ ကြည့်မိသည်။ ထိပ်နီကို အချိန် အယောင်သော်မှပင်ရ။

“သည်ကောင် ပြေးမှာတော့မဟုတ်ဘူး။ သည်အထဲမှာ ပဲရှိရမယ် ...”

သည်လိုနှင့် တောထဲမှာ အနည်းငယ်ကြာသွားသည်။

လိုစဉ် ...

“ပရဲ ... ရှိ ... ရှိ”

အပိုင်မည်းကြီးတစ်ခုက အပေါ်မှ ရုတ်တရက်ကုန်လာ သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သတ္တန်တစ်ခုက မလှမ်းမကမ်း ရှိအပင်ကြီးတစ်ပင်မှအခြားအပင်ကြီးသီကို ရုတ်တရက် ခုန်ကူး သွားသည်။ တိုးလေးဆသချာစွာပင် ပြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ထိပ်နီ”

တိုးလေးသည် နောက်မှနေ၍ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ဗရဲ ... ရှိ ... ရှိ”

သို့သော် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှတစ်ပင်ထိကို ခုန်ကူး သွားခဲ့သည်။ အသံများက ဝေသထက်ဝေးသွားသည်။ သစ်ပင် ထက်မှ ခုန်ကော့ပြီးထွက်ပြေးသွားသော သတ္တဝါသည် မျောက် ထိပ်နီဆိုသည်ကိုတော့ အသေအချာသိလိုက်ရလေပြီ။

“သည်ကောင်ကြီး ဘာကြောင့်များ ယောက်ယက်ခတ်

နေတာလဲမသိဘူး ...”

တိုးလေးသည် မျောက်ထိပ်နီထွက်သွားသည့်လမ်းကြောင်း အတိုင်း ပြေးပြီးတော့လိုက်သွားသည်။ သို့သော် ဖတ်ဖတ်သာ ဖောသွားသည်။ မျောက်ထိပ်နီကို အစအနကိုသော်မှပတွေ့ရ တော့ပါဘူး။ တိုးလေးသည် မုန်းဆိုးတောထဲမှာ တင်လည်လည် နှင့်ရှိုနေစဉ် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာကြသော အသံများကို မမျှော်လင့်ဘဲကြားလိုက်ရလေသည်။

“ပေ ... ပေတလူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ပါ ... ပါ သွားပြီ”

“အား ...”

“မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး ... ပြေးကြ ... ပြေးကြ” အော်ဟစ်ကြသံများနှင့်အတူ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ပြေး လွှားကြသံများကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ အော်ဟစ်ပြေးလွှားကြ သံများက ကြွက်ကြွက်ညံ့ညံ့သွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဘယ်သူတွေပါလိမ့် ... ဘာများဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်” စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရသည်။ ကြောက်လန့်ပြီးတော့ ပြေး သွားကြသံများဖြစ်သည်။

“ပေတလူတို့အဖွဲ့ဖြစ်ရမယ် ... သင်းတို့ သည်ပုန်းဆိုး ဖြေထဲကိုရောက်နေကြတာပဲ ...”

အသံထွက်ပေါ်လာရာထိကို မုန်းဆိုးပြီးတော့ လိုက်သွား သည်။ သို့သော် အသံဖလှယ်များသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိတ် တိတ်သွားခဲ့ကြသည်။ မည်သူတို့မှလည်းမတွေ့ရတော့ပါ။

“သည်လူတွေ တစ်ခုခုကိုမြင်လို့ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြတာပဲဖြစ်ရမယ် ... မျောက်ထိပ်နီများ တွေ့သွားကြလေသလား ...”

တိုးလေးသည် တောင်ပိုဂူဆီကိုတစ်ခေါက်ပြန်သွားသည်။ မျောက်ထိပ်နီကိုတွေ့လိုတွေ့ငြား။ သူ့အတွက်စိတ်ပူ နေမိသည်။ မကြာမီ တောင်ပိုဂူဆီကို ရောက်လာသည်။ တောင်ပိုထဲမှာ မျောက်ထိပ်နီကို အချိန်အယောင်ကိုသော်မှ မတွေ့ရ။

“သည်ကောင် ခုထက်ထိပြန်ရောက်မလာသေးဘူး” ထိုစဉ် ... အနီးရှိသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်မှ သဏ္ဍာန်တစ်ခုက တိုးလေး၏ရှေ့ကို ဖုတ်ခနဲထိုးကျလာခဲ့လေသည်။

“ဟင် ...”
ထိတ်လန့်သလိုဖြစ်သွားပြီး နောက်ကိုလှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင် ... ထိပ်နီ”
မျောက်ထိပ်နီဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ မျောက်ထိပ်နီသည် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်နေကာ တိုးလေးကို ကူခြေရစွာဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

ရွာသို့ပြန်ပြီးတော့ မြေးလာခဲ့ကြသည် လူငယ်တစ်ဦး ဖုန်းဆိုးမြေထဲသို့ မည်သူမှမသိအောင် ငင်ခဲ့သော်လည်း ယခုလို

အန္တရာယ်ကြုံတွေ့လာခဲ့ရသည်အခါမှာတော့ ကူခြေပျက်နေကြသော မျက်နှာများကို လူကြီးသူမများက အကဲခတ်မိကြသည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ဘာဖြစ်လာခဲ့ကြတာလဲ ... ဖုန်ဖုန်ပြောကြစမ်း ...”

ဖုန်းဆိုးတောမြေတက်ကပြေးလာခဲ့ကြဖုန်းသိ၍ ငေါက်ပြီး တော့မေးလိုက်သည်။

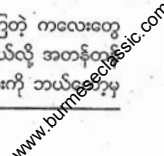
“ကျ ... ကျွန်တော်တို့ ဘာ ... ဘာမှ မဖြစ်”
“မင်းတို့ ညာဖိုမစဉ်းစားနဲ့ ... ဖုန်းဆိုးတောထဲကို သွားကြတာမဟုတ်လား ... အဲသည်ကို ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ ... ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့ကြသလဲ”

“အောင်ဘာ ... ပြောစမ်း ... မင်းတို့မူပျက်နေကြတယ်”

“သည် ... သည်လို့ပါခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းဆိုးတောထဲကိုသွားကြတာမှန်ပါတယ် ... သွား ... သွားကြတဲ့ အကြောင်းရင်းက ...”

အောင်ဘာသည် သူတို့အုပ်စု မျောက်တစ်ကောင်ကို သွားရှာကြသည့်အကြောင်း မေတလုကို မည်သူတိုက်ခိုက်မှန်းမသိလိုက်ရဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်အိမ်ဆွဲခေါ်ရာကို ပါသွားခဲ့သည့် အကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟင် ... မင်းတို့ တော်တော်ခိုက်ကြတဲ့ ကလေးတွေပဲ ... အဲသည် ဖုန်းဆိုးတောဟာ မြေခင်းတယ်လို့ အတန်တန်ပြောထားလျက်နဲ့ ... လူကြီးသူမတွေရဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှ

နားမထောင်ကြဘူး ...

ရွာမှ သူကြီးဦးရွှေထုတ်ကိုအကြောင်းကြားကြသည်။ သူကြီးက လူ့ဝယ်ယောက်လောက်ကိုပေးပြီးတော့ ဖုန်းဆိုးတော့ မြေဆီကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အောင်ဘက်တော့ အဖော်ခေါ်သွားသည်။ သို့သော် ဖုန်းဆိုးတော့မြေထဲကို မဝင်မိမှာပင် ပေတလူကို တောထဲမှာတွေ့လိုက်ကြရသည်။ နွေရွှေကလေး လဲနေသည်။ မျက်နှာမှာလည်း လက်သည်းရားအစင်းကြောင်း ကြီးများကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ ... သည်ကောင် ... လဲနေတယ် ... အသက်မှ ငိုသေးရဲ့လား ... ကြည့်ကြပါဦးဟ”

သူကြီးဦးရွှေထုတ်က အလောတကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ပေတလူကို စမ်းသပ်ကြည့်ကြသည်။

“သည်ကောင်သတိလစ်နေတာ လာကြဟေ့”

မသေသေးဘူးဆို၍ အားတက်သွားခဲ့ကြသည်။ မလကောင်းသော ကာလသားတစ်ဦးက ပန်းထက်မှာထမ်းကာ ရွာသို့ပြန်ပြီးခေါ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ရွာသို့ရောက်သော် ပေတလူ သတိရစေရန် ကြိုးစားကြသည်။ မကြာခင်မှာပင် သတိရလာခဲ့လေသည်။ သူ့ကိုဖမ်းကြသောအခါ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ အကြောက်လွန်ပြီးတော့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့မှ ပုံမှန်စိတ်ပြန်ဖြစ်လာသည်။ မေသမျှကို အေးအေးစွာပင် ပြန်ပြီးတော့ ပြောပြလေသည်။

“မင်းတို့ကွာ ... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း။ သည်ဖုန်းဆိုးတော့နဲ့ပတ်သက်ပြီး လူကြီးသူမတွေပြောပြောနေကြတာ မကြားဖူးကြဘူးလား ... ဘယ်ကမျောက်က သည်တောထဲမှာ လာနေရမှာလဲ ... ကြုံကြဖန်ဖန် ... မကောင်းဆိုးဝါးတွေက မင်းတို့ကိုအသေမလုပ်လိုက်တာကကောင်း”

လူကြီးတွေက ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောကြသည်။ လူငယ်တစ်စုလည်း ထိုနေ့ကအဖြစ်အပျက်ကြောင့် အကြောက်ကြီးကြောက်သွားခဲ့ကြသည်။ လတ်တလောကတော့ ယင်းဖုန်းဆိုးတော့ဘက်ဆီကို မျက်စောင်းပင်လှည့် ပြီးမထိုးခဲ့တော့ပေ။

ဖုန်းဆိုးတော့မြေကြီးထဲတွင် မျောက်ထိပ်နီတစ်ကောင် တည်းသာနေထိုင်ကြောင်းကို တိုးလေးကလွဲပြီး မည်သူမှ မသိကြပါ။ တိုးလေးသည် ဖုန်းဆိုးတော့မြေဆီကို မကြာခဏ သွားနေသည့်အတွက် ကြာလျှင် လူတွေရိပ်မိပြီး သိရှိသွားနိုင်သည်။ မသွားဘဲလည်းမနေနိုင်ပေ။ မျောက်ထိပ်နီအတွက် အမြဲတစေ စိုးရိမ်စိတ်ကဝင်လျက်ရှိနေသည်။ မျောက်ထိပ်နီသည် အရပ်အမောင်းမြင့်မားလာသလို ကိုယ်ကာယကလည်း ပိုပြီးတော့ တွားကျင်းလာသည်။ မဆင်မချင်နှင့် ရွာထဲကို ဝင်လာခဲ့လျှင် သို့မဟုတ်၊ ဖုန်းဆိုးတော့ထဲကို လူတွေက သင်္ကာမကင်းနှင့်

သွားရှာခဲ့လျှင် မတော်တဆတွေ့သွားနိုင် သည် မဟုတ်ပါလား။

“ထိပ်နီ ... မင်းမလည်းကွာ ... သည်ကောင်တွေကို သွားပြီးတော့ တိုက်ခိုက်တော့ မှားတာပေါ့ ... ဘာမှမလုပ်ဘဲ တစ်နေရာမှာ အသားလေးငြိမ်းနေလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ... ခုတော့ ပြဿနာတက်သထက်တက်လာပြီ ... မတော်လို့မျှား လူတွေ က တောနင်းပြီးရှာကြရင် ဘယ့်နယ်ထုပ်ကြမလဲ ... မင်းကြောင့် လည်း ခက်ပါတယ်ကွာ ... ”

တိုးလေးက စိုးရိမ်စိတ်နှင့်ပြောသည်။ ထိုအခါ မျောက် ထိပ်နီက မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် ငြိမ်ပြီးတော့ နားထောင်နေကာ ...

“ကျွန်တော်နောက်ကို သည်လိုမလုပ်တော့ပါဘူးဗျာ”

ဟု မျက်လုံးတွေက ပြောနေသေးသောငှာမောင်။ ထိပ်နီ သည် တိုးလေးယူလာသော အစားအစာများနှင့် မတင်းတိမ် ၍ ဇုန်းဆိုးတောထဲမှာ လိုက်လံရှာဖွေပြီးတော့ ဝေးသောက်နေ သည်ဟုလည်း ထင်မိလေသည်။

“ထိပ်နီ ... မင်းအန္တရာယ်ကိုရှောင်နော် ... မင်းကို မိသွားရင် မလွယ်ဘူးဆိုတာမှတ် ... ငါလည်း စိတ်ချမ်းသာ မှာမဟုတ်ဘူး ... ”

ထိပ်နီက တိုးလေး၏လက်ကို ဖြစ်ညွှန်ကာ ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ သူနားလည်ပါသည်ဆိုသည့်သဘောပင်။

“ငါ ... မင်းဆီကို နှစ်ရက်လောက်မလာနိုင်ဘူး ထိပ်နီ ... သည်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ မင်းကောင်းကောင်းနေပါ

လူတွေနဲ့ မပတ်သက်အောင် ကြိုးစားပါ ... ငါ စိတ်ချပါရ ဆေ ... ”

တိုးလေးသည် ထိုညနေက ထိပ်နီကိုထားခဲ့ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ရသော်လည်း စိတ်မချနိုင်ပေ။ အခေါ်ဖြစ်သူကခိုင်း လိုက်၍ ရွာတစ်ရွာကို ညအိပ်ထွက်သွားခဲ့ရသည်။ အမျိုးအမျိုးက လည်း ထိုရွာမှာနေထိုင်ကြသည်။ အမျိုးမကန်းစေရန်အတွက် လည်းပါသည်။ ထိုရွာတွင် နှစ်ညအိပ်ပြီး၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ယသာရွာကို ညဘက်မှာရောက်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍ ထိပ်နီဆီကို သွားရန် အခွင့်မသာတော့ပေ။

ညဘက်တွင် အိမ်မှာလည်း အိပ်၍မပျော်ပေ။ တိုးလေး သည် အိပ်မပျော်ဘူးဆိုသည်မှာမရှိ။ ကလေးပိပိ အပူအပင် မရှိဘဲ နှစ်ညိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားတတ်သည်ပင်။ ထိုညက လေ ကတော်တိုက်သည်။ ခါတိုင်းလည်း ကွင်းဘက်ကလာသော လေများက အတိုက်ကြမ်းတတ်ပါသည်။ မထူးဆန်းပါ။

သို့သော် ဤညမှာတော့ ထူးဆန်းနေသည်ဟုထင်မိ သည်။ နားထဲမှာ သူ့နားပည်ခေါ်သံကို ကြားနေရသလိုပင်။

“ကိုတိုးလေး ကိုတိုးလေး”

ထိုအချိန်သည် သူ့မှေးခနဲဖြစ်သွားစဉ် ဖြစ်သည်။ မှတ်တရက် ခေါင်းထောင်လိုက်မိသည်။ နားကိုထပ်ပြီးတော့ ရွတ်ထားမိသည်။

“ကိုတိုးလေး ... ကိုတိုးလေး”

ထပ်ပြီးတော့ ကြားနေရပြန်သည်။ အိပ်စုပူမှားနှင့်မိမိ

www.burmeseclassic.com

မိမိ၏နားကိုလည်း သံသယဖြစ်စိသည်။ နားကြားလွှာနေ သလား၊ ဟု အသံသည် ခြံအနောက်ဘက်ကွင်းဘက် ကမ်းစပ်ဆီမှ လာလာလိုထင်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် အခေါ်ပြစ်သူက အိမ်ခန်း ထဲမှာ အိပ်ပျော်လျှက်ရှိနေသည်။ ကိုမိုးဆောင်ကတော့ အိမ်ရှေ့ ကပြင်မှာ မူးမူးနှင့် ခြေပစ်လက်ပစ်အိပ်မောကျနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခြေကိုအသာဖွင့်ကာ မီးဖိုခန်းဘက်ဆီကို ထွက်လာ ခဲ့သည်။ လေတဟူးဟူးနှင့်တိုက်ခတ်နေသည့်အတွက်လည်း သူ့ခြေသံကို မည်သူမှကြားနိုင်လိမ့်မည်မထင်ပါ။ အိမ်နောက် ဘက်ရေကပြင်မှနေ၍ အောက်ကိုဆင်းလိုက်သည်။ ခေါ်သံကို နောက်ထပ်မကြားရတော့။ အိပ်မက်မက်နေတာလည်းမဟုတ်။ နားထဲမှာ ထင်ယောင်ထင်မှားကြားနေရခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။

တိုးလေးသည်ကွင်းပြင်ဆီကိုထွက်လာခဲ့သည်။ လရောင် မဲ့နေသော်လည်း ကြယ်ရောင်များကြောင့် ဝန်းကျင်ကိုထင်ရှား ရွာပင် မြင်နေရသည်။ ကွင်းထဲမှာ ဂျိုးပြတ်ခြောက်များက ညှိုးခွမ်း ခြောက်သွေ့နေကြသည်။ လေကတဟူးဟူးနှင့် တိုက်ခတ်နေဆဲ ခုတလောမှာ အခါမဲ့မိုးကမရွာသော်လည်း မိုးသက်လေမျိုး တိုက်ခတ်နေသဖြင့်ဖြစ်သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် ကမ်းစပ်ဆီ ကိုရောက်လာခဲ့လေသည်။ လသာချောင်းရေသည် ပုံမှန်ပင် စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

ရေပြင်သည် အရောင်တလက်လက်နှင့်တောက်ပပေ သည်။ လှိုင်းငယ်လေးတွေက တဖျတ်ဖျတ်နှင့် ထကြွနေကြ

သည်။ တိုးလေးသည် ကမ်းနဖူးမှာထိုင်လိုက်သည်။ အိပ်မပျော် ချွံသာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်ကလည်း ကွယ်လွန် သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြသော မိဘနစ်ပါးကိုသတိရလျှင် ဤကဲ့သို့ပင် ကမ်းနဖူးမှာ လာပြီးတော့ထိုင်တတ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်က တော့ အကြောင်းမရှိဘဲ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ဤညမှာပင် ကွင်းထဲမှာ လေကပိုပြီးတော့ တိုက်ခတ် နေသည်။ နားထဲမှာ တစ်ဝီနှင့်တိုးနေသည်။ သူ့ကိုလည်း လေက အလုံးအရင်းနှင့်တိုးလျှက်ရှိနေသည်။ ချောင်းရေပြင်ကို သူကြည့် နေသည်မှာ မည်မျှကြာသွားခဲ့လေသလဲမသိ။ နားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာသောအသံကို ကြားနေမိသလိုပင်။ မသကာ၍ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ အပြေးလာနေသော သတ္တုတန် တစ်ခုသည် သူ့အနားကို ဖျတ်ခနဲဆိုခန့်ကာရောက်လာသည်။ တိုးလေးလှည့်ကြည့်ရိုက်မှာပင် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟင် ... ထိပ်နီ”

ပထမသော် လန့်သွားမိသေးသည်။ နောက်တော့မှ ထိပ်နီ မုန်းသိလိုက်ရသည်။ နောက်တော့ အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ ထိပ်နီ၏အရပ်သည် သူ့၏အရပ်ကိုပင် ကျော်နေလေပြီ။ သူနှင့် မဆုံဖြစ်သည့်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ပျောက်ထိပ်နီသည် ပိုပြီးတော့ ထွားကျီင်းလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ထိပ်နီ ... မင်း ငါသည်မှာရှိနေတာကို ဘယ်လိုသိ သလဲ ... ထိုဆီကို မင်းလာတာ ဘာကြောင့်လဲ”

မင်းစိတြ

တိုးလေး၏အမေကို ထိပ်နီက နားလည်သလို မျက်ခွံ ကိုယ့်ဘဝ၊ ပုတ်ခတ်နှင့်ပြုကာ ကြည့်နေသည်။

“အကြောင်းရှိလို့လာတာပေါ့ဗျာ”

ဟဲ့ မျက်နှာအမူအရာနှင့် မျက်လုံးတွေက ပြောနေ သယောင် ...

“ငါ မနက်ကျရင် မင်းဆီကိုလာမလို့ပဲ ... မင်း ငါ့ဆီ ကိုရောက်လာတာ ငါဝမ်းသာတယ် ... ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ် ...”

မျောက်ထိပ်နီသည် တိုးလေးကို ဖက်တွယ်ထားလိုက် သည်။ ကတိတိတိရွာန်ဖြစ်သော်လည်း လူသားတစ်ယောက် ၏ ကြင်နာမှုကို သူ့သိသည်။ ခံစားရဟန်တူသည်။ ထူးခြားမှု တစ်ခုက ထိပ်နီ၏အခွာကိုယ်သည် အနံ့ဆိုးမရှိဘဲ အနည်းငယ် မွှေးဖွံ့နေသလိုမျိုး ခံစားရသည်။

“ငါ မင်းကိုပစ်ထားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ ... အဒေါ်က လွတ်လို့ မလွှဲသာလို့သွားရတာပါ ... မင်းကိုလည်း ငါ ပြောခဲ့သေး ... သည့်အတွက် မင်းက မကျေနပ်ဘူးလား ထိပ်နီ ...”

မျောက်ထိပ်နီ၏မျက်နှာသည် ပကတိရိုးစင်းလျက်ရှိ သည်။ မျက်လုံးတွေကိုလည်း ပိုပြီးတော့ တောက်ပြောင်လာ သည်။ မျောက်ထဲမှာ မျက်နှာပေါက်ကအဆင်ပြေသည်။ မျောက်ရော ချောနေသည်ဟုထင်မိသည်။

“စိပ်နီ ... မင်းကိုကြည့်ရတာကွာ မပြိုင်ဘူး ... မင်း

ဘာဖြစ်လာသလဲ ... နောက်ကြောင်းမအေးစရာ တစ်ခုခုရှိ နေပြီထင်တယ် ... ငါ မချီတဲ့နှစ်ရက်အတွင်းမှာ မင်း ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ ... ငါ့ပြောစကားနားမထောင်ဘဲ ဟိုသွား သည် သွားနဲ့လျှောက်ပြီးသွားလို့ ပြဿနာတစ်ခုခုတက်လာခဲ့ပြန်ပြီ ထင်တယ် ...”

ထိုအခါ မျောက်ထိပ်နီက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။ “ဟင် ... ဒါဆိုဘာလဲ ... ငါတော့ မင်းကိုနားမလည်

ပိုင်တော့ဘူးကွာ ...”

မျောက်ထိပ်နီသည် စီးဆင်းနေသော ချောင်းရေကို ကြည့်လိုက်။ ကောင်းကင်ပေါ်မော့ကြည့်လိုက်နှင့် ရှိနေသည်။ ကတိတိတိရွာန်ဖြစ်၍ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲရှိနေရသည်။ မျောက် ထိပ်နီသည် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေ သည်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့သိသည်။ တိုးလေးသည် မျောက်ထိပ်နီ ကြည့်သလိုပင် လိုက်ပြီးတော့ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ...

ထူးခြားချက်တစ်ခုက ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုသည် ချောင်းအထက်ဖျားဆီက ရွေ့လျား လာလျှက်ရှိသည်။ မျောက်ထိပ်နီသည် ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ပိုပြီးတော့ ဂနာမငြိမ်အောင်ဖြစ်သွား ပါ့ရသည်။ ‘တိုးလေးသည်လည်း ထိုအရာကိုမြင်တွေ့သွားခဲ့လေ သည်။ လေး’ သဏ္ဍာန်တော့မဟုတ်။ ကြီးမားသော ဖောင်ကြီး တစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟုထင်မိသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖောင်

ကြီးတစ်ခုပင်တည်း။ သေချာစွာကြည့်လိုက်သောအခါ ဖောင်
သက်သက်မဟုတ်ပါ။ ဖောင်ပေါ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သတ္တုကန်
များပါလာခဲ့ကြသည်။

တိုးလေးအံ့အားတသင့်နှင့် ကြည့်နေထဲမှာပင် ဖောင်ကြီး
သည် သူတို့ဆီကိုရောက်လာခဲ့သည်။ တိုးလေး၏မျက်လုံး
အစုံသည် ဝိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... မျောက် ... မျောက်တွေ့ပါလား”

ဖောင်ကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသူများကား မျောက်
များပင်တည်း။

“ဝုအိအိ ... ဝုအိအိ ... ဝုအိအိ”

မျောက်များဆီက ထူးခြားသောအသံများ ထွက်ပေါ်
လာခဲ့ကြသည်။ မျောက်ထိပ်နီသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား
ခဲ့ရသည်။ တိုးလေးကို စာအားဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။
ထို့နောက် ရွေ့လျားနေထဲရှိနေသော ဖောင်ပေါ်ကို လွှားခနဲဆီ
ခွန်ကူးသွားခဲ့လေတော့သည်။ မျောက်ထိပ်နီသည် မျောက်အုပ်
ထဲကိုကျရောက်သွားသည်။ ရောနှောသွားခဲ့သည်။ ဖောင်သည်
ရေစီးထဲမှာ ဆက်ပြီးတော့ မျောပါသွားခဲ့သည်။ တိုးလေး
ချက်ချင်းပင် သတိရသွားကာ ကမ်းနဖူးတစ်လျှောက် ပြေးလိုက်
သွားသည်။ သို့သော် ဖောင်ကြီးမှာ မှောင်ရီရီထဲတွင် စာခြည်း
ဖြည်းနှင့် ဝေးသွားခဲ့လေပြီ။

(၇)

သင်္ဘောသင်္ဘော

နေ့မွန်းတည့်ပြီဖြစ်သည်။ နေသည် ခေါင်းပေါ်ကို ရောက်
နေလေပြီ။ တိုးလေးသည် ဘေဟက်ကို နဖူးအုပ်သည်အထိ
ဆွဲချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းစိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့်
ရွာအဝင်တာလမ်းကြီး၏နံဘေးက လျှောက်လာခဲ့လေသည်။
လမ်းဘေးကိုဆင်းပြီးလျှောက်လာခဲ့ရသဖြင့် အရိပ်ရသည်။
အပင်ကြီးများက တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် အကိုင်းချင်း အရွက်ချင်း
ယှက်နေကြကာ နေရောင်ကို ကာကွယ်ထားသည်။

“ဟဲ့ ... တိုးလေး”

ခေါင်းသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကုက္ကို
ပင်ကြီးအောက်၊ မြစ်ရုံကြီးတစ်ခုမှာထိုင်နေသူ၊ မြသီ၊ မြသီမှန်း
သိလျက်နှင့် မကြာချင်ယောင်ဆောင်၍လည်းမဖြစ်။ မမြင်ချင်
ယောင်ဆောင်၍လည်းမရ။ ဤနေရာတွင် သူနှင့်ကိုယ် နှစ်
ယောက်တည်းဖြစ်နေသည်။ တမင်ရောင်ထွက်သွားလျှင် ရိုင်း

ကျမည်။

“တိုးလေး ... လာလေ ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ခြေစုံရပ်နေသော တိုးလေးကို မြသီက ခပ်လောလောလေးခေါ်လိုက်သည်။ မနေသာတော့၊ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။

“ထိုင်လေ ... ငါ့အနားမကပ်ချင်ရအောင် နင်က ငါ့ကိုကြောက်နေတာလား ... ငါက အစိမ်းသရဲခိုတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... နင်ကလည်း ငါ့ကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ ခေါ်ခိုပဲသိတယ် ...”

တိုးလေးသည် သူမ၏ရှေ့ရှိ မြစ်ပျဉ်းကြိုးပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်သည်။ ဤနေရာတွင် လူ့ပြတ်နေသည်။ သူနှင့် မြသီနှစ်ဦးတည်းရှိနေသည့်အတွက် မလုံမလဲဖြစ်နေသည်။

“မြသီ ... နင်ငါ့ကို ဘာပြောချင်လို့လဲ ... သည်နေရာမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတာ မကောင်းဘူးနော်၊ နင့်အိမ်အကြောင်းလည်းသိသားနဲ့ ...”

“ငါကတော့ အိမ်ကိုလုံးလုံးဂရုမစိုက်ဘူး”

“နင်က ဂရုမစိုက်ပေမယ့် ငါက ဂရုစိုက်ရတယ်မြသီ၊ နင့်မိဘတွေက ငါနဲ့နင်နှုတ်ဆက်တာမျိုးတောင် ကြိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဒါတွေကို ငါသိပါတယ်ဟယ် ... အင်း ... ငါ့မိဘတွေကလည်း မလွယ်ပါဘူးဟာ ...”

“မိဘကိုမဝေဖန်ပါနဲ့ မြသီ ... နင်ငရဲယူလလို ဖြစ်

နေဦးမယ် ... နင်ကော သည်မှာတစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ မြသီ”

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ... ပျင်းလို့လာထိုင်နေတာ”

“ဒါလောက်ပျင်းနေတာ ... သည်အချိန်ကြီးမှာ”

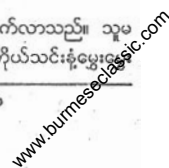
တိုးလေးက ဆက်မပြောတော့။ မြသီကို သူ့နားမလည်။ တိုးလေးသာသာလမ်းကို တမင်စောင့်နေသည်ပဲလား။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငယ်သူငယ်ချင်းများ၊ ကစားဖော်ကစားဖက်များဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မြသီ၏မိဘများက သမီးဖြစ်သူကို ပစ္စည်းပစ္စာရှိသောသူ၏ သားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပေးစားလိုက်ကြသည်။ မြသီလို ကွမ်းတောင်ကိုင်းမိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို တိုးလေးလို့လူတစ်ယောက်နှင့် ဖြစ်သွားများကို မလိုလားကြ။ သို့သော် မြသီကလည်း တိုးလေးကို အရင်အတိုင်းခင်မင်ရင်းနှီးခွဲရှိဆဲ။ တိုးလေးကတော့ သူမကို မယှဉ်ရဲပါ။

“နင် သည်မှာတစ်ယောက်တည်းမနေနဲ့ပြန်တော့ ငါနှင့်နောက်ကနေလိုက်ခဲ့မယ် ...”

“အတူတူပြန်ကြမယ်လေဟာ ... နင်က ဘာစကားပြောတာလဲ ...”

“ခက်တယ် မြသီရယ် ...”

မြသီက တိုးလေးနှင့်အတူယှဉ်ပြီးလိုက်လာသည်။ သူမ၏အရပ်က တိုးလေးနှင့်မတိမ်းမယိမ်း။ ကိုယ်သင်းနဲ့မွှေးမွှေး

လေးသည် တိုးလေး၏စိတ်ကို တိမ်းယိမ်းသွားစေခဲ့သည်။
မြသိသည် ဇွတ်တရွတ်မလေး၊ တိုးလေး သူမကို အမြဲတမ်း
အရှုံးပေးရသည်။ ရွာထဲကိုဝင်လာခဲ့ပြီ။ တိုးလေးက နောက်ရုန်
ပြီးတော့ လျှောက်သည်။ မြသိကလည်းမရမက တိုးလေးနှင့်
ယှဉ်ပြီးတော့လျှောက်သည်။

“နင် ဒါလောက်အထိ သောကဖြစ်မနေပါနဲ့ဟာ ...
နင့်ကိုငါအိမ်က တစ်ခုခုပြောကြည့် ... ငါတာဝန်ယူတယ်”

“နင်တာဝန်ယူမှာကနောက် ... အရင်ဆုံးဖြေရှင်းရမှာ
က ငါ ... ”

မြသိက တစ်ခပ်တစ်ခပ်ရယ်လေသည်။

“နင်က ဘာကိုမှမကြောက်သလိုပဲ၊ ငါကတော့ နင့်မိဘ
တွေနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာကိုကြောက်တယ် ... နင့်အဖေကတော်သေး
တယ် ... နင့်အမေက ငါ့မျက်နှာမြင်ရင် ရွံစရာသတ္တဝါ
ကြီးကျနေတယ် ... ”

“အပေ့စိတ်ထဲမှာ နင်နဲ့ငါဖြစ်နေကြပြီလို့ထင်နေတာ
ငါ့ကိုလည်းမေးတယ် ... ငါက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်
တယ် ... ”

“အဲဒါ ပိုပြီးတော့ဆိုးတာပေါ့ ... နင်ကမဟုတ်ရင်
မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာမဟုတ်ဘူး ... ဘာမှပြန်မပြော
ဘဲနေတာ ဝန်ခံသလိုဖြစ်နေတာပေါ့ ... ခက်ပါတယ်ဟာ”

“အေး ... ငါကလည်း နင်နဲ့ငါမဟုတ်ဘူးလို့ ...
ဘာဖြစ်လို့ပျားမငြင်းမိလိုက်သလဲမသိဘူး ... ”

တိုးလေးသည် ခေါင်းကိုယမ်းခါမိလိုက်သည်။ ထိုစဉ်
လူတစ်ယောက်က သူတို့၏ရွေ့တည်တည်မှလျှောက်လာနေ
သည်။ သူကတော့ ပေတလူ၊ သူသည် တိုးလေးတို့ကို ခပ်ဝေး
ဝေးကပ်လျှင် လှမ်းပြီးတော့ မြင်နေခဲ့သည်။ အနားသို့ ရောက်
လာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်က ရှောင်ထွက်သွားမည်ပြု
သည်။ သို့သော် ပေတလူက ရှေ့ကနေ တမင်ပိတ်ပြီးတော့
ရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက မြသိနဲ့အတူတူပဲပြီးလျှောက်
လာတာ ထန်းလျှက်အိုးတွေ့တဲ့ ရွေးလိုပဲလဲလားကွ ... ငါ့ကို
တောင် မမြင်ရင်ယောင်ဆောင်သွားချင်သေးတယ် ... အလကား
နေ စိတ်ကြီးဝင်မနေနဲ့ ... မင်းက ရွားပနောက်ပိတ်ရွေးဆိုတာ
သိ ... ”

ပေတလူသည် မြသိ၏ရွေးမှာ တမင်အသားယူကာ နှိပ်
ကွပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို အဲသလိုပြောဖို့မလိုဘူး အစ်ကို ...
မြသိနဲ့ကျွန်တော်က ဘာမှမြင်ကြတာမဟုတ်ဘူး ... မောင်လို့
မှမလိုနေတာ၊ ငါတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဲသလောက်
ပိုစရာမလိုဘူးလို့ထင်တယ်”

“အဲဟ ... မင်းက ငါ့ကိုပမာမခန့်နဲ့ ... ငါ့ကို သည်
ပြန်ပြောလို့ရမလား ... တယ်လေ ငါလုပ်ထည့်လိုက်ရ ...
မင်းကတစ်ကောင်ကြက်မဟုတ်ဘူး ... တစ်ကောင်ရွေး ...
ပွေးပွေးရွေးဝဲစား ... မင်းနဲ့ယှဉ်ပြီးတော့ ဝကားပြောရတာကို

www.burmeseclassic.com

သနတယ် ထိုး ...

ပေတလူ့မျက်နှာကြီးသည် နိမြန်းမြန်း၊ မျက်နှာထက်က အစင်းရာငါးခုက အမာရွတ်အဖြစ် ထင်ပြီးကျန်ခဲ့ကြသော်လည်း ကြည့်ရသည်မှာ အကျည်းတန်နေသေးဆဲ။ ခုလို မျက်နှာကြီးကို ရှုံ့မဲ့ကာပြောလိုက်တော့ ပိုပြီးတော့ အကျည်းတန်သွားသလိုပင်။

[ယင်းဒဏ်ရာသည် လွန်ခဲ့သောရှစ်နှစ်ခန့်က ဖုန်းဆိုးတောမြေထဲတွင် မျောက်ထိပ်နီက ကုပ်လိုက်သော ဒဏ်ရာပင်ဖြစ်သည်]

“ကိုပေတလူ ... မူးမူးနဲ့အရမ်းကာရာ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ... ကိုယ့်လမ်းသာကိုယ်သွားပါ ... လမ်းပေါ်မှာလူမြင်လို့မကောင်းပါဘူး ... ”

“အဲဟ ... နင်က ငါ့ကိုငမူးလို့ထင်နေတာလား ... ငါက နေ့တိုင်းသောက်စားမူးယစ်နေတာမဟုတ်ဘူး ... တစ်ခါတလေ ... အေ ... ဝေါ ... သည်မှာမြသိ ... နင် သည်ကောင်ကို ကြိုက်မယ်လို့မစဉ်းစားလိုက်နဲ့နော် ... ကျွန်တို့တုံ့သရက်စေ့လောက်တောင် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် မရှိတဲ့ကောင်ကိုမှ စိတ်ဝင်စားရင် အင်း ... ”

ပေတလူ့၏စကားမဆိုးလိုက်၊ မြသိက ပေတလူ့၏ရင်ဘတ် ကိုဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သောကြောင့်ပင် နောက်ကိုယိုင်ထိုးရွံ့ထွက်သွားသည်။ လဲကျသွားတော့မတတ်ဖြစ်သွားရလေသည်။

“မြသိ ... နင်ကပါ ငါ့ကိုရန်လိုနေပြီလား ... ဟဲ ဟဲ နင်ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် ... ငါကတော့ ပန်းနဲ့အပေါက်ခံရသလိုပါပဲ ... ဟေ့ကောင် မင်းကြပ်ကြပ်သတိထား ... ပေတလူ ဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းသိတယ်နော် ... ”

“ကိုပေတလူ ... ရှင် တိုးလေးကို ဘာမှလှည့်ပဲစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ... တိုးလေးကိုလည်း ဒါလောက်အထိ နှိမ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ကျွန်မနဲ့သူနဲ့ဘယ်လိုပဲ ပတ်သက်ပတ်သက် ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး ... ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါ ... ”

မြသိသည် ပေတလူ့ကိုသတိပေးလိုက်ပြီး တိုးလေးနှင့်အတူ နေရာမှထွက်လာခဲ့လေသည်။

“တိုးလေး ... နင်က သည်လိုလူစားမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ပျော့ညံ့ညံ့နဲ့သက်ဆံ့နေရတာလဲ ... ဘာလဲ ကြောက်နေတာလား ... ”

“ငါ ... သူတို့ကို ကြောက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး မြသိ ... ငါ့ရန်မဖြစ်ချင်လို့ စောစောက သူပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဟာ ငါသာသည်းမခံနိုင်ရင် ထ,သတ်ချင်စရာပေါ့ ... ရန်ဖြစ်ရင် ရှက်စရာမကောင်းတယ် ... ပြီးတော့ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးဖြစ်ရတာဆိုရင် လူကြီးတွေရဲ့နားထဲကိုပေါက်မယ်၊ နောက်ထက်တွဲဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာတွေကို နင်ပဲစဉ်းစားကြည့်ပေတော့ ... ”

“အေး ... နင်ပြောတာလည်းမှန်တာပဲ ... ရန်ဖြစ်တာတိုးလေးတကြော်ကြော်ဖြစ်မှာ ... ရန်ဖြစ်ရမှာကိုလည်း

ပလိုလားပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ နင်သူတို့ကို သိပ်ပြီး အလျှောက်
ပပေးခဲ့တော့ ... တော်ကြာ တကယ်ကြောက်တယ် ထင်နေဦး
မယ် ... "

တိုးလေးက ဟက်ခနဲဆိုရယ်လိုက်သည်။

"နင်က ဘာရယ်တာလဲ"

"ငါ့လိုဗလကြီးနဲ့ သင်းကိုကြောက်စရာလား ... သည်
လူကိုတောင် ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်ဦးမယ် ... "

"ကျားကိုးသီးတားမကုန်တဲ့သူက သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဝန်ပ
လေးဘူးဆိုတာ ငါယုံဦးသားပါ ... နင်မှာ မိဘမရှိဘူး ...
စီးပွားမရှိဘူးဆိုပြီး တချို့က အထင်သေးချင်းကြတာ ... ငါ
လက်မခံဘူး ... နင်လည်းအလုပ်မလုပ်ဘဲနေတာမှ မဟုတ်
ဘဲ ... တစ်နေ့မကြီးပွား၊ မချမ်းသာနိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်
မလား ... "

"ငါ့ကိုတစ်ရွာလုံးက ခင်မင်ကြပါတယ် ... သည်ကောင်
တွေအုပ်စုနဲ့ နင့်မိဘတွေကသာ အပြင်စောင်းနေကြတာ ...
တစ်ခါတစ်ခါတွေ့မိရင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ် ... "

"စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါနဲ့ ... ကိုယ့်လမ်းသာကိုယ်
လျှောက်ပါ ... နင့်ဘက်မှာ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေတယ်"

မြသီက တိုးလေး၏လက်မောင်းကိုဖျစ်ညှစ်ကာ အား
ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ တိုးပေး၏ရင်ထဲမှာ ရှိန်းမြမြအာရုံ
ကို ခံစားသွားခဲ့ရလေသည်။

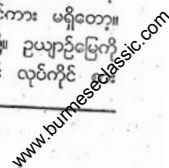
"သား ... မင်း မြသီနဲ့တားပေးတာတွေလုပ်နေတယ်
ဆို ... သူ့အပေ အေးအိုကိုသတ်ထားနော် ... သူက သည်
လိုကောင်မျိုးနဲ့ဖြစ်သွားရင် လက်မခံနိုင်ဘူး ... အချိန်မီ
တားသီးရမယ်လို့ ရွာထဲမှာလျှောက်ပြောနေသတဲ့ ... ငါ့ကို
အသိတစ်ယောက်က ပြောပြလိုသိရတာ ... ငါ့သားနဲ့ သူ
သမီးမပတ်သက်ချင်ရအောင် ငါ့သားက နှုနုလို့လားလို့ ပြန်
ပြောလိုက်တယ် ... "

"အမေရာ ... သည်မိန်းမကြီးက သည်လိုပဲ ... စိတ်
ကြီးဝင်နေတာ ... သူပြောချင်တာပြောပါစေ ... ကျွန်တတ်တို့
က စုအချိန်အထိ ခိုးခိုးသားသားပါ ... ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ
လေ ... "

"အေးအေး ... လူငယ်သတာဝချင်းဆိုတာကတော့
ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲမပျက်ကြပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ သဒ္ဓါလွန်တော့
တဏှာကျွန်တတ်တယ်ကွယ် ... အဖေကတော့ တားလည်း
မတားဘူး ... ကန့်လည်းမကန့်ကွက်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ပြဿနာ
မပြင်တာအကောင်းဆုံးပေါ့ကွယ် ... "

"ဟတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သတ်ထားပြီးနေပါမယ်"

မြသီ၏မိခင် ဒေါ်အေးဖိုတို့ကိုခိုက်ပျက်မှုကို မကြာခဏခံနေ
ရ၍ အချေအတင်စကားမပြောလိုကြ။ တူဝရိုးနှစ်ယောက်စလုံး
အေးအေးဆေးဆေးပင်နေလိုကြသည်။ ကိုခိုးသောင်းကား မရှိတော့။
ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ခန့်ရှိခဲ့လေပြီ။ ဥယျာဉ်မြေကို
တိုးချဲ့ကာ တူဝရိုးနှစ်ယောက်အေးအေးဆေးဆေးစွာပင် လုပ်ကိုင်

သောက်နေကြသည်။

ဒေါ်လှမေသည် တိုးလေး၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချစ်လိုက်သည်။

“အင်း ... အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ၊ လူငယ်သဘာဝ အတွယ်အတာတွေ့ ရှာချင်မှာပေါ့ ... သားနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ မိန်းကလေးက တကယ့်အလှပကလေးပဲလေ၊ ရွာကွမ်းတောင်ကိုင်း၊ ကံကောင်းတဲ့သားပဲ ဖြစ်ချင်ပါလယ် ... သည်မိန်းကလေး နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်နာစရာတွေပဲကြုံပါရမေ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ ...”

တိုးလေးသည် ဥယျာဉ်ခြံမြေကို တိုးချဲ့ထားသည်ဖြစ်ရာ လူငှားတစ်ယောက်၏အကျကိုခေါ်ရသည်။ ဒေါ်လှမေကိုတော့ ခြံထဲမဆင်းခိုင်းတော့။ အနားပေးခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ သူ့ဒေါ်ထားသည်မှာ အောင်စဖြစ်သည်။ သူ့သည် ပေတလူတို့နှင့် အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ တိုးလေးနှင့်လာပြီးတော့ ပူးပေါင်းနေသည်။ တိုးလေးနှင့် အသက်က မတိမ်းမယိမ်း။ ခြံအလုပ်ကို သူတို့နှစ်ယောက် နိုင်နိုင်နင်းနင်းလုပ်နိုင်ကြသည်။ အောင်ဘသည် လူပေါင်းများဖုန်းသိ၍ ပေတလူတို့နှင့် ခွဲထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

“တိုးလေး ... ငါ မျိုးစေ့တွေသွားယူလိုက်ဦးမယ်။

ဦးသာကြီးလည်းကြိုတယ်ကွ ...”

“အေး ... သွားလေ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ... ငါလည်း မပူနေလိုက်တာ ...”

အောင်ဘသည် အလုပ်ကိုကြိုးစားသည်။ မျက်နှာလွှဲရသည်။ သစ္စာလည်းရှိသည်။ ငယ်စဉ်ကလည်း ငယ်စိတ်၊ ကြီးလာတော့လည်း ကြီးစိတ်၊ အကောင်းဘက်ကိုပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်စိတ်။

“ဧည့် ငါ မင်းကိုသတိပေးစရာရှိတယ် တိုးလေး”
“ဘာများလဲကွာ”

“မြသီရိဗိဘာတွေက မင်းနဲ့မြသီ သမီးရည်းစားဖြစ်နေကြတယ်လို့ တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားကြတယ်။ သူတို့က သမီးကို ချမ်းသာတဲ့သူနဲ့ပေးစားချင်နေကြတာ။ မင်းက သူတို့အတွက် အနေနှင့်အယုက်ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့က မင်းကို တစ်ခုခုကြံစည်မှာကို စိုးရတယ်”

“ခက်တာပဲကွာ ... ငါနဲ့မြသီကလည်း ဘာမှဖြစ်ကြတာ ယဟုတ်ဘူး ... သူ့ဗိဘာတွေက တစ်ဖက်သတ်အစိုးရိပ်ကြီးနေကြတာ ... မင်းက ဘယ်လိုသတင်းရထားလို့လဲ”

“ပေတလူတို့ကို မြသီရဲ့အဖေ ဦးထွန်းဘွားက မွေးထားဖယ်လေကွာ ... မင်းလည်း သိပါတယ် ... သည်လူကြီးကလည်း ဟိုတုန်းကလက်ရဲ ဇက်ရဲသမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ကယ်လို့ လူကြီးသူမတွေကပြောကြတာပဲ”

“သူ့ လက်ရဲဇက်ရဲဖြစ်ခဲ့ဖူးတာနဲ့ ငါနဲ့ဘယ်လို

သက်နေလို့လဲကွ ... "

"အင်္ဂလိပ်ခေတ်က စားပြခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဖူးခဲ့သလိုလို ... ကြေးစားလူပိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖူးခဲ့သလိုလို ပြောနေခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်လား ... အခကြေးငွေယူပြီး လူ့သတ်ပေးတယ်ဆိုတာတွေ သူ့ကွယ်ရာမှာပြောနေကြတာပဲ ... အင်္ဂလိပ်အပြေးမှာ တစ်ပါတည်း သယ်ယူသွားခဲ့ကြတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် အုပ်စုခွဲပြီး ပြန်တိုက်ယူခဲ့တာတဲ့ ... အခု သူချမ်းသာနေတာ ... အဲသည်ကရတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့တဲ့

သည်လို့လူမျိုးတစ်ယောက်က မင်းကိုမျှက်မှန်းကျိုးနေရင် အန္တရာယ်ရှိတယ် ... သူက အခုအချိန်မှာ လူကောင်းဟန်ဆောင်နေပေမယ့် ... တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို စေခိုင်းပြီး မင်းကို ဒုက္ခပေးနိုင်ဘူးလို့ပြောနိုင်မလား"

"ငါ့ကို အဲဒါလောက်တောင် မုန်းတီးနေကြသလား။ သည်အထိလုပ်ဖို့ မလိုအပ်ဘူးလို့ထင်တယ် ... သူ့သမီးနဲ့ ငါကလည်း ခုထက်ထိဘာမှမဖြစ်ကြသေးတာကွာ ... "

"ဟုတ်ပါတယ် ... သည်လိုပက်စက်တဲ့အကြံအစည်မျိုးမရှိရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့တိုးလေးရာ ... ငါကတော့ သူတို့ကို လုံးဝမယုံဘူး ... "

"မင်း အစိုးရခိုင်းကြီးနေပြီ အောင်ဘာ ... အေးလေ ခုလို သတိပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ငါလည်း သတိထားရမှာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ သည်အကြောင်းတွေကို ငါ့အဖေ မသိပါစေနဲ့နော် ... "

"မင်းက ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်စကား ပြောစရာမလိုပါဘူးကွာ ... မင်းအမေကိုလည်း ငါမပြောပါဘူး ... သိလည်း မသိစေရပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... ငါထင်တဲ့ သတင်းမျိုးကိုပေါက်ကြားခဲ့ရင်တော့ ငါပြောတာမဟုတ်ဘူးပဲ"

အောင်ဘာသည် သူ့သဘောဆန္ဒကိုပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ စဉ်းစားခန်းဝင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သူကတော့ တိုးလေးပင်။

တိုးလေးသည် တစ်ခါတရံမှာ သူငယ်စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော မျောက်ထိပ်နီကို သတိပြန်ပြန်ရနေမိသည်။ မျောက်ထိပ်နီသည် သူ့ဆီကို မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာပြီး ထူးဆန်းစွာပင် မျောက်သွားခဲ့လေသည်။

"အင်း ... ထိပ်နီ ... ထိပ်နီ ... ခုလောက်ဆို ဘယ်ဆီများရောက်နေသလဲ ... သည်ကောင်ကြီးက ထွားထွားလာလိုက်တာ နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ငါ့အရပ်ကိုတောင် မိလာခဲ့တယ် ... ရှစ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ သည်ကောင်ကြီး ရှိတောင် ရှိပါတော့မလား ... "

မျောက်ထိပ်နီနှင့် သူ့ပတ်သက်ခဲ့သည်ကို တစ်ရွာလုံးက မသိလိုက်ကြပေ။ ထို့အပြင် လသာရွာမှ မျောက်ထိပ်နီ ထွက်သွားခဲ့သည်ကိုလည်း မသိလိုက်ကြ။ ထူးဆန်းသည်

www.burmeseclassic.com

ဖောင်ကြီးတစ်စင်းနှင့်အတူ မျောက်များစွာကို တင်ဆောင်လာခဲ့ကာ ထိပ်နီကိုခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ခြင်းပင်။ ဤနေရာမှာ ထိပ်နီရှိနေသည်ကို သူတို့မည်သို့သိသွားကြသလဲမသိ။ အဆက်အသွယ်မည်သို့ရခဲ့သလဲမပြောတတ်။

“သည်ကောင် ငါ့ဆီကို တစ်ခါမှ ရောက်မလာတော့ဘူး ... ဘယ်မှာနေကြသလဲမသိဘူး ... ဟာ ... မျောက်ပဲတောထဲ တောင်ထဲ မျောက်ရွာမှာနေမှာပေါ့”

မျောက်ရွာဆိုသည့်စကားကို သူ့အလိုလိုပင် သုံးမိသွားသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် တဲပေါ်မှာ သူ့အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။ အိပ်မက်သည် မည်သည့်အချိန်မှာရောက်လာခဲ့မှန်းမသိပေ။ မျောက်ထိပ်နီသည် သူ့ဘေးနားမှာ မတ်တတ်ရပ်လျှက်ရှိသည်။ မြင့်မားသောအရပ်ကြီးက ခြောက်ပေပင်ကျော်လေမလားမသိ။ မျောက်ပေမင့် မျက်နှာသွင်ပြင်သည် အဆင်ပြေကာ ကြည့်ကောင်းနေသည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း တောက်ပပြီးတော့ ကြည်လင်လျှက်ရှိသည်။ မျောက်ထိပ်နီဆိုသည်ကို သူ့သိလိုက်စဉ်မှာပင် ဖျတ်ခနဲဆို လန့်ပြီးနိုးသွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ အနားတွင် မည်သူမှမရှိချေ။

(၈)

ပေပွေပျိုင်းကြီးထပ်သွားကြသူများ

တစ်ရက်တွင် ဦးထွန်းဘွားနှင့် ပေတလူတို့သည် ရွာပြင်ရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ တီးတိုးတိုင်ပင်လျှက်ရှိနေကြသည်။

“ပေတလူ ... မင်းပြောတာက အမှန်ပဲနော်”

“အမှန်ပါဦးရဲ့ ... သည်ကောင်နဲ့မြသီတတွဲနဲ့ဖြစ်နေကြတာ ... ကျွန်တော်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်ကိုမြင်ခဲ့တာ၊ သူတို့ချင်း ချိန်းတွေကြတာ ကျိန်းသေတယ် ... သည်တစ်ခါတည်းမဟုတ်ဘူး ... ခဏခဏပဲ ... ကြာပြီ”

ပေတလူက လိုတာထက်ပိုပြီးတော့ ပြောလိုက်သည်။ ဦးထွန်းဘွား၏မျက်နှာကြီးမှာ မည်းဆင်းသွားသည်။

“တောက် ... သမီးမိုက် ... ငါ သည်ကောင်နဲ့ သဘောမတူပါဘူးလို့ အတန်တန်ပြောထားလျှက်နဲ့ ... ငါ့စကား ကို နားမထောင်ဘူး ... ငါ့ကိုဂရုမစိုက်ဘူး ...

အကြောင်းသိမယ် ... ”

ဦးထွန်းဘွားသည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလေသည်။ ပေတလူက ဦးထွန်းဘွား၏မျက်နှာကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“မြသိမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးဦး ... ဟိုကောင်တိုးလေးက ဖျားယောင်းသွေးဆောင်လို့ မြသိပါရတာပါ”

“သည်ကောင်က ငါ့သမီးကို ဖျားယောင်းသွေးဆောင်တယ် ... ဟုတ်လား ... ဟုတ်တယ် ... ငါ့သမီးဟာ အစက ရိုးရိုးအေးအေးလေး ... အစက ဒါမျိုးတွေနားလည်တာ မဟုတ်ဘူး ... သင်းဖျက်တာ သင်းကြောင့်”

“ဦးတို့ ချမ်းသာမှန်းသိလို့ သည်ကောင်က မြသိကို အပိုင်ကြဲလိုက်တာ ... ဒါမှ ... ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ အချောင်ထိုင်စားရမယ်လေ ... ”

ပေတလူကလည်း တိုးလေးအပေါ် တစ်ပုံတည်းပုံချနေလေတော့သည်။ သစ်ငုတ်သည်ပင် တိုက်ပါများတော့ နဲ့လာတတ်သည်။ ယခုလည်း ပေတလူ၏ တွန်းတိုက်စကားကြောင့် ဦးထွန်းဘွား၏စိတ်သည်လည်း ယိုင်လာခဲ့ရလေပြီ။

“သည်ကောင်ကို ငါတစ်ကြိမ်သတ်ပေးဖူးတယ် ... ငါ့မိန်းမလည်း ပက်ပက်စက်စက်ပြောဖူးတယ် ... သမီးကို ငြိမ့်က သူ့ဌေးသားတစ်ဦးနဲ့ ပေးစားဖို့ရည်ရွယ်ထားပါတယ်လို့ မပတ်သက်ပါနဲ့လို့ ... ဒါနဲ့တောင် ငါတို့ကို မမာမခန့်နဲ့ ကိုယ်ထင်တာကိုယ်လုပ်တယ် ... အဲသည်တော့ သင်းကို မှတ်လောက်

သားလောက်အောင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆုံးမမှ ဖြစ်တော့မယ် ... ”

“ဟာ ... ဦး ... ဆုံးမစရာမလိုပါဘူး ... ကျွန်တော်တို့ကိုသာ တာဝန်ပေးပါ ... သည်ကောင် တစ်သက်နလဲ မထူနိုင်အောင် ဦးကျိုးသွားအောင်လုပ်ပြပါမယ် ... ”

ထိုအခါ ဦးထွန်းဘွား၏မျက်နှာသည် သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... သည်လိုခွေးလေကောင်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆုံးမဖို့ မတန်ဘူး ... အဲသည်တော့ မင်းတို့အုပ်စုကို ပဲ တာဝန်ပေးရမှာပဲ ... ဒါပေမဲ့ သေတဲ့အထိတော့ မဖြစ်စေနဲ့နော် ... ”

“စိတ်ချပါ ... ကျွန်တော့် ... သည်ကောင်ကို ပသေမရှင်ဖြစ်သွားအောင် ကိုင်တွယ်ပြပါမယ်”

ဦးထွန်းဘွားသည် ပေတလူတို့အုပ်စုအတွက် ငွေကြေးများကို ပေးလိုက်သည်။

တိုးလေးသည် တောလမ်းအတိုင်း အေးဆေးစွာပင်လျှောက်လာနေသည်။ အပေါ်ကအဝတ်ကြယ်သီးတပ်၊ ကော်လာပေါ၊ အင်္ကျီလက်တိုကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အောက်ပိုင်းကတော့ ဂျမ်းဘောင်းဘီပွပ္ပကိုဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ထိုခေတ်က ကျေးရွာလူငယ်များသည် တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ အကျားအသား

လုပ်ကြံလျှင် ဆောင်စားများကို ယူသွားလေ့ရှိကြသည်။ တိုးလေး
၏ကျောထက်မှာ အအိမ်နှင့်ထည့်ထားသော ဆောင်စားကို
မိုးကြိုးဖြင့် စလွယ်သိုင်းထားသည်။

တိုးလေးသည် ယင်းခရွာမှ ပြန်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
လသာရွာကိုသွားရန် ဤတောကားဖြတ်လမ်းပင်၊ တစ်နာရီကို
နာရီဝက်သာသာနှင့်ရောက်သည်။ တာလမ်းအတိုင်းပြန်ခဲ့လျှင်
ရွာကို မိုးချုပ်ပြီးမှရောက်မည်။ ယခုတော့ အပြန်နောက်
ကျသည်ဖြစ်၍ ဖြတ်လမ်းက ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်။ နေစွယ်လျား
ကာလသို့ရောက်နေပြီဖြစ်၍ သစ်ခိပ်များကြောင့် ပိုပြီးတော့
မှောင်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ဤလမ်းကိုမကြာခဏသွားလာနေကြမို့ စိတ်
ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပေါ်မိ။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့်ပင်
လျှောက်နေခဲ့သည်။ စမ်းချောင်းကြီးတစ်ခုသည် ညာဘက်ဘေး
မှ တောင်မှသည် မြောက်ဘက်သို့ စီးဆင်းလျှက်ရှိသည်။
ရေကဆာနေသည်ဖြစ်၍ ခြေလှမ်းက စမ်းချောင်းကြီးဆီကို
ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် လူလေးယောက်သည် သစ်ပင်
တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ပြောင်းကာ တိုးလေးဆီကို ချဉ်းကပ်
လာနေကြသည်။ လုံချည်အလွတ်ကို ခေါင်းမှစွပ်ထားကြကာ
မျက်လုံးကွက်ကွက်ကိုသာ ဖော်ထားကြသူများ။

သူတို့လက်ထဲမှာ ဝါးရင်းတုတ်များကို ကိုင်ဆောင်ထား
ကြသည်။ တစ်ဦးတည်းသာ ငှက်ကြီးတောင်စားကိုကိုင်ထား
သည်။ တိုးလေးသည် စမ်းချောင်းထဲမှ ကြည်လင်သောရေကို

လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်ကာ တစ်ကျီကို၊ နှစ်ကျီကံသောက်ပြီးသကာလ
မှာ ...

“ဟင် ...”

နောက်ကျောပုလဲသလိုလိုခံစားလိုက်ရသည်။ သူ၏ ကျော
ဘက်မှာ အန္တရာယ်တစ်ခုက ရောက်နေကြောင်းကိုမသိ စိတ်က
အလိုလိုပင်သတိပေးလိုက်ခြင်းပင်။ နားထဲမှာလည်း ဖွဖွနှင့်
လာသော ခြေသံများကို တိုးတိုးသဲ့သဲ့နှင့် ကြားနေရသည်။ ရေစီး
သံက စာမဖွဲ့လောက်၊ တောက တိတ်ဆိတ်လွန်းနေ၍ နားစိုက်
ပြီးအာရုံခံကြည့်သောအခါ ထွက်ပေါ်နေသောအသံများက သိသာ
နေသလိုပင်။

သူ့ဆီကို ချွတ်နင်းသံပေး၍ မိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာနေ
ကြသည်မှန်း သိသာလှသည်။ သားကောင်ကြီးများလားဟု
ထင်မိသေးသည်။ ဤတောထဲတွင် ... မြေထိုင်ဝက်ဝံလို
အကောင်မျိုးတွေရှိတတ်ကြသည်ဟုတော့သိသည်။ မြင်တော့
မမြင်ဘူး။

ထိုစဉ် ...

တစ်ဦးဦးက သူ့ဆီကို လျင်မြန်စွာပြေးလာသံ၊ အဝတ်
လှုပ်ခတ်သံ၊ ဖဝါးမြေကြဲလှုပ်ခတ်သံများက နားထဲကိုဝင်လာ
ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဖျတ်ခနဲဆို နေရာမှထလိုက်ပြီး နောက်
ကိုလှည့်ကြည့်မိလိုက်ရာ ...

ဟင် ...

လူတစ်ယောက်က သူ့ဆီကို ရိပ်ခနဲဆိုပြေးဝင်လာသည်။

မျက်နှာကိုလုံချည်ဟောင်းတစ်ထည်နှင့် ခေါင်းမှစွပ်ကာ ဖုံးအုပ်ထားသူ။ ထိုသူသည် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို မြှောက်ကာ တိုးလေး၏ ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။ တိုးလေးသည် သတိကြီးစွာဖြင့် ခေါင်းကိုခွဲကာ ကိုယ်ကိုတိမ်းကာ မျက်ခဲဆို ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။ ဘယ်လက်နှင့် ထိုသူ၏လက်ဖျံကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဘယ်ခြေဖျားက ထိုသူ၏နားထင်ကို ပတ်ရိုက်ပစ်လိုက်လေ၏။

“ဖြောင်း ...”

“အား ...”

ထိုသူ၏လက်ဖျံကို ပုတ်ထုတ်လိုက်စဉ်က တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လက်ထဲမှ တုတ်ကိုလှပူပြီးဖြစ်သည်။

“ခွပ် ...”

“အား ...”

သူ့လက်နက်နှင့်ပင် နှာနုကို ခပ်ဆဆရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ခြေကန်ချက်၊ တုတ်ရိုက်ချက်များက တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို မျက်နှာပေါ်ကိုကျရောက်လာခဲ့ကြသည်။ မျက်လုံးတွေက မီးပွင့်ထွက်သွားကြသည်။ နားရင်းလည်းပူထွက်သွားသည်။ ကိုယ်လုံးက ယိမ်းယိုင်ကာ ထွက်သွားသည်။ ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားစဉ်မှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိသည်။ တိုးလေးသည် ထိုသူပည်သူလဲဆိုသည်ကို သိချင်၍ ခေါင်းမှာ စွပ်ထားသော လုံချည်ကို ဆွဲချွတ်ဟန်ပြုရာ ...

ရိပ်ခဲဆို ခုန်ဝင်လာသည်။ သဏ္ဍာန်နှစ်ခု၊ ဝါးဆစ်တုတ်များဖြင့် တိုးလေး၏ခေါင်းကို တစ်ပြိုင်တည်းရိုက်ချလိုက်ကြသည်။

“ဖြောင်း ...”

“ခွပ် ...”

“အား ... အား”

နာကျင်စွာ အော်လိုက်သံများက ညံ့ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ တိုးလေး၏ ဒူး၊ ခြေ၊ တံတောင်များက ထိုသူများဆီကို ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ တိုးလေးသည် ကိုယ်လုံးက မြေကျဘဲ လေထဲမှာပင် ပတ်ရိုက်ပြီး ကန်ထည့်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း ...”

“အား ... အေး”

နှစ်ယောက်လုံး ကန်ချက်တစ်ချက်တည်းနှင့် မျက်နှာတွေမီးပွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဝေဒနာမျိုးစုံက ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို စွဲပြုပြီး ဝင်ရောက်လာကြပြီး ဘုံးဘုံးလဲကျသွားခဲ့လေတော့သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် မထနိုင်ကြတော့ဘဲ အီးအားနှင့် အော်နေကြလေတော့သည်။ တစ်ယောက်တည်းနှင့် ပြုလီမီးနိုင်သည်ဟု ထင်ထားကြသည့်တွက်ကိန်းက ထင်သလို ခြစ်မလာကြ။

ပုန်းချိနေကြသော ဓားသမားနှင့် တုတ်သမားနှစ်ယောက်က သူတို့သူတွေ အခြေအနေမဟန်မှန်းသိသွားခဲ့ကြသည်။

“ဟိတ် ... သည်ကောင် သည်ပညာတွေကို ဘယ်တုန်း”

ကတည်းက ကြိတ်ပြီးတော့ သင်ထားသလဲမသိဘူး။ ဒါလောက် တောင်ဖြစ်လှတာဝင်ကွာ”

ဓားကိုင်သမားက ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို လေထဲမှာ တစ်ချက်ဝှေ့လှမ်းကာ ပြေးထွက်သွားသည်။ တစ်ယောက်ကလည်း ငါးပေအကွာလောက်မှ ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဟင် ... ကျန်သေးသကိုး ... မကုန်နိုင်ပါလား”

တိုးလေးသည် ကျောထက်ချီ အအိမ်ထဲမှ ဓားကိုဆွဲ ထုတ်လိုက်သည်။ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ကိုင်ထားသောသူသည် ပညာမပါ။ မလာဓားချက်သက်သက်ဖြင့် တိုးလေးကို ပြေးခုတ်သည်။

“ထန်း ... ထန်း”

တိုးလေးသည် သူ့အပေါ် ပန်းကုံးမြတ်ကျလာသော ဓားကို ခပ်ဆဆပင် မြန်ပြီးတော့ ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ငှက်ကြီးတောင်ဓားသမား၏ ဓားကိုင်လက်တစ်ခုလုံး ထုံကျင်သွားခဲ့ရသည်။ ဓားရိုးကိုကိုင်ထားသည်။ လက်ဆုပ်သည်ပင် မမြဲချင်တော့။ တိုးလေးက နောက်တစ်ချက်သွက်သက်စွာ ဓားပြားဖြင့် ခတ်ထည့်လိုက်ရာ ...

“ထန် ... ”

ဓားသည် ထိုသူ၏လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တုတ်ကိုင်သမားက တိုးလေးဆီကို မဆင်မချင် ပြေးဝင်အလာ။ တိုးလေးရှောင်လိုက်သည်။ တုတ်ချက်က ပခုံးဘေးမှပွတ်ပြီး ကျသွားသည်။

“အင့် ... ”

တုတ်သမား၏အရှိန်ကို ညာဒူးက ဝင်သွားသည်။ မျက်နှာကြီးရှုံးမဲ့ကာ ပျော့ခွေပြီးတော့ လဲကျသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဓားသမား၏မျက်နှာကို ခြေဖမ်းနှင့် ပတ်ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။

“ခြောင်း ... ”

“အား ... ”

ထိုအခါ ဓားသမား၏ခေါင်းထက်မှ လုံချည်သည် ကျွတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... ကိုပေဘလူး”

တိုးလေး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ အခြားသူမဟုတ်။ ပေထလူဖြစ်နေသည်။ ကျန်လေးယောက်သည်လည်း တစ်ရွာတည်းသားများပင်ဖြစ်ရမည်။ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ကိုတော့ မည်သူလဲဆိုတာ ရှိပ်မိထားသည်။ ပေတလူသည် ဖုံးကွယ်ထားသောမျက်နှာတွားခနဲဆို ပေါ်သွားသဖြင့် မနေတတ်ပေထိုင်တတ်ခြင်းသွားခဲ့ရသည်။ ခြေဖြင့် ပတ်အရိုက်ခံလိုက်ရသောကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း ပူထူလျှက်ရှိသည်။

“ခင် ... ခင်ဗျား ဘာသဘောနဲ့ ကျုပ်ကို သည်လိုလုပ်ကြံရတာလဲ ... အိုနဲ့ကျွန်းနဲ့ခိုင်းပြီးတော့ဗျာ ... အကြံပက်စက်လှချည်လား ... ဟင်”

တိုးလေးမှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါ ... ငါ”

ပေတလူက ဒယ်ဒီးဒယ်ဒိုင်ဖြင့် တိုးလေးကို လက်ညှိုး၊
ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ပြောမည်ဟု အားယူလိုက်ဦးမှာ ...

အမှောင်သည် ရုတ်တရက်ထိုးကျလာခဲ့သည်။ မည်သည့်
အကြောင်းကြောင့် ချက်ချင်းပင် အလင်းရောင်ပျောက်သွားခဲ့
သလဲဆိုသည်ကို မသိနိုင်ကြ။ အံ့အားတသင့်ရှိနေကြ ဆဲမှာ
ပင်။

“ဖျော့ ... ဖျော့ ... ဖျော့ ... ဖတ် ... ဖတ်”

ပင်ယံထက်တွင် သဏ္ဍာန်တစ်ခုက လှမ်းခနဲဆို ပြေးသွား
သည်။ ခုန်ကူးသွားသည်။ သစ်ရွက်များကို ထိုးဖောက်ပြီး ထွက်
သွားသည်။ မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် သေချာစွာ မမြင်
လိုက်ကြချေ။ တိုးလေးလည်း မော့ကြည့်လိုက်ရာ နွမ်းကြီးလိုလို
ရှည်လျားသော အရာကြီးတစ်ခုက လေထဲမှာ ဝေ့ယမ်းသွား
သည်ကို အမှတ်မထင်မြင်လိုက်ရလေသည်။

လဲကျနေကြသူများ၊ ဒဏ်ရာရထားကြသောသူများသည်
သစ်ပင်ကြီးပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သစ်ရွက်တွေ
လှုပ်ခါသွားကြသည်ကိုသာ မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။ တိုးလေး
ကတော့ သံသယဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်
လေပြင်းက တိုက်ခတ်လာသည်။

“ဝေါ ... ဝူး ... ဝူး ... ဝူး”

သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့၏ အခက်အလက်အရွက်များသည်
လှုပ်ခါ၍သွားခဲ့ကြသည်။ အပင်ငယ်များက ယိမ်းထိုးသွားခဲ့

ကြသည်။ လေတိုက်ခတ်သည်က မဆန်းသော်လည်း နောက်
ဆက်တွဲထွက်ပေါ်လာသော အသံများကြောင့် အာရုံစိုက်သွား
ခဲ့ကြရလေသည်။

“ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ... ဝီ”

အသံသည် သူတို့အားလုံး၏ကျောဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်
လာခဲ့ခြင်းပင်။ ဖုံတွေလည်း ထောင်းထောင်းထလျှက်ရှိသည်
ကို မြင်တွေ့နေကြရသည်။ ယင်းအရာကြီးသည် တောလမ်း
တစ်လျှောက် သူတို့ဆီကို ဦးတည်ပြီးတော့လာနေသည်။

“ဟိုက် ... လေပွေ ...”

တစ်ယောက်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်လိုက်လေ
သည်။ အားကောင်းသောလေပွေရှင်းကြီးတစ်ခုသည် လျင်မြန်
သောအဟုန်ဖြင့် သူတို့ဆီကို အပြေးလာလျက်ရှိသည်။
တိုးလေးသည် လူတစ်ဖက်စာ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ဘေးမှာ မှောက်
ချလိုက်ကာ မျက်နှာကိုလက်မောင်းကြားထဲ ဂုက်ထားလိုက်
သည်။ အပင်ကိုလည်း တအားဖက်ထားလိုက်လေသည်။ ကျန်သူ
များကလည်း သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့၏အကွယ်များဆီကို အသိသီး
ပြေးကပ်သူကကမ်း၊ မြေပြင်မှာ မှောက်သူကမှောက်နှင့် ပြေး
မလွတ်မှန်းသိလိုက်ကြ၍ ထိုသို့ လတ်တလော ပြုမူလိုက်ကြခြင်း
ပင်။

“ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ... ဝီ”

လေပွေသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးမားသောလေပွေ
ရှင်းကြီးတစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး အံ့သြဖွယ်ရာ

www.burmeseclassic.com

လောက်အောင်ပင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ရောက်လာခဲ့သည်။ မြည်ဟည်းလာသံကြီးကလည်း နားထဲမှာ ဆူညံသွားခဲ့ကြလေသည်။ ဖုန်များ၊ သဲများ၊ သစ်ရွက်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များသည် လေပွေထဲမှာ ပိလှည့်ပြီးတော့ ပါလာခဲ့ကြသည်။

ဘေးနားမှ လေပွေဖြတ်သွားခဲ့တဲ့တွင် ဖုန်များက ပျံလွင့်လျက်ရှိနေကြသည်။ ထိုစဉ် ထူးခြားသောအခြေအနေတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ လေပွေကြီးထဲပါမသွားကြစေရန် ဖုန်နဲ့ နေကြသောသူများ၏ကိုယ်ကို ကြီး နွယ်ကြီးကဲ့သို့သော ရှည်ချောပျော့အရာကြီးတစ်ခုက ရုတ်တရက်လာပြီး ရပ်မတ်လိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ကြရသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွှဲပစ်ခြင်းခံလိုက်ကြရလေသည်။

“အား ...”

“အား ...”

လွှဲပစ်ခံလိုက်ကြရသော သူများသည် လေပွေကြီးထဲကို ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ တိုးလေး၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖုံများ၊ သစ်ရွက်များ၊ သဲများက ဖုံလွှမ်းလျက်ရှိနေကြသည်။ ဖုန်းခရီးတော့ မြေထဲတွင် တိုက်ခတ်ခဲ့ဖူးသောလေပွေရိုင်းကြီးကို သတိရမိသွားသည်။ သို့သော် ဤလေပွေရိုင်းက ပိုပြီးတော့ ကြီးမားသည်။ အားကောင်းသည်။ ချက်ချင်းပင် လေပွေရိုင်းကြီးက ရှေ့ကို ရောက်သွားသည်။ တိုးလေးသည် ခေါင်းထောင်ပြီးတော့ ကြည့်မိလိုက်သည်။ လွင့်ထလျက်ရှိသော ဖုံ၊ သဲ၊ အပိုက်သဏ္ဍိုင်များထဲမှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသလိုပင်။

သစ်ပင်ငယ်တစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းလား။ အပိုက်သဏ္ဍိုင်ပေါင်းစုံစုပြီး အလယ်တည့်နေ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော အသွင်သဏ္ဍာန်လား။ သို့သော် တိုးလေး၏အမြင်သာမများခဲ့လျှင် ယင်းသည် လွန်စွာမှကြီးမားသော ပျောက်ကြီးတစ်ကောင် နှင့်တူနေလေသည်။ လေပွေရိုင်းကြီးသည် သူ၏ပျက်စိအောက်မှာပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ တိုးလေးသည် နေရာမှထလိုက်ကာ ကိုယ်ပေါ်မှ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖုံ၊ သဲများကို လက်နှင့်ပုတ်ကာ ခါလိုက်လေသည်။ မိမိ၏ဘေးကိုလည်း ကောက်ယူကာ အအိမ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင်ကျနေသော ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ပေတလူ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော စားကြီးပင်၊ လေပွေရိုင်းကြီးက အမှတ်မထင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ့အားလုပ်ကြံကြသောသူ ငါးမောက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။ တိုးလေးသည် သူတို့၏အခြေအနေကို ရိပ်ခနဲသာ မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

ဘယ်ရောက်သွားကြမုန်းမသိသော ပေတလူတို့၏အခြေအနေသည်ကား ငါးမောက်စလုံးလေပွေရိုင်းကြီးထဲမှာ လုံးလည်ချာလည်လိုက်ပြီးတော့ ပါသွားခဲ့သည်။ ဖုံတွေ၊ သဲတွေကို ရှုရှိုက်မိကြရသည်ဖြစ်၍ အသက်ရှူကြပ်သွားခဲ့ကြရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဝပ်ချင်းပျင်း ဖြစ်သွားခဲ့ကြရလေသည်။ ထို့အပြင် သတိလစ်ချင်သော ဝေဒနာမျိုးခံစားလာခဲ့ရပြန်တာ

ဦးနောက်ထဲအထိ မှန်ထူလျက်ရှိသည်။

အတော်ကလေးကြာသောအခါ သူတို့၏ကိုယ်ခန္ဓာများသည် လေပွေရှိုင်းကြီးထဲမှ လွတ်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဗွမ်း ...”

“ဗွမ်း ...”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထိုးကျသွားခဲ့သည့်နေရာကား လသာချောင်း၏ရေပြင်တစ်နေရာသို့ဝင်တည်း။

(၉)

မျောက်အမြီးအစ်ခဲကြရသူများ

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“အား ... အားနာလိုက်တာ ... စပ်လိုက်တာ”

လူငါးယောက်စလုံးသည် ကွပ်ပျစ်ထက်မှာ ပက်လက်လှန်ကား မှောက်ကာ အော်ဟစ်ညည်းညူနေကြသည်။ လသာချောင်းကမ်းစပ်ရှိ လှေသမားများက ချောင်းထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်မြစ်နေကြသော ပေတလူတို့ကို အပြေးသွားရောက်ဆယ်ယူလာခဲ့ခြင်းပင်။

လေပွေရှိုင်းကြီး ရွှေလျားလာသည်ကို လှေသမားများနှင့်တကွ ကမ်းစပ်ရှိလူအချို့ပါမြင်လိုက်ကြရသည်။ သူတို့ရှေ့မှာပင်လျှင် အံကျလာခဲ့ကြသော လူငါးယောက်ကိုလည်း မြင်လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ ... လူတွေ ... လူတွေ”

အံ့အားတသင့်ဖြင့် အော်လိုက်ကြသည်။ ရုတ်တရက်

တော့ မဆယ်ခဲ့ကြသေး။ လေပွေ့ရိုင်းကြီးသည် ရေပြင်ပေါ်မှာပင် ဆက်လက်ပြီးတော့ ရွှေလျှားသွားခဲ့လေ၏။ ချောင်းထဲမှ ရေများ ကိုလည်း ခပ်ယူသွားခဲ့ကြသည်။ ချောင်းထဲမှာ လှိုင်းများဖြစ်ကာ လှုပ်ရှားပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကျမှ လှေသမား များသည် လှေ၊ သမားနိများနှင့် အပြေးလှေခတ်သွားကြသည်။ အနားသို့ရောက်သွားကြသောအခါ ရေကူးတတ်သူအချို့က ကမ်းဘက်ဆီကိုမကူးနိုင်ကြဘဲ ရေပြင်ပေါ်မှာ ချာချာလည်ပြီး ကူးခတ်နေကြသည်။

မကူးတတ်ကြသူတွေကလည်း လှိုင်းများကြားမှာ မြှင် လိုက်၊ ပေါ်လိုက်နှင့် ရှိနေကြသည်။

“ဟာ ... ပေတလူတို့ပါလား”

အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်မှာ ထိုသူငါးယောက်စလုံး သည် လသာရွာသားများဖြစ်နေကြသောကြောင့်ပင်တည်း။ အားလုံးကို ရေထဲမှဆယ်ပြီးတော့ ရွာကိုခေါ်လာခဲ့ကြရသည်။ ရွာသို့ရောက်ကြသော် ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို မေးမြန်းကြသည်။ ပေတလူတို့သည် အချို့ကိုထိန်ချန်၍ လေပွေ့ရိုင်းမိပြီး ပါလာခဲ့ သည့်အကြောင်းကိုသာ ပြောပြလိုက်ကြလေသည်။

[တိုးလေးကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်းကိုကား ထိန်ချန်ထားခဲ့ကြသည်။]

“လေဆင်နှာမောင်းတိုက်ရင်သာ လူတိရစ္ဆာန်တွေ၊ အိမ်တွေသာ ပါသွားတတ်ကြတာ၊ ခုတော့ လေပွေ့က သည် ကောင်တွေကိုအပါခေါ်လာတယ်ဆိုတော့ အံ့အားသင့်စရာပဲ။

တော်တော်အကုသိုလ်ကြီးကြတဲ့ကောင်တွေ၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွာ ... ”

ရွာသူကြီးဦးရွှေထုတ်က ပေတလူတို့ငါးယောက်ကို မသနားသည့်အပြင် မာန်ပဲပစ်လိုက်သေးသည်။ အားလုံး၏ ကျောပြင်နှင့်ရင်ဘတ်များမှာလည်း အရှိုးရာများကဲ့သို့ အစင်း ကြောင်းကြီးများက ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကြသည်။ ပေတလူက ပိုပြီး တော့ခံရသည်။ ရင်ဘတ်မှာ အသားနီများပင်လန်နေသည်။ ကြိမ်လုံးရာများလိုလို၊ ကြာပွတ်ရာများလိုလိုပင်။

“သည်အထိရာတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးသူကြီးရာ ... ကြာပွတ်နဲ့ အရိုက် ခံလိုက်ရသလိုပဲ ... ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကိုခံစားလိုက်ရတာ၊ ဘယ်သူက ဝင်ဆော်သွားတာလဲမသိပါဘူးများ ... အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ဘာကွ ... ဘာပြောတယ် ... ဘယ်သူက မင်းတို့ကို ကြာပွတ်နဲ့ဝင်ရိုက်ရမှာလဲ ... လေပွေ့ထဲကိုပါလာခဲ့တဲ့ နွယ်ပြတ် တွေက မင်းတို့ရဲ့ကိုယ်ကို လာပြီးရိုက်ခတ်လို့ သည်လိုဖြစ် သွားကြတာနေမှာပေါ့ကွ ... မူးမူးရူးရူးနဲ့ပေါက်တတ်ကရ တွေလျှောက်ပြောနေတယ် ... ”

သူကြီးဦးရွှေထုတ်က မာန်မဲ၍မဆုံး။ ထိုအခါ တစ်ယောက် က ...

“ကျွန်တော်မြင်လိုက်တာက ရောမပျောက်ကြီးတစ်စောင် ကောင်များ ... သူ့ရဲ့အပြီးကြီးနဲ့ ရိုက်ထည့်လိုက်တာ ... ”

တရွှမ်းရွှမ်းနဲ့ ... ကျောက်ကျော့ကျော့သွားတာပဲ ... အား ကျွတ် ကျွတ်"

"လာပြန်ပြီ ... ရောမပျောက်ကြီး ... ဟုတ်လား သည်ပျောက်ကြီးက ဘယ်ကထွက်လာပြန်တာလဲ ... မင်း ကြီးအော်အိမ်ထဲကလား ... သာပြီးမဖြစ်နိုင်သေးတယ် ... မင်းတို့အုပ်စု ကောင်းကောင်းသတိထား ... ရုပ်ရေးရွာရေး လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး ... ဘာတစ်ခုမှလည်း ကူမလုပ် ကြဘူး ... မင်းတို့ကိုတွေ့လိုက်ရရင် ... ထန်းတဲ၊ ခွားပွဲ၊ ကြက်ပွဲထဲမှာချည်းပဲ ... ဟိုကောင်ပေတလူ မင်းက ခေါင်း ဆောင် ... ကြပ်ကြပ်သတိထား"

သူကြီးဦးရွှေထုတ်သည် မာန်မဲပြီးတော့ စိတ်ဆိုးမာန် ဆိုးနှင့် ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

"သူကြီးကကွာ ... ငါတို့ကို မသနားတဲ့အပြင် စကား နဲ့ထောင်းသွားသေးတယ် ... တော်တော်ရက်စက်တာပဲ၊ ဟင် တောက်"

ပေတလူသည် ကွပ်ပျစ်ကိုလက်သီးနှင့် ဒုန်းခနဲထုချ လိုက်လေ၏။

"မင်းတို့ငါးယောက်က သည်ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ကို မနိုင်ခဲ့ဘူး ... ဟုတ်လား ... တော်တော်အဖြစ်မရှိတဲ့"

ကောင်တွေပဲ ... " ဦးထွန်းဘွားသည် ပေတလူနှင့် သူ့လူများကို ရစရာ မရှိအောင်ပင် ပစ်ဟောက်နေသည်။

"သည်ကောင်က ကိုယ်လုံပညာတတ်ထားတယ်ဗျ၊ တမင်လျှိုထားတာ ... ရွက်ပုန်းသီး ... အဖြစ်မရှိတဲ့ကောင် ဆိုပြီး အထင်သေးခဲ့မိတာမှားတာပဲ ... "

"တောက် ... မင်းက အခုမှ မှားတယ်လို့ပြောရ သလား ... သည်ကောင်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးမှ မသိ ဘူးလား ... အကင်းမပါးတဲ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ကို ဘယ် နေရာမှာ အားကိုးရမှာလဲကွာ ... ငါထပ်လုပ်လိုက်ရ နာကုန်ကြ တော့မယ် ... "

ရည်ရွယ်ချက်မမြောက်လာခဲ့သဖြင့် ဦးထွန်းဘွားမှာ ဒေါသထွက်လျှက်ရှိသည်။ ပေတလူတို့မှာ သူကြီးကမာန်မဲလိုက်၊ ဦးထွန်းဘွားက ဟောက်လိုက်နှင့် လှိမ့်ပြီးတော့ ခံနေကြရ သည်။

"မင်းတို့ကို အကူအညီတောင်းမိတာမှားတာပဲ ... ငါ့ကိုစွဲငါပဲရှင်းချင်တယ် ... ဆိုးတာက ... မင်းတို့ဆိုတာ သည်ကောင်သိသွားတာပဲ ... မင်း ငါကခိုင်းတယ်လို့ ဖွင့် ပြောလိုက်သေးသလား ... "

"ဖွင့်မပြောခဲ့ပါဘူး ... ပြောဖို့လည်း အချိန်ကမရပါ ဘူး ... "

"ဪ ... အချိန်ရရင် မင်းကပြောလိုက်ချင်သေးတာပဲ"

တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ... တယ်လေ ... ငါလုပ်လိုက်ရသေကုန်တော့မယ် ... ”

ထိုအချိန်တွင် ခြံနောက်ဘက်ရှိ သစ်ပင်ကွယ်တစ်ခုမှ ကပ်ပြီးတော့ နားထောင်နေသော မြသီသည် ...

“ဟင် ... ဘုရား ... ဘုရား ... အဖေတစ်ယောက် ဘာတွေများလျှောက်လုပ်နေပါလိမ့် ... ဘယ်သူ့ကိုများ ကြစည် ခိုင်းနေတာလဲ ... သူ သူမဟုတ်ပါစေခွဲ”

ရင်ပြင်ကိုလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်ဖိကာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လျှက်ရှိနေသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ခြံအနောက်ဘက်တံခါးမှ စွတ်ခနဲဆိုဝင်လာသူတစ်ယောက်။ ထိုသူက တိုးလေး ...

“ဟင် ... တိုး ... တိုးလေး”

မြသီး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ တိုးလေး၏ လက်ထံမှာ ငှက်ကြီးတောင်စားကိုလည်း ကိုင်ထား၍ ရင်ဖိုသွားခဲ့ရလေသည်။ ဦးထွန်းဘွားသည် တိုးလေးကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားခဲ့ရသည်။ ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်လိုက်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ငါ့ခြံထဲကိုခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ဝင်လာခဲ့တာလဲ ... အခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း ... ”

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဦး ... ကျွန်တော်နဲ့ဦးဟာ ရန်သူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး ... တစ်ဆိတ်သည်းခံပါခင်ဗျာ ... ဟောသည်စားကို ကိုပေတလူဆီပြန်ပေးချင်လို့ပါ ... ”

ပေတလူနှင့် သူ့လူများသည် တိုးလေးကို အထိတ်တလန့်မျက်နှာများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ကိုပေတလူ ... တောထဲမှာ ခင်များတို့က ... ကျွန်တော့်ကိုသုတ်သင်မလို့ ပက်ပက်စက်စက်ကြစည်ခဲ့ကြတယ်၊ တစ်ခုတော့သတိပေးပါရစေ ... စားမနိုင်ရင် စားမကိုင်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်စားက ကိုးယ့်ကိုပြန်ပြီးတော့ ဒုက္ခပေးတတ်တယ် ... ရော့ ... ”

“ဒေါက် ... ”

စားကိုပစ်ထည့်လိုက်ရာ အနီးရှိ သစ်ပင်မှာသွားစိုက်နေသည်။ စားသည် ဆတ်ဆတ်ခါကာ လှုပ်ယမ်းနေလေသည်။ တိုးလေးက စားကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည့်အတွက် အနီးရှိလူများက ထိမှန်မည်စိုး၍ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ တိုးလေးက လာရာလမ်းအတိုင်း ထွက်သွားမည်အပြုမှာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ငါ့လူတွေကို သည်လိုဆက်ဆံတာလဲ ... ”

တိုးလေးက နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဦး ... ခိုင်းတာကို တာဝန်မကျေပြန်တဲ့ သူတို့ကို သာ ထိုက်ထိုက်တန်တန်အပြစ်ပေးဖို့ စဉ်းစားပါဗျာ ... နောက်တစ်ခါသည်လိုမဖြစ်ရအောင် ... ”

“ဟင် ... မင်း ... မင်း”

တိုးလေးကား နောက်ကြောင်းကိုလှည့်မကြည့်တော့၊ ခြံအပြင်ကို ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ မြသီသည် တိုးလေး

သွားခဲ့သည်စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးတစ်လုံးက ဝင်ပြီး ဆောင့်သွားခဲ့လေသည်။

ဤကိစ္စကို တိုးလေးက ဖုံးကွယ်ထားသော်လည်း စကား အစရသည်နှင့် သတင်းက တစ်ရွာလုံးပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေတော့ သည်။ ဒေါ်လှမေသည် ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ...

“ဟင် ... တိုးလေး ... သား မင်းကို ကိုထွန်းဘွားက ပေတလူတို့ကိုခိုင်းပြီး လုပ်ကြံတယ်ဆို ... ”

“ဟာ ... အမေကလည်း မဟုတ်တာ ... အမေ့ကို ဘယ်သူပြောလဲ ... ”

“ဟဲ့ ... သည်လို့ပဲ ကြားခဲ့ရတာပေါ့ဟဲ့၊ ရွာထဲမှာ ဟိုးဟိုးကိုကြောင့်လို့ ... သင်းက ငါ့သားကို ဘာကြောင့် သည် လိုအကြံပက်စက်ရတာလဲ ... ကိုယ့်သားလောက်ရှိတာကို မကောင်းကြံရက်တယ် ... လူကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူး ... ”

“ညော် ... အမေကလည်း လူတွေက တမင်တကာ လျှောက်ပြောနေကြတာ ... ဘယ်လို စကားအစအနကောက်ပြီး ပြောကြတာလဲ မသိဘူး ... ဒါ အမှားကြီးပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လားတိုးလေးရယ် ... ငါ့မှာ မထိတ်သာ မလန့်သာရှိလိုက်ရတာ ... ငါက ထွန်းဘွားဆိုတဲ့ကောင်ကို

သွားပြောရမှာလည်းမကြောက်ဘူး ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ် ... သည်လူကြီးကိုလည်း ရန်တွေ့စရာမလိုပါဘူး ... ”

“သင်းက သူ့သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ အားလုံးကသိတယ် ... သင်း ဘယ်ဘဝက လာ တယ်ဆိုတာလည်း သိကြတယ် ... သူ့ခိုးစားပြုလူဆိုးဘဝကို ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ဘယ်လိုပဲဖျောက်ထား၊ ဖျောက်ထား၊ အမဲကွက်တစ်ကွက်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဖျက်လို့မရဘူး ... တစ်ရွာလုံးက သူ့ကိုရှုံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်နေကြတာ ... သင်းက အဟုတ်မှတ်နေတယ် ... ”

“တော်ပါတော့အမေရယ် ... ဒါတွေကို မပြောပါနဲ့ တော့ ... သူမကောင်း သူလမ်းသူသွားလိမ့်မယ် ... သင်း သူများကိုမကောင်းကြံတယ်ထား သူ့လမ်းသူ တကယ်သွားမှာ ပဲ ... သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းမလိမ့်မယ်”

“ငါ သူ့သမီးမြသီလေးရဲ့မျက်နှာကြောင့်မို့သာ မဟုတ် ရင်လား ... သင်းကို ပက်ပက်စက်စက်ပြောပစ်လိုက်မှာ”

ဒေါ်လှမေသည် နှုတ်ကတတွတ်တွတ်နှင့်ပြောရင်း တိုးလေး၏အနားမှ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ တိုးလေးမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချမိလိုက်သည်။

ဟိုတစ်နေ့က အခြစ်အပျက်များကို တိုးလေးမစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်တော့။ ဖုန်းဆိုးတောထဲ မိမိငယ်စဉ်က ရောက်ခဲ့သည်။ မျောက်ထိပ်နီနှင့်ပတ်သက်ပြီးတော့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင်၊ ယင်းတောထဲမှာ လေပွေ့ဝဲတစ်ခုနှင့် အမှတ်မထင်ကြိုဆိုခဲ့ရသည်။ မြွေဆိုးတစ်ကောင်က မြေတွင်းထဲမှ ထွက်လာ၍ မျောက်ထိပ်နီက ကာကွယ်ပေးခဲ့သည်။

ယခုလည်း မြတ်လမ်းတောကြီးထဲတွင် လေပွေ့ရိုင်းကြီးတစ်ခုကို ကြိုဆိုလိုက်ရသည်။ ဖုန်းဆိုးတောထဲက လေပွေ့ရိုင်းထက် ပိုပြီးတော့ ကြီးမားသည်။ မိမိအား လုပ်ကြံကြသည့်ပေတလူတို့ကိုပါ သယ်ဆောင်သွားပြီး လသာချောင်းကြီးထဲကို ပစ်ချခြင်းခံလိုက်ကြရသည်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ယင်းလေပွေ့ရိုင်းကြီးထဲ ဖုံတွေလုံးနေသည့်အထဲက သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ခြင်းပင်။ ယင်းသဏ္ဍာန်ကြီးသည် [အကြည့်မမှားလျှင်] မျောက်ထိပ်နီနှင့်တူနေသလိုပင်။ ထိုပြင် ပေတလူနှင့်တကွ သူလူများ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ကြာပွတ်နှင့် အမှိုက်ခံရသကဲ့သို့ အရှိုးရာများတွင် ကျန်လျှက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ကြရသည်။ အချို့ကတော့ နွယ်ပင်များပြတ်ပါလာကြပြီး လေပွေ့ရိုင်းအရှိန်နှင့် သူတို့ကို ရိုက်ခတ်ရစ်ပတ်မိခြင်းပင်ဟု ဆိုကြသည်။

သူတို့အထဲမှတစ်ယောက်က သွေးလန်ပြီးတော့ ဖျားသည်။ ကယောင်ကတန်းဖြစ်ကာ ဓမ္မလွှဲလန်ပြီးတော့ အော်သည်။

“အမလေး ... မျောက်ကြီး ... မျောက်ကြီး ... အမြီး

ကြီးနဲ့ရိုက်တယ်ဗျ ... အား ... အား ... အား”
ထိုအခါ ဘေးမှလူများသည် အံ့အားတသင့်ဖြစ်ကြရလေသည်။

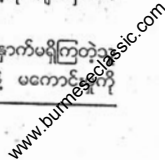
“ဟာ ... သည်ကောင် ... တောထဲကဘာတွေ ကြောက်လန့်ပြီးတော့ပြန်လာခဲ့တာလဲ ... သွေးပျက်ပြီးပြောချင်ရာတွေကို လျှောက်ပြောနေတယ် ... ”

ထိုအခါ ပေတလူနှင့်အတူ ကြံရာပါများကလည်း
“ကျွန်တော်တို့ လေပွေ့ကြီးထဲမှာ ပါသွားကြတုန်း မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ပါ ဘေးကလိုက်ပါလာတယ်လို့ ထင်နေတာဗျ ... မကြာပါဘူးဗျာ ... သူ့အမြီးရှည်ကြီးနဲ့ ရိုက်လိုက်သလိုခံလိုက်ရပြီး ကျောက်ကျော့ကျော့သွားတာပဲ”

“မင်းကပါရောပြီး မျောက်ကြီး လုပ်နေပြန်ပြီ ... အမောက်ကြီးကို မျောက်ကြီးမှတ်လို့ ခွေးတွေကဟောင်ဆိုသလိုဖြစ်နေပါဦးမယ် ... တော်ကြကွာ ... တော်ကြ မင်းတို့ သူများကိုမကောင်းကြံစည်ကြလို့ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးက နှံ့မလိုက်တာ ... မျောက်အကြောင်းပြ၊ ဘာအကြောင်းပြနဲ့ လုပ်မနေကြနဲ့ ... နောက်တစ်ခါဆိုရင် မင်းတို့အားလုံး အသက်တောင်ပါလာကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သတိထားကြ ... ”

သူကြီးဦးရွှေထုတ်က ပေတလူတို့အဖွဲ့ကို မျက်နှာသာပပေးတော့ပေ။

“ခိုင်းတဲ့သူခိုင်းတာကိုးဗျ ... ဦးနောက်မရှိကြတဲ့အခါတွေကလည်း အရက်မိုးလေးလောက်ရတာနဲ့ မကောင်နဲ့ကို

လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး ... ဗာလာနံတွေ ... သူများ မကောင်းကြုံရင် ချက်ချင်းတန်ပြန်တတ်တယ်။ နားမလည်ကြဘူးလား ...

ပြဝယ်ခဲခင် ဦးထွန်းဘွားကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောကြသည်။ သူ့စေခိုင်းသည်ကို တစ်ရွာလုံးထိလို သိသွားခဲ့လေပြီ။ မြဝယ်ကတော့ ဖခင်မြစ်သူခဲခိုင်းမို့ကိုသိသွားခဲ့၍ ရွက်၍မခံ။ တိုးလေးကိုပင် မျက်နှာဘယ်လိုပြုရမှန်းပင် မသိတော့။ ဦးထွန်းဘွားကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော အမူအရာမပျက် သူမဟုတ်သလိုပင် မျက်နှာပြောင်ပြောင်ပင်နေသည်။

“အပေ့သတင်းတွေက ရွာထဲမှာပြည့်နေပြီ ... ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းသလဲ ...”

“ဘာကိုလဲသမီး၊ ငါက ဘာလုပ်မိခဲ့လို့ ငါ့သတင်းတွေက ပြန်နေရတာလဲ။ ဘယ်သူတွေလဲ ငါ့ကို မဟုတ်ထန်းထရာ ပြောကြတဲ့သူတွေ အဲသည့်လူထိကျလို့လားကွာ။ ငါ့လက်ခွက်မိသွားမယ် ... ထွန်းဘွားတဲ့ ဘာမှတ်သလဲ ...”

ဦးထွန်းဘွားက အသလွတ်ပင် ကြိမ်းလိုက်လေသည်။

“အဖေကသာ ကြိမ်းနေ ... တစ်ရွာလုံး သည်ကိုမို့ ကိုသိနေကြတာ ... အဖေရင်ဆိုင်ရရင် တစ်ရွာလုံးပဲ ... အဖေငြင်းရဲလို့လား ... အပေ့ဘပည့်တွေက အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောကုန်ကြတာ ရုပ်သိဇာသိ ...”

မြဝယ်ကလည်း ဖခင်မြစ်သူ၏လုပ်ရပ်ကို မကျေနပ်။

“အေး အဲသည်တစ်ရွာလုံးနဲ့ကို ငါကရင်ဆိုင်ပစ်မှာ”

ဦးထွန်းဘွားမှာ ဝန်မခံ။ ထပ်၍ပင် ကွန့်လိုက်သေးသည်။ ထိုအခါ ခေါ်အေးဖိုသည် သားအဖနစ်ဦးစကားအခြေအတင် ပြောနေကြသည့်အတွက် ...

“မြသိ ... ကိုယ့်ဖအေကို တစ်ရွာလုံးက အထင်မှားနေကြတယ်ဆိုရင်တောင် နှင်က ဖအေဘက်ကလိုက်ပေးရမှာပေါ့ ... ဟိုအကောင်တိုးလေးကို နှင်ကပတ်သက်နေလို့ လူတွေက မနာလိုဖြစ်ပြီး သက်သက်မယ့် တို့ကိုနာမည်ဖျက်တာ ... နှင်ကယုံနေသလား ...”

“ဘာဆိုလို့လဲ အဖေရယ် ... အပေ့စကားက ခုဖြစ်နေတာနဲ့ တခြားစီပဲ ... သမီးနဲ့တိုးလေးက ဘာမှဖြစ်ကြသေးတာမဟုတ်ဘူး ... သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သည်လိုပဲ အခေါ်အပြောကတော့ ရှိနေမှာပဲ ... အဲဒါကို အမေတို့က ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး တိုးလေးကို တစ်ဖက်သတ်မကျေပုနပ်ဖြစ်နေတာ ... သူများအသက်ကိုပါ ရန်ရှာတဲ့ အထိဖြစ်လာတာကတော့ တရားလွန်တယ် ... နောက်တစ်ခါ သည်လိုဖြစ်လာ ဦးမယ်ဆိုရင် သမီးလုပ်ချင်ရာကိုလုပ်မှာပဲ ... အဲသည်တော့ မှ အဆိုမဆိုကြနဲ့ ...”

“အဲမာ ... နှင်က သည်ကောင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဒီဘက်အကောင်းမထင်ဘဲ ဆတ်ထတ်ခါနေတယ် ... မဖြစ်ဘူး။ နှင်ကိုတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ နေရာချပေးဖို့ဖြစ်မယ်”

“သမီး ... ဘယ်သူ့ကိုမှမယူနိုင်ဘူး ... အိမ်ထောင်လည်းမပြုဘူး ... အမေတို့က ဇွတ်စိစဉ်မယ်ဆိုရင် ...”

နောက်ကို သမ်းအသိုင်းမဆိုနဲ့ ... ”

“အံ့ဟာ ... ”

ဒေါ်အေးမိုး၏အံ့ဟာကံ လေးထဲမှာပင် ရုပ်တစ်သွားသည်။
မြသိကား အနားမှာမရှိတော့။

လွန်စွာမှ နက်ရှိုင်းလှသော တောကြီးတစ်တော။ မြင့်
မားသော သစ်ပင်ကြီးများကလည်း တူထဲစွာပင် ဖန်တီးမှု
ထားကြသည်။ အပင်ကြီးများ မြင့်မားကြစေလောက် အခက်၊
အလက်၊ အရွက်များကလည်း အပင်ချစ်ဆက်ကာ ယှက်စွယ်
ရစ်ပတ်နေကြသည်။ အပင်များထက်မှာ မျောက်အပေါင်းတို့
သည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အော်မြည်သံပေးကြရင်း ပင်ယံ
ကိုင်းများထက်မှာ လျှောက်ပြေးနေကြသည်။ များပြားလှစွာသော
မျောက်များသည် သစ်ပင်များထက်မှ တန်းသန်ကျနေကြသော
ခွယ်ကြီးများမှတစ်ဆင့် အောက်ကိုဆင်းသက်လာခဲ့ကြကာ
ကြီးမားသော ဂူကြီးတစ်လုံးဆီကို ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ ဂူကြီး
ထဲတွင် နံရံများသည် အထပ်များ အထပ်များဖြစ်နေကြသည်။
ယင်းနံရံအထပ်များ၊ အထပ်များပေါ်တွင် များပြားလှစွာသော
မျောက်များသည် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

မျောက်များသည် အပိညာကာအဲသက်ကင်းမဲ့နေကြ
သည်ပမာ ငြိမ်သက်လျှက်ရှိနေကြသည်။ ရုပ်တုတွေများလား

ဟုပင်၊ ယင်းတို့ထဲတွင် လွန်စွာမှ အရပ်မြင့်မား၍ အလုံး
အထည်ပိုပြီးတော့ကြီးသော မျောက်ကြီးတစ်ကောင်သည်
ငွေသေတ္တာလေးတစ်လုံးကိုကိုင်ကာ ဂူကြီးထဲရှိ ကျောက်ဖျာ
ကြီးတစ်ချပ်ပေါ်မှာ ဖတ်တတ်ရင်လျှက်ရှိသည်။ ယင်းမျောက်
ကြီး၏ဦးခေါင်းထိပ်တွင် အနီမှတ်ကြီးတစ်ခုကရှိနေသည်။
မျောက်ကြီး၏မျက်နှာသည် ဖြူဆွတ်သောအမွှေးများနှင့်
တောက်ပနေသလိုထင်ရသည်။ မျက်လုံးတွေက ကြည်လင်ကာ
တောက်ပနေကြလျှင် မျောက်အပေါင်းတို့ထဲတွင် တစ်ပုလူးခြား
စွာ ချောနေသည်။ နှစ်လို့ပွယ်ရာအဆင်းရှိနေသည်။ ဤအချိန်မှာ
ပင်လျှင် ...

မက်ချင်တာကိုလည်းမက်တတ်တာပဲ။ အစိုးရတာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စမျိုး။ ဒါပေမဲ့ ထိပ်နီကို ... ငါ ဒါလောက်ကြီးစွဲလန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ငါပေမနေတဲ့အခါမှာ ငါ့ခေါင်းထဲကို ရောက် ရောက်လာတတ်တယ်”

တိုးလေးသည် ထိုအချိန်ထိ ထိပ်နီနှင့်ပတ်သက်သည့် အိပ်မက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အလေးထားခြင်းမရှိသေးပေ။ သုံးလေး ရက်အကြာတွင် ပေပျောက်သွားခဲ့ပြန်လေ၏။

ယာခင်းနှင့်ဆက်စပ်လျက်ရှိသော မြေလွတ်နေရာသည် ပိုင်ရှင်ရှိသော်လည်း အသုံးမပြုဘဲ ဤအတိုင်းထား ထား သည်။

“ငါ့ရဲ့သူယျာဉ်မြေကို တိုးချဲ့ပြီးတော့ စိုက်ပျိုးနိုင်ရင် ကောင်းမယ်။ သည်မြေကို ငါ ... ဝယ်နိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်။ ပိုင်ရှင်ကမရောင်းဘဲ ... သည်အတိုင်းပစ်ထားတာ အင်မတန် နှမြောဖို့ကောင်းတယ်”

သို့သော် ... ထိုမြေကွက်ကိုဝယ်ရန် ငွေကြေးကမရှိ ရင် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ကာ ခံစားနေရလေသည်။ ပိုင်ရှင်က လည်း ပည်သူ့မှန်းမသိ ရောင်းမည်ဟုလည်းမကြားမိပါ။ တစ်ရက်တွင် အသက်ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော အဖိုးအိုတစ်ဦးသည် စိုက်ခင်းထဲကိုရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် စိုက်ခင်းထဲ မှာ ... တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေကြ စဉ် ... ”

“အဘ ... ကြွပါခင်ဗျာ၊ သည်မှာလာထိုင်ပါ”

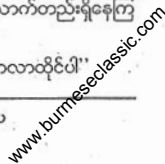
(၁၀)

ဗိုးသီးဒိုဝယ်ပေးခဲ့သော သူပိုင်သည့်မြေ

တိုးလေး ဖျတ်ခနဲဆိုလန်ပြီးတော့ နိုးလာခဲ့ရသည်။ သူ့ အသိအာရုံနှင့်မျက်လုံးထဲမှာ ကျောက်ဂူကြီးက မပျောက်သေး။ ထင်းထင်းပင် ပေါ်နေလျက်ရှိသေးသည်။ ဂူအပြင်ရှိ အပင်ကြီး များထက်မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည့်ပျောက်များ၊ ဂူထဲရှိ ငြိမ်သက်နေသောပျောက်များ၊ ပျောက်အားလုံးတွင် ထူးခြားမြင့်မားထွားကျိုင်းသော ပျောက်ကြီးတစ်ကောင်ထိပ် တည့်တည့်မှာ အနီကွက်ကြီးနှင့် ရှည်လျားသောအခြီးရှိသည်။

“ပျောက်ထိပ်နီ၊ သူ့ကိုငါ ... အိပ်မက်မက်ပြန်ပြီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဒါလောက်တောင်ထွားကျိုင်းနေသလား။ ပြီး တော့ ... ဂူကြီးထဲကပျောက်တွေကလည်း ငြိမ်သက်နေကြတယ်။ အဲသည်ပျောက်တွေက ... အရှုပ်တွေလား ... စဉ်းစားစရာ ပဲ ... ”

ဟင်း ... အိပ်မက်ဆိုတာ မက်ချင်တဲ့အခါမက်မှာပဲ။

တိုးလေးက တပေါ်မှာနေရာထိုင်ခင်းပေးလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ခေါင်းရင်းဘက်မှာ အကျအနစ်နေရာယူကာထိုင်ပြီး။ တိုးလေးကိုသေချာစွာအကဲခတ်ကာ ကြည့်နေသည်။ တိုးလေး၏စိတ်ထဲမှာလည်း ဤသို့ ကြည့်ရှုပုံကို ထူပြားနေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ ထိုလူကြီးသည် ... ဘေးထိုးထိုးထားသည်။ မျက်စိတပေါ်မှာ အရေးအကြောင်း အနည်းငယ်ရှိသော်လည်း မိမိတံပိုးမှာတော့ အသက်ရှစ်ဆယ်ထက်တော့မခအောက်ဟု ထင်နေမိသည်။

ဧကန်လာမပါ။ ရှစ်လက်ရှည်နှင့် မုဆိုးကွက်ထုံး အနက်ဧရာဝိက အမြူခံပေါ်မှာထင်းနေသည်။ ထိုလူကြီး၏ လက်ခုံနှစ်ဖက်တွင် စုတ်ထိုးထားသည်။ စာလုံးများဖြစ်သော်လည်း ဖတ်မရ နားမလည်နိုင်။ နားနှစ်ဖက်တွင် အပေါက်များပါရှိသည်။ တိုးလေးက သူကြည့်ပုံကြောင့် ပမနတတ်။ ခေါင်းကို ငုံ့ထားမိသည်။

“လူလေး၊ အဘကိုမကြောက်ပါနဲ့၊ အခုလာတော့ လူလေးနဲ့ စကားပြောရရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“အဘဟာ ... လူလေးနဲ့ ခြေချင်းကပ်လျက် မြေကွက်ပိုင်ရှင်ပဲ”

တိုးလေးသည် မြေကွက်ပိုင်ရှင်ဟူသောစကားကို ကြားလိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားခဲ့လေသည်။ ဤအမိန့်ကို ဤရွာမှာ မမြင်ဘူးပါ။ ယခင်က ဤရွာသားတစ်ဦးနှိုး၏မြေကွက်၊ ပိုင်ရှင်

သည် ... ကြံရွယ်ပုံစေတိုင်ပြီး ... မိမိမသိသော သူပဲဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ယခုတော့ ...

“အဘက သည့်ရွာမှာမနေတော့ဘူး၊ ကြာပြီ အဖေကိုရောက်နေတာ၊ သည့်လသာရွာကလူတွေကလည်း အဖေကို တစ်ပေယာက်မှမသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖေတာ ... အရင်လသာရွာပေးကလူနဲ့ပဲ”

“အရင် လသာရွာပေးကလူနဲ့ပဲ”

တိုးလေး ဖုဲ့အားသင့်သွားပီရသည်။ အရင်လသာရွာပေးကလူတွေကလည်း ... ဟောင်းတို့တော့ ... ဟိုးပစ်သေဖော်ကတည်းက များငွေဒေါင်းပဲဖြစ်ပါ။ ကြာပြီ တိုးလေးတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်လက်ထက် ဤကိစ္စက ရှိဖူးခဲ့သည့်ရွာ။

“အဘမိန့်ရင်ခိုတဲ့မြေကို လူတွေကပစ်ထားပြန်ပြန်ပြီး ... အသုံးရကြမယ်လို့ မစဉ်းစားကြဘူး။ လူပျို ...”

“သူတို့သည်မြေကို ... မလုပ်ရဲ ကိုင်းရဲကြလို့လည်း ဖြစ်မှာပါ။ အဖေ”

“လသာရွာသားတွေရဲ့ အကြောင်းကိုငါသိပါတယ်၊ လုံ့လရှိကြတဲ့သူတွေကရှားတယ်၊ လက်ကြောမတင်းကြဘူး၊ ဒါ ... ရေမြေလိုက်ကြတာ၊ ကံပါလေ ဒါတွေထားပါတော့၊ သည်မြေကို ... လူလေးလိုချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျာ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ဝယ်ဖို့ပဲတတ်နိုင်သေးပါဘူး အဘ”

လူကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြေပေါက်
 နေသော အောင်ဘလည်း ... လုပ်သက်စအလုပ်ကိုရင်ကာ
 သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လာသည်။ ပြောဆိုနေကြပုံကို
 စိတ်ဝင်စား၍ဖြစ်သည်။ တိုးလေးသည် ဤမြေကွက်ကို သူ
 လိုချင်နေမှန်း ဤလူကြီးက မည်သို့သိသလဲဟု ထူးဆန်းနေပါ
 သည်။

“သည်းမြကွက်ကို ... လူလေးဝယ်ဖို့မလိုပါဘူး။ အဘ
 ထင်စနဲ့ ဘယ် ယူပါ တစ်သက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ပေါ့”

“ဟု ... အဘ ... ကျွန်တော့်ကို အလကားပေးဖယ်
 ချေရင်က ... အဘရယ် ... ကျွန်တော် အလကားတော့ မယူပါ။
 စွမ်းအင်ကွက် ... နှစ်ချိန်ကျရင် ထိုက်သင့်တဲ့အခကြေးငွေကို ပြန်ပြီး
 ဖမ်းပေးပါ။ အဘလည်း လိုတာသုံးလိုရနိုင်တာပေါ့”
 “အဘိုးအိုက တိုးလေးကို လက်ကားပြလိုက်ပြီး ...

“အဘပြောတဲ့အတိုင်းသာ လက်ခံပါကွယ်။ အဲ
 အလကားမယူချင်ဘူးဆိုရင် သည်လိုလုပ်။ ဒါကိုအရင်းပြုပြီး
 ရလာတဲ့အကျိုးအမြတ်ကို ရေချမ်းစင်အိုးဆောက်ပြီးတော့
 အလှူဒါနပြုပါ ... ”

“ကောင်း ... ကောင်းပါပြီ အဘ”
 တိုးလေးသည် အားရဝမ်းသာစွာပင် လက်ခံလိုက်လေ
 သည်။ ထို့နောက် ... အဖိုးအိုသည် သူ၏အိတ်ထဲမှ စာရွက်
 လေးတစ်ရွက်ကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အဖိုးကြီးသည်
 အောင်ဘကိုလက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး ...

“ဟောသည်စာတွေကို ... အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ဖတ်
 ပြခမ်း”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”
 အောင်ဘလည်း အဖိုးကြီးကို ရိုနှိုနေသည်။ စာရွက်
 တစ်ရွက်ဖြန့်ပြီး ဖတ်ပြလေသည်။ လက်ရေးသည် လေးထောင့်
 စပ်စပ်၊ ကျောက်စာဆန်ဆန်လက်ရေးမျိုးဖြစ်သည်။

“ဤ ... ကျွန်ုပ်တို့ပိုင်ဆိုင်သော သုံးကေရွှီမြေကွက်
 အား လသာရွာမှမောင်တိုးလေးအား အသပြာငွေဒဂါး
 ၅ပြားနှင့် အပြီးအပိုင်ရောင်းချလိုက်သည်။ ဤကိစ္စ
 အတွက် ကြားဝင်နှောင့်ယှက်လာသူရှိလာပါက ကိုယ့်
 ကံတရားအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။”

ရောင်းချသူ ...
 တိုးသိဒ္ဓိ

အောင်ဘသည် အထက်ဖိုတောင်းသော အရောင်း
 အဝယ်စာချုပ်ကို ဖတ်ပြလိုက်ပြီးသည့်နောက်၊ တိုးသိဒ္ဓိဆိုသော
 အဖိုးကြီးက ဝယ်သူတိုးလေးကို ဝယ်သူ၏နေရာမှာ လက်မှတ်
 ထိုးဆိုင်းသည်။ အောင်ဘကိုတော့ သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်
 ထိုးစေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ လက်ညှိုးခန့်ရို ခဲဆံသံချောင်း
 ကြီးကို အသုံးပြုစေသည်။ စာရွက်ပေါ်တွင်ရေးသားရာ၌ နက်၍
 ပုံထင်သောမင်သဏ္ဍာန်မျိုးထင်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအဖိုး

ကြီး၏အမည်ကိုလည်း ဘိုးသိဒ္ဓိဟု သိလိုက်ရသည်။ စာချုပ်ကိုလည်း နဂိုကတည်းကရေးပြီးသားဖြစ်သည်။ တိုးလေးမှာ မိမိဤမြေကွက်ကိုဝယ်ချင်နေသည့်ဆန္ဒရှိနေသာ မိမိတစ်ဦးတည်းပဲသိသည်။ မည်သူ့ကိုမှလည်း ထုတ်ဖော်မပြောမိခဲ့။

ယခု သူ၏ဆန္ဒကို ဘိုးသိဒ္ဓိဆိုသည့်လူကြီးသည် ... မည်သို့သိနေခဲ့သနည်း။ စာရွက်သည် ပျော့ပျောင်းပြီး ရေစိမ်ခံသောစာရွက်မျိုး၊ ကျစ်မာသည်။ ဤလိုစာရွက်မျိုးကို သူတစ်ပါးမှမမြင်ဘူး။ ကိုင်လည်းမကိုင်ဘူး။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ထံတွင်ရှိသော ဘုတ်အုပ်များ၊ စာရွက်များသည် ဤစာရွက်ထက်အဆပေါင်းများစွာ ညံ့သည်ဟု ဆိုရမလိုပင်။

“ကဲ ... ဟောသည်စာချုပ်ကို မင်းသေသေချာချာ သိမ်းထားပေတော့၊ ငါပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့မြေဟာလည်း မင်းအပိုင်ဖြစ်သွားပြီ။ သမာအာဇီဝခွဲ စိတ်ခုံးခုံးချပြီးတော့သာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ပေတော့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် အဘ” တိုးလေးသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဘာသိဒ္ဓိကို လက်အုပ်ချိုကာ ကန်တော့သည်။ အောင်ဘလည်းလိုက်ပြီး ကန်တော့လေသည်။ ထို့နောက် တိုးလေးသည် အသင့်ရှိနေသော ရေခွေးအိုးကိုချကာ ဧည့်ခံသည်။ ရေခွေးတစ်ခွက်ငှကာ သောက်သည်။

“ကဲ ... ငါပြန်မယ် လူလေးတို့ ... ” ဟု ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောပြီး နေရာမှထွက်သည်။ ထို့ကြောင့်

အလျင်စလိုပင် ကန်တော့လိုက်ကြလေသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိမှာ လူနှင့်မလိုက်အောင်ပင် သွက်လက်မြန်ဆန်လှသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပို့ပါရစေ အဘ”

ထိုအခါ ဘိုးသိဒ္ဓိက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အဘပြန်မယ့်နေရာကဝေးတယ်ကွယ့်၊ လိုက်မပို့ကြပါနဲ့ကွယ်၊ ကဲ ... ကဲ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ သာသနာ့အကျိုးသယ်ပိုးနိုင်ကြတဲ့ အမျိုးကောင်းသားတွေ ဖြစ်ကြပါစေ၊ နေခဲ့ကြ၊ နေခဲ့ကြ ... ”

လိုက်မပို့ရန် တားမြစ်သည်။ သူတစ်ဦးတည်းထွက်ခွာသွားလေသည်။ သစ်ပင်များအကြားမှာ တလှုပ်လှုပ်ရှင် သွားနေသည်။ လမ်းလျှောက်နေသည့်အခွင့်ကပင်လျှင် စလေးစားစရာ၊ ကြည့်ညို့စရာကောင်းနေသည်။ အတော်ဝေးဝေးကို ရောက်သွားသည်အထိ ကြည့်နေမိကြသည်။ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ပုံမှန်ဖြစ်သော်လည်း တခဏအတွင်းမှာပင် အဝေးကို ရောက်သွားသည်ဟု ထင်မိလိုက်ကြရလေသည်။

“တိုးလေးသည် အဘဟာ ... ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားမယ်မှန်းလည်းမသိဘူး။ သည်မြေကွက်ကို သူ့ဇွေခွဲသူမင်းကိုရောင်းခဲ့တာကတော့ ... ဆန်းတယ်ကွ”

“အေး ငါလည်း ... အဲဒါကိုပဲတွေးနေတာပဲ၊ ငါတော့

www.burmeseclassic.com

ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွာ”

ထိုစဉ် _ ဒေါ်လှမေသည် _ ထမင်းတောင်းကိုရွက်ကာ သူတို့ဆီကိုရောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ သူတို့ပြောနေကြ သည့်စကားများကို နားစွန့်နားဖျားကြားလိုက်ရလေရာ ...

“ဟဲ့ ... နင်တို့ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ အငြင်းအခုန် ဖြစ်နေကြတာလား”

“ဟင် အမေလည်း ထမင်းလာပါပြီ၊ စာရင်းနဲ့ပဲပြော ပြတော့မယ်”

ထမင်းစားနေစဉ်မှာပင် ... စောစောကအဖြစ်အပျက် များကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟင် ဟုတ်လား ... သည်မြေကိုပေးခဲ့တဲ့လူကြီးက ဘိုးသိဒ္ဓိတဲ့လား။ သည်နာမည်တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ လသာရွာ ဟောင်းကတည်းက နေဖူးခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ နှစ်အတော်ကြာပြီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက လသာရွာသစ်စပြီး ထူထောင်ခါစက ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဒါဆိုရင် ... သည်အဘဟာအသက်တော်တော်ကြီး ပြီပေါ့၊ ရာကျော်လောက်ရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုအသက်ရှစ်ဆယ် လောက်မှနားတာတောင် သည်ထက်ငယ်ဦးမယ်လို့ ထင်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြီးဒေါ်ရဲ့ အသက်ကြီးတယ်သာဆိုတယ်၊ အရွယ်ကနုတယ်၊ သွားတာ၊ လာတာ ဖျတ်လတ်၊ တက်ကြွတာ ကလည်း တစ်ကယ့်လူငယ်လေးတစ်ယောက်အတိုင်းပဲ”

ဘိုးသိဒ္ဓိပေးခဲ့သောစာချုပ်ကိုလည်း ဒေါ်လှမေကပြသည်။

ဒေါ်လှမေသည် စာချုပ်ကိုကြည့်ပြီးတော့ အံ့အားသင့်နေမိလေ သည်။

“သည်ကိစ္စကိုလျှို့ဝှက်ထားကြ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြော မပြကြနဲ့၊ ခက်တာက ငါတို့သည်မြေကွက်ကို အသုံးပြုရင် ကန့်ကွက်တဲ့သူများရှိလေမလား၊ ရှိခဲ့ရင်လည်း ငါတို့က ဘိုးသိဒ္ဓိ ကိုခေါ်ပြုဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ သူ့ကို ဘယ်မှာသွားရှာရမလဲ၊ ဘိုးသိဒ္ဓိဆိုတဲ့လူက သည်စာချုပ်ကို ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူကမှ ... ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ... သည်မြေကွက်နဲ့ပတ်သက်” ကိစ္စဖြစ်လာလည်း _ သူ့အလိုလိုပြီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပေ အမေ”

တိုးလေးသည် ဘိုးသိဒ္ဓိအပေါ်မှာ ယုံကြည်စားတော့ နေသည်။ ပြဿနာရှိလာသည်တိုင် ... ထိုအခက်အ အလိုလိုပြီးပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်နေဆဲ။

အသုံးမပြုသည်မှာ ... နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပြီဖြစ်၍ မြေရိုင်းပဲမာဖြစ်နေသည်။ တောထနေသည်။ ရှင်းလင်းရန် နှစ် ယောက်တည်းမဖြစ်။

ထို့ကြောင့် လူငှားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

“တိုးလေး လူမငှားနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ ... တစ်နေ့ နည်း”

နည်းချင်းရှင်းသွားမယ် သုံးကေဆိုတာ ဘာရှိတာမှတ်လို့”
အောင်ဘက အကြံပေးလေသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်
အရေးမကြီးသောအချိန် နားသည်အချိန်တွင် တစ်နေ့ နည်း
နည်းချင်းရှင်းသွားခဲ့လေသည်။ တစ်ရက်တွင် တိုးလေးသည်
ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် ... ပေါင်းမြက်များကို ရှင်းထုတ်
နေစဉ်။

“ဒေါက်”

ပေါက်တူးအသွားနှင့်တစ်ခုခုကို ထိခိုက်မိသွားသည်။
ကြောင့် ဘာပစ္စည်းမှန်းမသိသောကြောင့် ... လက်နှင့်ယက်ခါ
များ သူသည်။ လုံအိုးတစ်လုံးထွက်လာသည်။ နောက် ...
ပြီးတစ်လုံး၊ ငါးလုံးတိတိကိုရ လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်
ဘိုးသိဒ္ဓိကင့်ရှည်ပျောပျော မီးကျွမ်းထားသည့်အုတ်များ၊ မီးသွေး
ဟောင် မြေထမင်းအိုး၊ မြေကရားအိုးနှင့် ဆွေးမြည့်စပြုနေ
ဒါပေမဲ့ သားရေပြားပုံတစ်ခုကိုပါ တူးဖော်ရရှိမိသည်။

ရှိစေ “အောင်ဘရေ ... ဝဏက္ခာ”

အောင်ဘက ... အလုပ်လုပ်နေရာမှပြေးလာသည်။
မေးဖို့ရန်ပင်မလို။ မြေမြင်ပေါ်မှာ စုပုံနေသောပစ္စည်းများကို
တွေ့သွားခဲ့လေသည်။

“မြေကြီးထဲက ရလာတာလား”

“အေးကွဲ ... သည်နေရာမှာ ... တစ်ယောက်
ယောက်က ... အင်္ဂိုရတ်တိုးခဲဖူးတယ်။ ငါ့အထင်ကတော့ ဟို
ဘိုးသိဒ္ဓိပဲဖြစ်မှာပဲ”

“အင်း ... ငါလည်း ... သူလိုပဲထင်တယ်”
ဘိုးသိဒ္ဓိ ... အသုံးပြုခဲ့သောပစ္စည်းများဟု ... သေချာ
ပွာပင်လက်ခံလိုက်ကြသည်။ လုံချည်ဟောင်းတစ်ထည်နှင့်
ထုတ်ကာ တစ်ခုခုသေသိမ်းဆည်းထားလိုက်ကြလေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ... တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့သည် ဤ
မြေကွက်ကို ... နေ့စဉ်မနားမနေရှင်းလင်းနေကြသည် မဟုတ်
... တစ်နေ့ကို နည်းနည်းစိဘာရှင်းသွားခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
... မိမိတို့ ရှင်းလင်းထားသည်ထက်ပို ပြီးတော့
... နေသည်ဟုထင်နေမိခြင်းပင်။

“အောင်ဘရေ၊ ငါတို့က သည်မြေကွက်ကိုလူအားနဲ့
ရှင်းတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ငါနဲ့နစ်ယောက်တည်းတောင်
... နှိပ်စက်မှုရှင်းနိုင်ကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ခုဘာမှမလိုတော့ဘူး။
... လုံးရှင်းလင်းပြီးသားဖြစ်တော့မယ်။ ပင်းသတိထားမိလား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းမပြောခင်ကတည်းက ငါလည်း သတိ
... မိတာ၊ ငါတို့လိုနိုင်တာကနည်းနည်း။ ပြီးတာက များများ
... နေသလားလို့၊ ထော်ထော်တော့ ထူးဆန်းတယ်ကွ။ ဒါပေ
... ဟုတ်။ ငါတို့အလုပ်မှာ ဇောက်ဝနေကြလို့ ... ပိုပြီးတော့
... နိုင်တာကို မသိလိုက်ကြတာများလား”

“အေး ... သည်လိုလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ”

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ... ဤမြေကွက်ကိုရှင်းလင်းရာ၌ မိမိတို့ သိပ်ပြီးတော့ မပင်ပန်းလိုက်ကြ၊ မကြာမီမှာပင်လျှင် စိုက်ပျိုး၍ ကောင်းသောမြေကွက်ကြီး တစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ... ရာသီစာသီးပင်၊ စားပင်များကိုစိုက်ကြသည်။ မြေကွက်က ... ကျယ်လွန်း၍ ငှက်ပျော၊ ပိန္နဲ၊ မရမ်း စသည် အပင်များကိုလည်း ညှပ်ပြီးတော့ စိုက်ကြလေသည်။

တစ်ရက်တွင် ... သူကြီးဦးရွှေထုတ်သည် တိုးလေးတို့ စိုက်ခင်းဆီကိုရောက်လာခဲ့သည်။ သတင်းအရလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဪ ... ဦးရီး၊ ကြပါခင်ဗျား”

တိုးလေးက ဖိတ်ခေါ်သည်။ နေရာပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ...

ဒေါ်လှမေလည်း သူတို့နှင့်အတူရှိနေသည်။

“သူကြီး၊ တမင်တကာလာတာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကတော့ ရှိလိမ့်မယ်”

ဒေါ်လှမေက သူကြီးဦးရွှေထုတ်၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပွင့်လင်းစွာပင်မေးလိုက်သည်။ ဦးရွှေထုတ်က တံပေါ်မှထိုင်လိုက်သည်။ ရေခန်းကြမ်းတစ်ခွက်ကိုသောက်လိုက်ပြီး

“အေး ... နင်တို့ဆီက ငါသိချင်တာရှိလို့၊ အခု နင်တို့အသုံးပြုနေတဲ့မြေကွက်ကစွဲပဲ၊ ဘယ်သူခွင့်ပြုချက်နဲ့ လုပ်နေတာလဲ”

“ဪ ... ဒါလား ဘိုးသိဒ္ဓိရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ပေါ့တော့”

“ဘာ၊ ဘိုးသိဒ္ဓိ ဟုတ်လား ... ဘယ်ကဦးသိဒ္ဓိလဲ၊ ငါလည်း ... သည်နာမည်ကိုတစ်ခါမှ မကြားဘူးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မတို့လည်း မကြားဖူးဘူး”

“နင့်စကားက ဘာလဲ”

သူ့ကိုအရွဲတိုက်ပြီးတော့ ပြောလိုက်သည်ဟု ထင်မိသည်။ သူကြီးနှင့်ဒေါ်လှမေတို့မှာ ... ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြောစရာ ဆိုမရာများဖြစ်ကြရာ ...

“အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမယ်၊ အကြောင်းက သည်လိုပါသူကြီး”

ဦးရွှေထုတ်ကို ... ဤမြေကွက် သူတို့၏လက်ထဲကို ရောက်လာခဲ့ခြင်းအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် စာချုပ်ကိုပါ ပြုလိုက်လေသည်။

“ဟင် ... ဘိုးသိဒ္ဓိဆိုတဲ့သူကြီးက သည်စာချုပ်ကိုပါ ပေးခဲ့တယ်၊ ဟုတ်လား ... ပြီးတော့ ... သူ့ငွေခွဲသူပြန်ပြီး တော့ ဝယ်ပေးခဲ့တယ်၊ ထူးဆန်းလှချည်လား၊ နင်တို့၊ ငါတို့လည်း လသာရွာသစ်တည်ကတည်းက ... လူဖြစ်လာခဲ့ကြတာ၊ လသာရွာဟောင်းက အကြောင်းတွေကိုဘာမှမသိနိုင်ခဲ့ကြဘူး ... သည်ဘိုးသိဒ္ဓိဆိုတဲ့သူကြီးဟာ ... တော်ရုံလူတော့ပဲဟုတ်ဘူး ... လူထန်းလူဆန်းကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ အေး ... ငါ့ကို သည်ကိစ္စအတွက် လာတိုင်ကြတဲ့သူတွေက တိုင်ကြလို့ ဝတ္တရားအတိုင်းလာမေးရတာပဲ၊ ဝိုင်ရှင်မဲ့၊ ဘယ်သူမှလုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိတဲ့မြေကို ဘယ်သူလုပ်လုပ်ပေါ့ဟာ၊ ငါသွားမယ်”

ဦးရွှေထုတ်လည်း အကြောင်းစုံသိပြီး ထပြန်သွား
လေသည်။

(၁၁)

ငှက်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေသောကျားကြီး

ဦးထွန်းဘွားသည် သတင်းတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်
ဒေါသကထောင်းခနဲဆို ဖြစ်သွား၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်
နေရာမှဆတ်ခနဲဆိုထု၊ ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာ ... အဲဒီမြေကို သည်ခွေးလေး သန်းတိုးလေးက
အသုံးပြုနေတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ငါ့မိတ်ကူးက ... အဲသည်မြေ
ကွက်ကို ... ရာဘာပင်စိုက်မလို့ ရည်ရွယ်ထားတာ၊ သင်းက
တော်တော်စွက်ဖက်နေပါလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ဦး ... သည်ကောင်၊ တော်တော်၊ မတန်
မရာလုပ်တယ်၊ တန်ဖိုးကြီးတဲ့မြေကွက်ကို ... ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့၊
သူတို့စိုက်ထားတဲ့သီးပင်၊ စားပင်တွေကလည်း ဖြစ်ထွန်းလိုက်တာ
ပျား”

ပေတလူက ဦးထွန်းဘွားကို မီးလောင်ရာလေပင့်ပေး
လိုက်သည်။ ပိုပြီးတော့ ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့လေ။

“မဖြစ်ဘူး သည်ကောင့်ကို ငါသွားတားမယ်၊ ထွန်းဘွား ဘာကောင်လည်းဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိသွားစေရမယ်”

“ဦး ... သွားတားလည်း ထူးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ ... ဘာကြောင့်လည်းကွ”

“သူကြီးဦးရွှေထုတ်က ခွင့်ပြုလိုက်တယ်လို့သိရတယ်”

ဦးထွန်းဘွား တွေဝေသွားသည်။ ဦးရွှေထုတ်ကိုတော့ သူ့ရှိန်သည်။ သူသည် ရွာသို့ဝင်တိုက်သောဝါးပြများကို ရွာသားများနှင့်အတူ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့တိုက်ခိုက်ပြီး ဝါးပြခေါင်းဆောင်ကို ကိုယ်တိုင်အသေဖမ်းပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းဘွား၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုလည်း သိသူဖြစ်သည်။ သူကြီးသည် မတရားသည်ကိုစွဲကို လက်မခံ၊ မကြိုက်၊ ဦးထွန်းဘွားကိုလည်း ဂရုမစိုက်ပေ။

“သူကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်တယ်ဟုတ်လား ... သူက ဘာဆိုင်လို့ခွင့်ပြုလိုက်ရတာလဲ”

“အဲဒါတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူကြီးက ... ရွာငါးရွာ သူကြီး အထူးအာဏာရထားတော့ သူလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“မင်းက ငါ့ကိုဆရာလာလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ သည်မယ် ခုက်စွဲကို ငါမကျေနပ်ဘူး၊ သည်လိုဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ကို ငါအလျှော့ပပေးနိုင်ဘူး ... ငါ့ဘက်က တစ်ခုခုလုပ်ရတော့မယ်”

ထို့နောက် ...

ပေတလူကို သူ၏အစီအစဉ်အတွက် ခပ်တိုးတိုးပင် ပြောပြလိုက်သည်။

ည ...

လခိုက်သောည၊ ကောင်းကင်ယံတွင် ကြယ်မစုသော ကြောင့် အလင်းအားက နည်းလျှက်ရှိသည်။ အလင်းအားနည်း နေသောကြောင့် အမှောင်ကပိုပြီးတော့ ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ မကောင်းမှုပြုလုပ်သောသူများအတွက် အမှောင်သည် မိတ်ဆွေ၊ လူတစ်စုသည် တိုးလေး၏ယာခင်းဆီကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချဉ်းကပ်လာနေကြလျက် စုစုပေါင်းငါးယောက်၊ ထိုအထဲတွင် ဦးထွန်းဘွားလည်းပါလာသည်။ ဦးထွန်းဘွားသည် စားရည် တစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ပေတလူနှင့်ကျန်လူများသည်လည်း ဝါးဆစ်ပိုင်းများ၊ ဝါးရှည်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ တိတ်တဆိတ် ရောက်လာခဲ့ကြသောသူများသည် ယာခင်းထဲကိုခြေချမိခဲ့ကြလေပြီ။ ယင်းယာခင်းသည် အသစ်ချဲ့ထွင်ပြုပြင်ထားသော မြေကွက်ပင်ဖြစ်သည်။ မြေဆီမြေနှစ်ပြည့်ဝပြီး မြေဩဇာ အထူးကောင်းမွန်သောကြောင့် သီးနှံများက အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းသည်။

ဦးထွန်းဘွားသည် ... မှုတ်မှုမ်းအလင်းရောင်အောက်မှာ ဖြစ်ထွန်းနေသောသီးပင်၊ စားပင်များကိုကြည့်ပြီး မျက်မှန်

www.burmeseclassic.com

ကျိုးလျက်ရှိသည်။

“ဖျက်ကြကွာ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ပါလာကြသောသူများသည်
တား၊ တုတ်များဖြင့် နီးစပ်ရာအပင်များကို ခုတ်ထစ်ရှိုက်ကာ
ဖျက်ဆီးနေကြလေတော့သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း တားရှည်ကြီး
နှင့်ဝေကာဝိုက်ကာ ခုတ်ထစ်ဖျက်ဆီးပစ်နေသည်။ ထိုသို့ စ.ပြီး
ဖျက်ဆီးနေကြစဉ်မှာပင် ...

“ဟိတ်၊ ဘယ်သူတွေလဲကွ၊ အခင်းထဲဝင်ပြီးတော့
ဖျက်ဆီးနေကြတာ၊ ရပ်လိုက်ကြစမ်း ... တောက်”

အသံပြကြီးနှင့် မာန်မဲလိုက်သောကြောင့် ... တန်ခိုး
ဆိုဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ လုပ်လက်စများပင် တုန်ခဲနေသွား
ခဲ့ကြရလေသည်။ လူကိုတော့ မမြင်ကြရ၊ ဟိုသည်လိုက်ပြီး
တော့ ကြည့်နေမိကြသည်။

“ဟိတ်၊ သည်နေရာကထွက်သွားကြစမ်း၊ ထွက်ခို
ထွက်သွားကြ ... ”

လေသံမာမာနှင့် အသံကြီးက ... ထပ်ပြီးတော့ ပေါ
လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ ... လူမြင်မခံဘဲ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်
နဲ့ပြောနေတာ၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်လာခဲ့ပါလား။”

“ဟာ ... ဦး”

ဦးထွန်းဘွားက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်ပြောလိုက်
သည်။ အလိုလိုနေရင်း ကြောက်နေသောပေတလူက သတိ

ပေးလိုက်သည်။

“မင်း ... နေ့စမ်းပါကွာ၊ သည်ခွေးလေးသန်းပိုင်တဲ့
ယာခင်းထဲကအစောင့်ကို ငါလိုကောင်က ကြောက်နေရမှာလား
ကွ၊ ဟေ့ကောင် ... ထွက်လာခဲ့စမ်း”

“အေး ... လာပြီကွ”

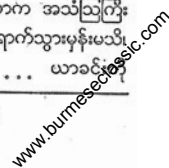
သူတို့အားလုံး၏ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ၊
လှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ ... ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“အမလေး”

အားလုံး အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်မိလိုက်ကြသည်။
သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်ကား ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော
ကျားကြီးတစ်ကောင်၊ ဖျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးက နီရဲလျက်ရှိနေ
ကြကာ ဝင်းဝင်းတောက်နေကြသည်။ ကျားကြီးသည် ယာခင်း
ထဲကို ဘယ်လိုကဘယ်လိုရောက်လာမှန်း မသိပေ။ အားလုံး
အကြောက်ကြီးကြောက်သွားကြကာ ... နေရာမှာတင် မလှုပ်
မယှက်နှင့်ရှိနေကြသည်။ အကြောတွေ သေသွားကြသလို
တောင့်တောင့်ကြီးပင်၊ ဦးထွန်းဘွားကိုယ်တိုင် တစ်ကိုယ်
လုံးတုန်ယင်လျှက်ရှိသည်။ ကျားကြီးသည် သူနှင့်အနီးကပ်ဆုံး
နေရာမှာရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ စောစောက အသံပြကြီး
နှင့်ပြောလိုက်သောလူကြီးသည် ... ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ၊
အသံလည်းထွက်မလာတော့၊ ယခုအခါ ... ယာခင်းထဲ

ဖျက်ဆီးကြမည် အကြံအစည်က ပျောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ပြေးဖို့
ပဲ စဉ်းစားကြသည်။ ပြေးရန်လည်းမဝံ့ကြ၊ ကျားကြီးက သူတို့ကို
စောင့်ကြည့်နေသလိုပင် ပြေးကြရင်လည်း တစ်ချက်တည်းနှင့်
ခုန်အုပ်ပြီး အသေကိုက်သတ်ရန် ကျိန်းသေသည်။ အသက်ပင်
မရှူဝံ့ကြ။

ယာခင်းထဲကို မည်သို့ရောက်လာမှန်းမသိ၊ တောထဲ
ကနယ်ကျွံပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့သည်ပဲလား။ အားလုံးဇော
ချွေးတွေပျံနေကြသည်။ ထိုစဉ် ကျားကြီးသည် ခေါင်းတစ်
ချက်လှုပ်ယမ်းလိုက်ရာ ... ။

“ဟာ”

“ဟင်”

အားလုံးမျက်လုံးတွေ ပျာဝေသွားခဲ့ကြသည်။ လန့်သွား
ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်တော့မလိုဟု ထင်မိလိုက်ကြ
သောကြောင့်ပင်၊ သို့သော် ကျားကြီးကား ပါးစပ်ကြီးကိုဖြဲဟ
ကာ သန်းဝေလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ကိုတစ်ဖန်
ကြည့်လိုက်ပြန်ကာငြိမ်သက်နေပြန်သည်။ သို့ရှိခိုက်မှာပင်
ကျားကြီးသည် ရုတ်တရက်အငိုက်ဖမ်းကာ နေရာမှ ဆတ်ခခဲ
ဆို ခုန်အုပ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

“အမလေး”

အားလုံးလန့်ပြီးတော့ ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်ကြ

လေသည်။ သို့သော် ကျားကြီးကား သူတို့၏ကိုယ်ပေါ်မှ ကျော်
ပြီးတော့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ အတော်ခပ်ဝေးဝေးအထိရောက်
သွားခဲ့သည်။ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ကျသွားခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ
အားလုံးလန့်ပြီးတော့ ဦးတည်မဲ့ထွက်ပြေးကြသည်။

“ဝေါင်း”

“အမလေး”

ကျားဟိန်းသံက အနီးမှာကပ်ပြီးတော့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့
သည်။

“အမလေး”

“အား”

ထိုအခါ ... တစ်ဖက်ကုယွက်ပြေးကြပြန်သည်။ ဘယ်
ကိုပဲပြေးပြေး ကျားဟိန်းသံက အနီးကပ်ကာထွက်ပေါ်လာ
စမြဲပင်။ အခင်းထဲမှာပင် ... ပတ်ချာရမ်းကာ ရုန်းရင်းဆဲခတ်
ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အခင်း၏အပြင်ကိုတော်တော်နှင့်မရောက်
နိုင်ကြ၊ ဦးထွန်းဘွားက ကိုယ့်လိုချင်ကိုပင်မနိုင် အကြောက်
ကြီးကြောက်ကာပြေးသည်။ သည်လိုနှင့်တော်တော်ကလေး
ကြာမှ စိုက်ခင်း၏အပြင်ဘက်ကိုရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဝေါင်း ... ဝေါင်း”

ကျားဟိန်းသံက နောက်မှထပ်ချစ်မကွာပင် ... လိုက်
ပြီးတော့ပါလာသည်။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီးတော့ပြေးကြရာ ရွာထဲကို ရောက်သည်အထိပင် ပြေးကြရင်း ... မလဲမလဲနှင့်နောက် ကိုလှည့်ကြည့်ကြသည်။ ကျားကလည်း ရွာထဲအထိလိုက်သည်။ ဦးထွန်းဘွားသည် ခြံတံခါးကို တဘုန်းဘုန်းနှင့်ထုသည်။

“ဟေ့ ... ခြံတံခါးဖွင့်စမ်း၊ မြန်မြန်ဖွင့်”

ကြောက်အားကြီးပြီး ... အမှောင်ထဲကိုကြည့်မိလိုက် စဉ်မှာပင် ကျားကြီးသည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ လွှားခခဲခနဲကျော် လွှားပြီးတော့ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“အား”

ဦးထွန်းဘွားသည် ထိုနေရာမှာပင် ပျော့ခွေပြီးတော့ လဲကျသွားခဲ့သည်။ ဖေတလူနှင့်ကျန်အဖော်များကလည်း ရွာ ထဲမှာ ဦးတည်ရာလျှောက်ပြီးတော့ ပြေးနေကြသည်။ ဆူညံ လျက်ရှိနေကြသည်။ သူကြီးဦးရွှေထုတ်သည် ရွာထဲမှာဖြစ် ပေါ်နေသော ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် နိုးလာခဲ့လေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလည်းဟ”

တစ်ခဏအကြာတွင် နှလုံးပြူးသေနတ်ကြီးကိုကိုင်ကာ ရွာထဲကိုရောက်လာခဲ့လေသည်။ ရွာသူရွာသားအချို့သည်လည်း အပြင်ကိုရောက်နေကြလေပြီ။

ဦးထွန်းဘွားသည် ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်ဖို့ ဤအဖြစ်

ပုန်ကိုဖုံးကွယ်ထားသည်။ သူကြီးဦးရွှေထုတ်က ... ညကြီး ကချိန်မတော် ဦးထွန်းဘွားနှင့် သူတပည့်များ ရွာထဲအထိတ် တလန့်ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့သည်ကိုစွဲ သိချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူကြီးက အားလုံးကိုသူ့အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဦးထွန်းဘွားသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်လုပ်တတ် သောသူကြီးကို နဂိုကတည်းက ရှိန်နေသည်။ မသွားဘူးဟု ဟန်တင်းထားလျင်လည်း ... ဦးရွှေထုတ်က သည်အတိုင်း နေမှာမဟုတ်။ အာဏာသုံးကာ ဆင့်ခေါ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်တပန်းများကိုခေါ်ပြီးတော့ သွားကြရသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ညကရွာကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်အောင်လုပ်တာ ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ”

“ကျားကိုက်လို့ပါ”

“ဘာ ... ကျား ဟုတ်လား၊ သည်ကျားက ဘယ်က ဝန်ရောက်လာတာလဲ ... နို့နေစမ်းပါဦး၊ ညကြီးအချိန်မတော် မင်ဗျားတို့က တုတ်တွေ၊ ဝါးတွေကိုင်ပြီး ဘယ်ကိုလျှောက် ပွားနေကြတာလဲ၊ ဘာလဲ ... ဝါးပြထွက်တိုက်ကြတာလား”

“သ ... သူကြီး ခင်ဗျားနော် ကျွန်ုပ်ကိုသည်လိုမဟုတ် ကမ်းတရားမပြောနဲ့ ကျုပ်သိက္ခာကိုမချနဲ့”

“ခင်ဗျားကို မတရားစွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သည်ရွာ ကျုပ်ကလူကြီး၊ ရပ်ရေးရွာရေးကအစ အားလုံးတာဝန် ယူထားတာ၊ ကျုပ်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ညအချိန် မတော်သွားလာနေကြတာ ... ဘာကြောင့်လည်းလို့ ကျုပ်

www.burmeseclassic.com

မေးနေတယ် မှန်မှန်ပြောပါ။ မဟုတ်ရင် ... အားလုံးမသတိကု
မှုနဲ့ ထိပ်တုံးအခတ်ခံကြရမယ် ... ”

သူကြီးသည် ပြောသည့်အတိုင်းလုပ်တတ်သော လူစားမျိုး
လူတွေရှိကြ၊ ကြောက်ကြသည်ဆိုသော ဦးထွန်းဘွားသော
ဘာသော နားမလည် ...

“အိမ်သူခိုးကပ်လို့ လိုက်တာပါ။ သူ့ခိုးက ရွာပြင်ကို
ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒါ ... ရွာပြင်ကိုရောက်တော့ ကျားနဲ့
တွေ့တာနဲ့ ထွက်ပြေးကြရတာ ... ”

“သူခိုး ဟုတ်လား။ သည်သူခိုးက ခင်ဗျားအိမ်ကိုတက်
ခိုးတယ်။ ခင်ဗျားက လူစုပြီးတော့ သူခိုးနောက်ကိုလိုက်ကြ
တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့တပည့်တွေကို အားလုံးလိုက်ပြီးရလို့ရအောင်
အချိန်ကပေးလို့လား။ အဲသလို လူစုနေတာနဲ့ သူခိုးကလွတ်
မသွားပေဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ်၊ ခင်ဗျားလူစုပြီး ဝံ့လောက်အ
အထိ ... အဲသည်သူခိုးကရပ်စောင့်ပေးနေသလား။ ပြီးတော့
လည်း ပြောလိုက်သေးတယ်။ ကျားနဲ့တွေ့လို့တဲ့။ ကျားက ရွာပါ
အထိလိုက်လာသတဲ့။

မဖြစ်နိုင်တာတွေမပြောနဲ့။ ခင်ဗျားတို့အကြံအစည် တစ်ခု
ရှိကြလို့သာ ... လူစုပြီးတော့ ညဘက်မှာ အပြင်ကိုထွက်ကြတာ
သည်မှာ ကိုထွန်းဘွား။ ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိ
ပေးလိုက်မယ်။ သည်လိုမရိုးသားတဲ့ကိစ္စမျိုးတွေကို ထပ်ပြီးတော့
မကြံစည်ပါနဲ့။ ညောင်မြစ်တူးရင် ပုတ်သင်ဥပေါ်တတ်တယ်။
သတိထားပါ။”

သူကြီးဦးရွှေထုတ် “ညောင်မြစ်တူးရင် ပုတ်သင်ဥပေါ်
တတ်တယ်” ဟူသောစကားကြောင့် ဦးထွန်းဘွားအနာပေါ်
တုတ်ကျသွားခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် သူကြီးဦးရွှေထုတ်ကို ခပ်
စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေပြီးနောက် ...

“သူကြီး ... စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပြီးတော့ပြောပါ။
အနှောင့်အသွားမလွတ်တဲ့ စကားမျိုးကိုမပြောပါနဲ့။ ကျုပ်က
အားလုံးကိုအမှန်အတိုင်းပြောတာ မယုံရင်ကျုပ်လူတွေကို
မေးကြည့် ...

“ဟုတ်ပါတယ် သူကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ... သူခိုး
နောက်ကိုလိုက်ကြရင်က ရွာပြင်မှာကျားနဲ့တွေ့ပြီး အလိုက်
ခံကြရတာနဲ့ မြန်ပြေးလာခဲ့ကြတာပါ။ အဲသည်ကျားက ရွာထဲ
အထိဝင်လိုက်လာပါတယ်။”

ပေစာလူကလည်း ဦးထွန်းဘွားဘက်က ဝင်ပြီးပြော
သည်။

“ရွာထဲဝင်လိုက်လာတဲ့ကျားကို ရွာသူရွာသားတွေ
တစ်ယောက်မှမမြင်လိုက်ကြရဘူး။ မင်းက အချိန်မရွေး
သောက်စားမှုေးယစ်နေတဲ့ကောင်၊ မြင်ချင်ရာမြင်ပြီး ပြောချင်ရာ
တွေ့လျှောက်ပြောမနေနဲ့။”

“မ ... မဟုတ်ဘူးသူကြီး။ အားလုံးအမှန်အတိုင်းပြော
တာပါ။ မမှန်ရင် ... ကျွန်တော်တို့အားလုံးဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ချာ
သယ်လို့ဆိုးကျိုးပဲလာသလားမယ်”

“အံ့မယ် ... မင်းက ဆရာဘက်ကအာမခံရဲ့နေနဲ့။”

လာ။ လိပ်ညှာပြီးတော့ပြောတာကတစ်ပြစ်၊ ကျူးလွန်တာက တစ်ပြစ်၊ မင်းဘာသာမင်းကျိန်တာနော်၊ ကျိန်ပြောလည်း ငါ ကမယုံဘူး။”

“သူကြီးအားလုံးအမှန်ချည်းပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လိပ်ပြောခဲ့ရင်၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်”

ပေတလူက ခုံးသမား၊ ပြောချင်ရာပြော၊ ဆိုချင်ရာဆို၊ ဦးဇောကပ်မရှိ၊ ဦးထွန်းဘွား၏တက်က မျက်စိဆုံမှိတ်ကာကွယ် နေလေတော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ပေတလူ၏ကျောနှင့် ရင် တစ်ပြင်လုံး ရှစ်၊ ရှစ်နှင့်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ဟိုကုပ်၊ သည် ကုပ်နှင့်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ... ယင်းကိစ္စသည် ချက်ချင်းပြီးပြတ်မသွား၊ တဗျင်းဗျင်းနှင့်ကုပ်နေရာက မခံမရပ် နိုင်အောင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပါးတွေ၊ နားတွေပါ ကုပ်လာခဲ့ ရသည်အထိ။

“အား ... အင်း ... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ပေတလူဖြစ်နေသည်ကို ဝိုင်းပြီးတော့ ကြည့်နေကြ သည်။ ပေတလူသာမက ဦးထွန်းဘွားနှင့်အတူပါလာကြသော တပည့် များသည်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးယားယံလာကြလေတော့သည်။

“ဟ ... ဟ ... ယားလိုက်တာ၊ ယားလိုက်တာဗျ”

အားလုံး တဗျင်းဗျင်းနှင့်ကုပ်ကုန်ကြလေတော့သည်။ ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်အောင်ဖြစ်ကုန်ကြကာ အကျိုးများကိုပင် ချွတ် ကုန်ကြရလေတော့သည်။ ယားယံခြင်းဝေဒနာသည် တစ် ကိုယ်လုံးအနှံ့ဖြစ်ပေါ်လာကြပြီ။ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ညည်းသံများသည်လည်း ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။ ဦးထွန်း ဘွားနှင့် သူ့လူများသည်သာ ထိုသို့ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အခြားသူ များကတော့ မဖြစ်ကြပေ။

ဘေးမှကြည့်နေကြသော ရွာသူရွာသားများသည် ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းတစ်ခုလို ပက်ပင်းတိုးမိနေကြရသည်။ ထို့နောက် ဦးထွန်းဘွားသည် အများရှေ့မှာမို့ ရှက်လည်းရှက်၊ မခံမရပ်နိုင်အောင် ယားယံခြင်းဝေဒနာကိုလည်း ခံစားရနှင့် ကြာတော့ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ သူကြီး၏ခြံဝိုင်းထဲက ထွက် ပြေးကြလေတော့သည်။

“သည်ကောင်တွေ အမှန်မပြောဘဲ ... လိပ်ပြောကြတဲ့ အတွက် ချက်ချင်းပဲ အကုသိုလ်ဝင်ကုန်ကြတာ”

ဟု သူကြီးဦးရွှေထုတ်က ခပ်ချဉ်ချဉ်ပင် ပြောလိုက်လေ တော့သတည်း။

(၁၂)
သစ်တုံးဖြစ်သွားသော စောစင်

တိုးလေးသည် စိုက်ခင်းတစ်နေရာတွင် အဖျက်ဆီးခံထားရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။ သီးနှံအချို့ ပြတ်သတ်ကြွေကွာ ပျက်စီးလျက်ရှိသည်။

“အောင်ဘ ဒါ ... တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့လက်ချက် မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူတစ်စုက တမင်ဖျက်ဆီးသွားခဲ့တာ။ တိရစ္ဆာန်ဆိုရင် စားသောက်သွားကြမှာ၊ အရွက်တွေအသီးတွေက ဟောသည်လိုပြတ်သတ်ပြီးတော့ ထွက်ကုန်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် တိုးလေး။ ဒါ ငါတို့ကိုမလိုတဲ့သူတွေက တမင်သက်သက်ဖျက်ဆီးသွားခဲ့တာကွ၊ ဟော ဟိုမှာ”

အောင်ဘသည် တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ သားရေဖိနပ်အဟောင်းတစ်ရံ၊ သဲကြိုးပြတ်ပြီးတော့ ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုအပြင် ... မြေပြင်ပေါ်မှာ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝါးဆစ်ပိုင်းအချို့နှင့် ... ဝါးမြှောင်တစ်ချောင်းကိုလည်း တွေ့လိုက်

ကြရသည်။

လူတစ်စုက အကြောင်းမဲ့သက်သက်၊ ပီပီခါစိုက်ခင်းအားဖျက်ဆီးသွားခဲ့သည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဒါလောက်လေးပဲ ပျက်စီးသွားလို့ ဒါပေမဲ့ ... ကြည့်ရတာ သည်လူတွေအကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ... ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ် တိုးလေး။ စဉ်းစားစရာပဲကွ”

ထိုမနက်ပိုင်းမှာပင် ရွာထဲသို့သွားသောတိုးလေး၊ သတင်းပုံကိုကြားလိုက်ကြရသည်။ ဦးထွန်းဘွားနှင့် သူတပည့်များ၏ အကြောင်းပင်။

“အင်း ... သင်းတို့ပဲဖြစ်ရမယ်၊ သူတို့ဖြစ်ဖို့က နီးစပ်တယ်”

ဦးထွန်းဘွားတို့မှာ ... ယားယံလို့မဆုံးကြ၊ သွေးသံပျံ့နှံ့ကပ်လို့ကောင်းကြတုန်း။ အိမ်ထဲမှအိမ်အပြင်ကိုပင် မထွက်ကြ၊ အိမ်ထဲမှာပင် ကြိတ်ပြီးတော့ ကုနေကြရသည်။ သုံးရက်ခန့်ကလေးအလဲခံရပြီးတော့မှ ... ထိုဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားခဲ့ကြလေသည်။

တိုးလေးသည် သူ့ကြီးဦးရွှေထုတ်၏အိမ်ကိုဝင်သည်။

“ဟ ... တိုးလေးပါလား။ လာဟေ့ လာ”

သူ့ကြီးက တိုးလေးကို လိုလားစွာပင် ခေါ်လိုက်သည်။

တိုးလေး ... ရိုးသားကြီးစားပြီး မဟုတ်တာမလုပ်သည်ကိုသိသည်။

“ကျွန်တော် သူကြီးကို တိုင်စရာရှိလို့ပါ”

“ဟေ ... တိုင်စရာရှိလို့ ဟုတ်လား။ ဘာများသိ ကွယ်”

“သည်လိုပါခင်ဗျာ။ ညက ... ကျွန်တော်နောက်တိုး စိုက်ခင်းအသစ်ကို လူတစ်စုကဝင်ပြီးတော့ မျက်ဆီးသွားခဲ့ ကြပါတယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား။ သေချာရဲ့လားကွာ။ တော ကောင်တွေများ ဝင်ကြသလား ... ဒါမှမဟုတ် ရွာထဲက ဝက်တွေများဝင်ကြသလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ လူပါ သည်လူတွေကျန်ခဲ့တဲ့ ဖိနပ်၊ ဝါးထပ်ပိုင်းနဲ့ခါးမြှောင်တင်ချောင်းလည်း သံသွန်အဖြစ် ကျန် ခဲ့ပါတယ်။ ကြည့်ရတာ သည်လူတွေဟာအကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့် အရေးတကြီးနဲ့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြပုံပါပဲ”

“ဟင် ...”

သူကြီးဦးရွှေထုတ် ငြိမ်သွားသည်။ မေးစေ့မှ မုတ်ခိတ် ဖွေးလက်တစ်ဆစ်စာလောက်ကို လက်နှင်ပွတ်သစ်ရင်း ခဦးစား နေမိသည်။ ညက ဦးထွန်းဘွားတို့၏ကိစ္စကလည်း ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်ပြီ ... သင်းတို့ပဲဖြစ်မှာပဲ။ ဒါနဲ့ တိုးလေး မင်း ရွာမှာညကဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို ကြားပြီးပြီလား။ မင်းကစိုက်ခင်းထဲ ကိုရောက်နေတော့ သိချင်မှသိလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း သည်ကိုရောက်မှ

သိရတာပါခင်ဗျာ”

“မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုထင်သလဲ”

“ကျွန်တော် မထင်တတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“အံ့မာ မင်းက မြသီကိုအားနာနေလို့ မဟုတ်လား”

“ဟာဗျာ သူကြီးကလည်း”

“သူကြီးက မလဲနဲ့။ မထော်ရမုန်း။ တော်ရမုန်းမသိတဲ့

မင်းရဲ့ယောက်ျားမလောင်းထွန်းဘွားနဲ့ သူ့တပည့်တွေရဲ့လက် ချက်လို့ ... ငါတော့ တစ်ထစ်ချယုံကြည့်ထားတယ်ကွ”

သူကြီးဦးရွှေထုတ်က ထုတ်တိုးအိုးပေါက်ပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်လေသည်။ တိုးလေးကလည်း ဦးရွှေထုတ်ပြောသ နှင်းပင် မြသီကိုအားနာ၍ ဦးထွန်းဘွား၏အမည်ကို ထုတ်ပြော မပြောချင်။

“အေး ... မင်းက အားနာနေပေမယ့် သည်လူလက် ချက်ဆိုတာ ခန့်ခွန်းမိပြီ မဟုတ်လား။ သူ့သမီးနဲ့မင်းကို သဘော မတူတာနဲ့ မင်းရဲ့အသက်ကိုရော၊ အကျိုးစီးပွားကိုရော မျက်ဆီး ပစ်ချင်နေတာ။ မင်း ... ရွှေလျှောက်သတ်ထားပြီးနေပေတော့၊ ဒါမေ့ ... ငါတို့လည်း သည်အတိုင်းမနေပါဘူး။ သင်းကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီးတော့ ကြည့်နေမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခုလို ... ကြားရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

တိုးလေးသည် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေသည်။ လမ်းတွင် ကံအား လျော်ရွာပင် မြသီနှင့်တွေ့လေသည်။

“တိုးလေး၊ နှင်ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ၊ နှင့်ကိုရွာထဲမှာ မတွေ့တာကြာပြီ ... ငါ့ကို တမင်ရှောင်နေတာလားဟင်”

“နင့်ကို ငါကရှောင်စရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲမြသိ၊ ငါ့စိုက်ခင်းအသစ်တိုးချဲ့ထားတယ် ဒါကြောင့် ... ပိုပြီးတော့ အလုပ်ရှုပ်နေတာပါ”

မြသိသည် တိုးလေးက ဦးထွန်းဘွားနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုပြောလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ တိုးလေးကမပြော ညီချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

“နင် ငါ့ကိုအခင်မပျက်ပါနဲ့နော် တိုးလေး၊ အိမ်က ပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲသဘောထားထား ငါကတော့”

မြသိ ဆက်မပြော၊ ခေါင်းလေးကိုသာ ငုံ့ပစ်လိုက်လေ သည်။

“ငါ နှင့်အပေါ်မှာ အခင်အမင်မပျက်ပါဘူး မြသိ၊ အရင်အတိုင်းပါပဲ”

“နင့်ဆီက သည်စကားကိုကြားလိုက်ရလို့ ငါဝမ်းသာ တယ်တိုးလေး၊ နင်လက်ခံမယ်ဆိုရင် နင့်ဆီကိုငါ လာလည် ချင်တယ်၊ အိမ်ကိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ စိုက်ခင်းထဲကိုလေ”

တိုးလေး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလည်း ငါ့ကိုမလာစေချင်လို့လားဟင်”

သူမအိမ်ထဲထိမ်းမြောက်ဝန်းများကို မြင်လိုက်ရသည်။

“နောက်ကြောင်းအေးမယ်ဆိုရင်တော့ ... လာခဲ့မလို့”

“ငါ ... ငါဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့

နင့်ဆီကို အမြဲတမ်းမလာပါဘူး၊ သတိရတဲ့အခါမှပဲ ... ”

“ဒါဆို နေ့တိုင်းတော့ သတိမရဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရ ... ရတာပေါ့ဟာ၊ နင်ကော”

“ရတယ်”

“ဟင် ... နှင့်အမြေကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ကြီး”

မြသိက ရွှင်လန်းသောအမူအရာလေးဖြင့် မနို့တရို့

ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါ်လှမေသည် ဦးထွန်းဘွားနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်း ကိုကြားရသော်လည်း သည်တစ်ခါတော့ စိတ်ဆိုး၊ မာန်ဆိုး ပြစ်ပေ။

“သူ့အကုသိုလ်ကံက သူ့ကိုပြန်ပြီးတော့ အကျိုးပေး တာပါ၊ သူတစ်ပါးကိုမကောင်းကြံရင် ... ကိုယ်ပဲဒဏ်ပြန်ခံ ရတာတယ်ဆိုတာ သင်းနားမလည်လို့ပါ၊ မေတ္တာမပျက်နဲ့ သား ခေ ... ”

တိုးလေးသည် ဒေါ်လှမေက ဤသို့ပြောလိုက်သည့် အတွက် ... အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ခါတိုင်းဆို ... ဤသို့ မဟုတ်ပေ။ ဦးထွန်းဘွားနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဒေါ်သတကြီး

နှင့်ပြန်ပြီးတော့ တုန်ပြန်တတ်သည်။ ယခုတော့ ... ဒေါ်လှ မေသည် အသက်ကြီးပိုင်းကိုရောက်လာပြီဖြစ်၍ မည်သည့်

ကိစ္စမဆို တရားနှင့်ယှဉ်ကာ နားလည်ခဲ့ပြီဟု သဘောပေါက်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဗြသီလေးကိုတော့ ဥပေက္ခာမပြုပါနဲ့သားရယ်၊ မိဘမကောင်းတာနဲ့သားသမီး ပတ်သက်မှုမရှိတာတွေ အများကြီးပါ”

“ကျွန်တော် ဗြသီအပေါ်မှာ ခါတိုင်းလိုပဲ အခင်အမင် မပျက်ဆက်ဆံပါတယ် အပေ ...”

“အေးအေး မိန်းကလေးလည်း သားကိုသံယောဇဉ်ကြီး ရှာပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်လှဖေ၏စကားက အမိပွယ်တစ်ခုသို့ ညွှန်းဆိုလျက် ရှိကြောင်းသိလိုက်သည်။

ဦးထွန်းဘွားတို့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး တိုးလေးတို့ကြား သိခဲ့ရသည်မှာ ... မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ယင်းမှာ ... ယာခင်းထဲက အသံဩဇာကြီးကြီးနှင့်လူကြီးတစ်ယောက်၏အသံ၊ ကျားရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက် (ခြောက်လှန့်ခြင်းဖြစ်သည်) သည်ဆိုသော အကြောင်းများပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းအကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်များသည် ယနေ့တိုင်အောင်အဖြေရှာ၍မရနိုင်ခဲ့၊ ဦးထွန်းဘွားနှင့် သူ့တပည့်

များသည် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အမြင်အာရုံ၊ သောတအာရုံလွဲမှားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တစ်ရက်တွင် ...

တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့သည် စိုက်ခင်းနှင့်အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်သည့် တောထဲသို့ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ အကြောင်းက ဝါးအချို့ကိုခုတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ဝါးဆယ်လုံးလောက်ပဲလိုသည် တောကမြိုင်ဆိုင်သည်။ ကျား၊ သစ်၊ ဝံ စသည့်သတ္တဝါများ မဒိုအောင်းပါ။ တောဝက်ကတော့ပေါသည်။ တောဝက်အစစ်များကိုပဲကြောက်ရသည်။ အောင်ဘက ဒူးလေးကိုယူလာခဲ့သည်။ သူသည် ဖခင်မကွယ်လွန်မီက တောထဲ၊ တောင်ထဲကို ဖခင်နှင့်အတူလိုက်ဖူးသည်။ ငယ်စဉ်ကပင် ဒူးလေး၏ အထာကိုသိသည်။ ဖခင်က ဒူးလေးပစ်သင်ပေးသည်။ တောကောင်များ၏သဘာဝကိုသင်ပြပေးသည်။

ထို့ကြောင့် ...

သားကောင်အန္တရာယ်ကိုကာကွယ်နိုင်ရန် ဒူးလေးနှင့်မြားစူးကျည်တောကို လိုရမယ်လုယူလာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တောထဲကိုဝင်လာကာစကတော့ အစပ်နားလောက်မှာရှိသည့် ဝါးရုံပင်မှ ဝါးများကိုခုတ်ဖို့ပင်၊ သို့သော် ဘယ်လိုကဘယ်လို သတိမေ့ပြီးတော့ တောနက်ထဲကို ရောက်လာခဲ့မှန်းမသိ။ နှစ်ယောက်စလုံးလည်း သတိမထားမိကြ၊ နောက်တော့မှ အခြေအနေကို အမှတ်ရသွားခဲ့ကြသည်။

“အောင်ဘရေ ... ငါတို့အစပ်နားလောက်မှာပဲ ဝါးခုတ်ဖို့ရည်ရွယ်ထားကြတာ ... ခုတော့ တောနက်ထဲမှာ

တောင်ရောက်လာခဲ့ပြီကွ”

“အေးကွာ၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး ... စကား တပြောပြောနဲ့မိလားမသိဘူး၊ မေ့သွားကြတာကွ”

တိုးလေးသည် သူ့ရောက်နေသောဝန်းကျင်ကို သေချာ စွာကြည့်မိလိုက်ရာ ဝါးပင်အမျိုးမျိုးသည် တစ်နေရာတည်း မှာပင်စုပြီးတော့ ပေါက်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဝါးပိုးပျက်ဆံ့ကျယ်၊ ဝါးဖြူ၊ ကြသောင်းဝါး၊ တင်းဝါး၊ ဝါးသား များသည် မနီးမဝေးမှာ သူ့နေရာနှင့်သူပေါက်နေကြသည်။

“အောင်ဘာ၊ သည်တစ်နေရာတည်းမှာပဲ ဝါးပင်အမျိုး မျိုးက စုပြီးတော့ ပေါက်နေကြပါလားကွ”

“ဟာ ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဝါးပင်တွေက ဟိုတစ်နေရာ၊ သည်တစ်နေရာပေါက်တတ်ကြတာ၊ စုပြီးတော့ပေါက်လည်း နှစ်ရုံပေါက်ကွာ၊ ခုတော့ ရှိသမျှဝါးအမျိုးပေါင်းတစ်နေရာတည်း မှာပဲ ပေါက်နေကြတာ ထူးဆန်းတယ်ကွ”

“သည်တောထဲမှာ ဝါးရုံပင်တွေ သည်လိုပေါက်ကြ တာမျိုး ငါမသိဘူး၊ သူများတွေလည်းပြောသံမကြားရဖူးဘူး၊ ဘယ်သူမှလည် သည်နေရာကို မရောက်ကြဖူးဘူးလား”

“လူတွေက သည်နေရာကို ဘာဖြစ်လို့မသိကြတာလဲ၊ အဲဒါကတော့ ဆန်းတယ်တိုးလေး”

ထိုစဉ် ...

ဝက်တောင်းကြီးတစ်ကောင်သည် ဝါးပိုးရုံကြီးမှ ဖျစ်စို့ ကြီးများကို ဖော်စားလျက်ရှိနေသည်။ ထိုစဉ် ... ရုတ်တရက်

လူနံ့ရသွား၍လားမသိ။

“ဝစ် ... အစ် ... အစ်”

နောက်ကိုချက်ချင်းပင်လှည့်ကာ ဝါးလုံးထိုးတန်းပြီး တော့ လိုက်လေတော့သည်။

“ဝစ် ... အစ် ... အစ်”

“ဟာ တိုးလေး၊ ဟို ... ဟိုမှာ တောဝက်ကြီး”

အောင်ဘာသည် တိုးလေးကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ကျည်တောက်ထဲမှ မြားစူးကိုထုတ်ကာ ဒူးလေး မြားလမ်းကြောင်းမှာတင်လိုက်သည်။ ပြေးဝင်လာသော တော ဝက်ကြီးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ တောဝက်ကြီးသည် ဂဗူးမူး ထိုး ဒေါသတကြီးနှင့်ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“ထောင်း”

ဒူးလေးမှ ကျယ်လောင်သောအသံကြီးတစ်သံက ထွက် ပေါ်သွားသည်။ ပြင်းတန်သောညှို့ကန်အားကြောင့် မြားစူး သည် လျင်မြန်ခြင်းကြီးစွာဖြင့်ထွက်သွားသည်။ မြားစူးသည် ဝက် တောင်းကြီး၏ကိုယ်ကို ဒုတ်ဒုတ်ထိသွား၍မှန်သည်။

“ဝစ် ... အစ် ... အစ်”

နာကျင်ဒေါသဖြင့် တစ်ချက်အော်လိုက်သည်။ ပြေးလာ သည်အရှိန်တုံ့သွားခဲ့ပြီး နောက်ကြောင်းကိုလှည့်ကာ ပြေး လေတော့၏။

“ဟင်”

ဝက်တောင်းကြီး၏အပြုအမူကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး

အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ အမှန်မှာ မြစ်သင့်သည်က ဝက်ရိုင်းများ၏သဘာဝသည် နာကျင်ဒေါသဖြင့် တစ်ရှိန်ထိုးဆက်၍ ပြေးဝင်လာရမည်သာဖြစ်သည်။ သေကာမှသာသေရော၊ ဒေါသမာန်ကြီးသူဖြစ်သည်။ ခုတော့ ... နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ပြီးတော့ပြေးသွားသဖြင့် မစဉ်းစားတတ်ကြတော့။

“လာကွာ၊ တိုးလေး လိုက်ကြမယ်၊ သည်ကောင်ကြီး သိပ်ဝေးဝေးပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေရာမှာလဲနေမှာ ပဲကွ”
မြူးဆိပ်ကပြင်းသည်ဖြစ်၍ ဝက်တောင်းကြီးသေဆုံးမှာ အမှန်ဟုတစ်ထစ်ချ တွက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဝက်တောင်းကြီးပြေးထွက်သွားရာဆီကို လျင်မြန်စွာပင် ပြေးလိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် ဝက်တောင်းကြီး၏ခြေရာများကို တောက်လျောက်ပင်တွေ့သွားခဲ့ကြသည်။ ဒဏ်ရာမှထွက်ကျလာသော သွေးများကိုတော့မတွေ့ရ။ ဝက်တောင်းကြီးကို မတွေ့ကြရသော်လည်း မြေပျော့ပျော့မှာတင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသောခြေရာများကြောင့် ခပ်မှန်မှန်ပင်လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာကို အရောက်တွင် ခြေရာများက အဆက်ပြတ်သွားခဲ့ကြသည်။ မြေအနည်းငယ်မာသောနေရာလည်းဖြစ်သည်။ ကြွရွက်များကလည်း မြေပြင်ထက်မှာ ပြန်ကြွလျက်ရှိနေကြသောကြောင့် ခြေရာမထင်နိုင်ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဘယ်ကို ဆက်လိုက်မှန်းမသိကြတော့။

ရောက်သည့်နေရာမှာရပ်လိုက်ပြီး အခြေအနေကိုခန့်မှန်းနေကြသည်။ ဘယ်ဘက်တွင် ဝါးနက်ဝါးရုံကြီးနှစ်ရုံက

တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာပေါက်နေကြသည်။ ဝါးကိုင်းများသည် ကွေးညွတ်နေကြကာ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်ကား ယှက်နေကြလျက်။

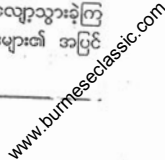
ထို့ကြောင့် ပေါင်းမိုးကြီးတစ်ခုအသွင်ဖြစ်နေလေသည်။ ဝါးရုံပင်ကြီးနှစ်ပင်၏အောက်မှာ တစ်ဖက်ကိုတောက်လျှောက်ဖောက်သွားသောလမ်းအသွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထူးခြားသည်က အမှိုက်သရိုက်များက ရှင်းနေကြခြင်းပင်။ ဝါးရွက်ကြွေများကိုပင် မမြင်တွေ့ရ။

“အောင်ဘာ သည်မှာလမ်းတစ်လမ်းကွ၊ ငါတို့သည် လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားကြည့်ကြရအောင် ...”

အောင်ဘာလည်း မကန့်ကွက်၊ သဘာဝတူသည်။ မြင်နေရသောလမ်းလေးဆီကိုလျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ထူးခြားသည်က လမ်းတောက်လျှောက်မှာ ဝါးနက်ဝါးရုံပင်ကြီးများက တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စီတန်းကာ ပေါက်နေကြသည်။ အကိုင်းချင်း၊ အရွက်ချင်းထိစပ်ကာယှက်နေကြပြီး။

ပေါင်းမိုးရှည်ကြီးတစ်ဆက်တည်းမိုးထားသလိုပင်။ ထို့ကြောင့် ... ပိုပြီးတော့ ဆန်းကြယ်နေသည်။

ဤသို့ဝင်သွားခဲ့ကြသည့်အတွက် ပိုပြီးတော့အေးမြနေတာ။ ချွေးသိပ်ပေးသကဲ့သို့ရှိနေကြသည်။ ဝက်တောင်းကြီး၏ နောက်ကိုလိုက်သည်။ ကိစ္စကိုပင် တအင်မေ့လျော့သွားခဲ့ကြလေသည်။ မကြာမီ ... ဝါးနက်ဝါးရုံပင်ကြီးများ၏ အပြင်ဘက်ကိုရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

မြင်ကွင်းက တစ်မျိုးပြောင်းသွားခဲ့ပြန်သည်။ သူတို့၏ ရှေ့မှာဘွားခနဲထို ပေါ်လာခဲ့သည်ကား။ သီးခြားဆန်သည် တောအုပ်ကြီးတစ်ခုလိုလိုပင်၊ တစ်တောလုံးစိမ်းစိုလျက်ရှိနေ ပြီး ကျေးငှက်သာရကာများ၏အသံကိုလည်း စိစိညံအောင် ကြား လိုက်ကြရသည်။ တောထဲမှာပေါက်နေကြသောအပင်ကြီးများ သည် အချို့ လုံးဝန်းသောသဏ္ဍာန်၊ အချို့သီးရွက်ကို ဖြန့်ချထား သည့်သဏ္ဍာန်မျိုးရှိနေကြသည်။ ပင်ခြေများမှာလည်း အောက် ပေါင်းများကရှင်းနေကြသည်။ တပင်တကာ ရှင်းလင်းထားသလို ခြေတလင်းကြီးပဟရှိနေကြသည်။

“အပင်တွေအောက်မှာ ... သစ်ရွက်ကြွေတစ်ရွက် တောင်မတွေ့ရဘူး။ အမြဲတမ်းလွဲကျင်းထားသလိုပဲ”

“အေးကွာ သည်နေရာလေးက သီးခြားဆန်လွန်း တယ်”

ဝေဖန်ရင်းလျောက်သွားကြသည်။ ငါးပေခန့်ကျယ်သော လမ်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရပြန်သည်။ တိုင်ပင်ထား ကြသည့်အလား လျောက်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

တိုးလေးက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ တစ်ပေပတ် လည်ခန့်ရှိသည့် သစ်တုံးကြီးတစ်တုံး၊ မြားတန်းလန်းနှင့်။

“ဟင် ...”

အောင်ဘသည် သစ်တုံးဆီကိုလျောက်သွားသည်။ ထိုင်ကာ ... မြားတံကိုစစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ ပါးစပ်

အဟောင်းသားနှင့်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ ... ငါ့မြားတံပဲ”

“မင်းမပြောခင်ကတည်းက ... ငါသိပြီးသား အောင်ဘ”
သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အလျင်အမြန်ပင်တွေးမိ လိုက်ကြသည်။

“ငါတို့တော့ ... တောမှောက်ပြီထင်တယ်”

ထိုစဉ် ...

“အောင်ဘ ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံး၊ မထင်မှတ် မှုတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုးတိုးလာခဲ့လေသည်။

(၁၃)

ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြခြင်း

သူတို့နှစ်ယောက် ဂူကြီးဆီကိုရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂူကြီးသည် ပေသုံးဆယ်လောက်အထိမြင့်မားသည်။ ဂူအဝ သည် ကျယ်ဝန်းသည်။ ဂူထဲမှာ မည်သူမှမရှိ။ မည်သည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမှမရှိ။ ရေနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ပုဏ္ဏရိပ်ပင်ကြီး တစ်ပင်က ထီးတည်းကြီးပေါက်နေသည်။ အပင်ကြီးသည် စိမ်းလန်းသောသစ်ရွက်များနှင့် ဝေဆာလျှက်ရှိသည်။ ထီးတစ်ချောင်းကို ဖြန့်ထားသည့်ပမာ ပြန့်ကားလျက်ရှိလေသည်။ ဤဂူကြီးသည် တိရစ္ဆာန်လည်းမနေ၊ လူလည်းမနေ၊ ဂူလွတ်ကြီး တစ်ခုပါလား။

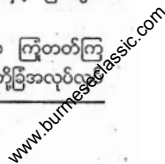
“လူလေးတို့ ... သည်ကိုလာကြဟေ့”
မမျှော်လင့်ဘဲ အသံတစ်သံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသော အခါ ...

“ဟင် ... အဘ ဘိုးသိဒ္ဓိ”
တိုးလေး၏နှုတ်မှ လွတ်ခနဲဆို ထွက်သွားသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည် မည်သည့် နေရာကထွက်ပေါ်လာမှန်းမသိ၊ သူတို့ဆီကို လျှောက်လာလေသည်။ ပုဏ္ဏရိပ်ပင်ကြီး၏အောက်မှာ ပြာလဲ့လဲ့အရောင်သန်းနေသည့် ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ရှိသည်။ ဆယ့်ငါးပေ ပတ်လည် လောက်ကို ကျယ်ဝန်းလိမ့်မည်။ ဤကျောက်ဖျာကြီးကို စောစောကမမြင်မီ၊ ဤမျှလောက်ကြီးမားကျယ်ဝန်းသည့် ကျောက်ဖျာကြီးကို မမြင်မီသည်က အံ့အားသင့်စရာ၊ မျက်စိလျှမ်းနိုင်စရာ အကြောင်းလည်းမရှိပေ။

သူလိုမျက်စိအောက် ယခုမှ ရောက်လာသလိုပင်၊ ဘိုးသိဒ္ဓိကို ဤနေရာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက်လည်း အံ့အားသင့်မိကြသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည် တစ်တောင်ခန့်မြင့်သော ကျောက်ဖျာပေါ်သို့တက်သွားသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်ကျကျ နေရာမှာထိုင်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလည်း လူလေးတို့ရဲ့၊ မင်းတို့ပန်လိုက်တဲ့ တောဝက်ကြီးဟာ ... လမ်းမှာသစ်တုံးကြီး ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”
ဘိုးသိဒ္ဓိက ကောက်ကာငင်ကာပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

“တောပရိယာယ်၊ တောမာယာဆိုတာ ကြုံတတ်ကြ ပုတာပဲကွယ်၊ ကဲ ဒါတွေကိုထားတော့၊ မင်းတို့ပြီအလုပ်လူတွေ”

တာ အနောင်အယုတ်စင်ခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား”
ဘိုးသိဒ္ဓိ၏အမေးကြောင့် အံ့အားသင့်ဖြစ်သွားခဲ့ကြရ
ပြန်သည်။ စရုဏအားကောင်းလွန်းသောကြောင့် အရာရာကို
သိနေသော ဘိုးသိဒ္ဓိအပေါ်မှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ဟု နားလည်
မိလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဖြစ်အပျက်က သည်လိုပါ အဘ”

တိုးလေးက မိမိတို့၏ယာခင်းကို လူတစ်စုက နောင်
ယုတ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို အကျဉ်းရှုံးကာပြောပြလိုက်သည်။
အမည်ကိုတော့ ထုတ်မပြော ... ။

“အိမ်၊ အဲသည့်မြေကိုရှင်းလင်းရမှကြောက်လို့ ဘယ်
သူမှမလိုချင်ကြဘူး။ ခုသူများကပြင်ပြီး အသုံးပြုတော့မှ လို
ချင်လာကြတယ်။ ဣသုမစေ့ရိယစိတ်အားကြီးတဲ့သူပဲကွယ်၊
အင်း ... သူတရားက သူ့ကိုစီရင်ပါလိမ့်မယ်လေး ကိုယ့်ဘက်
ကတော့ စပြီးမမှားစေနဲ့ သိလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုရည်ရွယ်ပြီးတော့
ပြောဟန်တူသည်။ ထိုတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ဦးထွန်းဘွား
မှလွဲ၍ မည်သူမှမဖြစ်နိုင်။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည် ဤအကြောင်းများ
ကို မည်သို့သိနေပါသလဲ။ ယာခင်းထဲက အသံရှင်နှင့်ကျား
တစ်ကောင်နှင့်ပတ်သက်သည်။ အကြောင်းကိုတော့ ... ဘိုးသိဒ္ဓိ
က ရှင်းမပြ၊ ဦးထွန်းဘွားဆိုင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ကြသည်ကို
ဟုတ် မယူဆမိကြလေသည်။

“အရင်လသာရွာဟောင်းကလူတွေဟာ ကြီးစားအား
ထုတ်မှုမရှိကြဘူး။ အလုပ်ကိုရေသာခိုကြတယ်။ အချောင်လိုချင်
တဲ့စိတ်မျိုးရှိကြတယ် ... ဒါကြောင့်မို့ မတိုးတက်ကြတာ၊
ခုလသာရွာသစ်လည်း လူတွေကသည်အတိုင်းပဲ။ ကြီးစားကြ
တဲ့သူတွေကနည်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အားလုံးနီးပါးတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်ကိုတန်ဖိုးထားပြီး လုပ်ကြတဲ့သူတွေလည်း
ရှိကြပါတယ်”

“အဘက လသာရွာသစ်မှာ နေဖူးခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ ကြာပြီ
ပေါ့နော် ... အဘမကြိုက်တာပေးမိရင်လည်း စိတ်မရှိပါနဲ့
အဘရယ်။ အဘအသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဆိုတာ သိချင်
ပါတယ်”

ဘိုးသိဒ္ဓိက မသိမသာပြီးလိုက်ပြီး ...

“လသာရွာသစ်ကိုတည်ဆောက်ချိန်က ငါ့အသက်
သုံးဆယ်၊ ရွာကအနှစ်သုံးဆယ်တည်တဲ့ပြီးမှ ... ပျက်စီးသွား
တာ၊ ရွာအသစ်ကို ဆယ်နှစ်ကြာမှထပ်ပြီးတည်တယ်။ အခု
ငါ့အသက်ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုရင် ... လသာရွာသစ်တည်
ခဲ့တာပဲ ... နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ရှိခဲ့ပြီလေ”

တိုးလေးပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သို့
ဆိုလျှင် ဘိုးသိဒ္ဓိ၏အသက်သည် ၁၁၀ နှစ်ရှိပြီပေါ့။ ဘိုးသိဒ္ဓိ
သည် သူ့ဘာအလုပ်တွေကို လုပ်ခဲ့သလဲဟုမပြောပေ။ တိုးလေး
တို့သိချင်နေမိသည်။

“ငါက ကစ်ကိုယ်တည်းသမား၊ ခြံစိုက်တယ်။

မင်းတို့လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့မြို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ... ခြံထဲမှာလဲ ငါ ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ထား။"

တိုးလေး၏စိတ်ကူးကိုသိနေသည်ပဲလား၊ မပြောတတ် ပြောပြသည်။ သူ့ခြံထဲမှာလုပ်သောအလုပ်သည် အခွီရတ်ထိုး ခြင်းပဲဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခွီရတ်ပစ္စည်းများကို တိုးလေးတို့ မြေကြီးထဲကတွေ့ခဲ့သည့်အခြေအနေကို ဘိုးသိဒ္ဓိက သိပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုဆုံတွေ့ ရန် ဤနေရာသို့ရောက်အောင် တမင်ဖန်တီးလိုက်လေသလား ဟုပင် ... ။

ထိုစဉ် ...

ကျောက်ဂူထဲမှ မျောက်အစ်ကောင်ထွက်လာသည်။ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်လာသည်။ နောက်ထပ်တစ်ကောင် ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ပန်းကန်ပြား နှစ်ချပ်ကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လာသည်။ ပန်းကန်ပြားထဲမှာ အငွေ့ထောင်းထောင်းဆနေသော ထမင်းပုပ္ဖုနွေးနွေးများကို တွေ့ရသည်။

မျောက်များက နောက်ထပ်တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဆိုသလို ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ သောက်ရေးအိုး၊ ရေသောက် ရန် အုန်းမှုတ်ခွက်၊ (ရေမှုတ်တံ) သက်သက်သွတ်ဟင်းလျာ များထည့်ထားသည့် ပန်းကန်များ၊ လက်ဆေးရေဇလုံ၊ လက်သုတ်ပဝါကအစ ယူလာခဲ့ကြသည်။ တိုးလေးတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်မိမိ အိပ်မက်များမက်နေကြသလားဟုပင် ဖြစ်သွားခဲ့

ကြရသည်။ မျောက်တစ်ကောင်က ပိတ်ဖြူပိုင်းအခင်းကိုခင်းပေး သည်။ ကျန်မျောက်များက ယူလာသောပန်းကန်များကို နေသား တကယ့်ကာစဉ်ကာ ချပေးလေသည်။ သောက်ရေးအိုးကို ရွက်လာ သော မျောက်က ကျောက်ဖျာကြီး၏ထောင့်မှာ ချပေးလိုက် သည်။

ဤမျှလိမ္မာသောမျောက်များကို မည်သည့်နေရာမှာမှ မတွေ့ဘူးဆိုကြပေ။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည် ဤမျောက်များကို လိမ္မာ ယဉ်ကျေးအောင်သင်ကြားပေးခဲ့ဟန်တူသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိ၏ ရှေ့ကို ရောက်လာကြသောအခါတွင် ခါးလေးကိုညွှတ်ကာ ဂါရဝတရား ထားသည်။ ထွက်သွားကြပြန်တော့လည်း နောက်ဆုတ်၊ နောက် ဆုတ်နှင့်ရှိပြီးမှ လှည့်ထွက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ... ဂူထဲကိုပြန်ပြီးတော့ ဝင်သွားခဲ့ကြလေသည်။

"ကဲ ... ကဲ စားကြ၊ စားကြ၊ မင်းတို့လည်း ဆာလာ ကြမှာပေါ့။"

မျောက်များ၏လိမ္မာရေးခြားရှိကြပုံကို သိချင်နေမိသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိ၏စကားကြောင့် မပြောဖြစ်ကြတော့၊ ပမေးဖြစ်ကြ တော့။

"အဘ အရင်စားပါခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ အဘ ပြီးတော့မှပဲ စားကြပါတော့မယ်။"

"စားကြပါကွယ်၊ ငါ ... စားပြီးပါပြီ၊ မင်းတို့ကို ငါ ထပ်လေးတွေ့က လိုလိုလားလားနဲ့တမင် ညှော်ခံကြတာ၊ သူတို့ကျေနပ်အောင် စားလိုက်ကြပါ။"

ပျောက်တွေက လိုလိုလားလားနှင့်ညှိခံကြသည်ဆိုတော့ အံ့အားသင့်မိရသည်။ သည်ပျောက်တွေက မိမိတို့ကို စေတနာ အပြည့်အဝထားကြသည်က ဘာကြောင့်ပါလဲ။ တိုးလေးသည် ပျောက်ထိပ်နီကိုပြေးပြီးတော့ သတိရလိုက်သည်။ သူငယ်ငယ်က ပတ်သက်ဖူးခဲ့သော ပျောက်ထိပ်နီနှင့် ပတ်သက်နေလေသလား ဟူ၍။

ထမင်းကလည်း အနံ့ကအစ မွှေးတေးတေးနှင့်။ ချက် ထားသည့်သက်သက်လွတ်ဟင်းလျာများကလည်း စားရသည့် မှာအရသာရှိလှသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ခေါင်းမဖော်နိုင်ဘဲ၊ ငြိန် ယုက်စွာပင်စားလိုက်ကြလေသည်။ လက်ဆေးပြီး သောက် ရေအိုးမှရေကို ခပ်သောက်ကြသည်။ ရေက ကျောက်စက် ရေအလားအေးမြလှသည်။ ရင်ထဲကိုအေးပြီးတော့ ဆင်းသွား ခဲ့သည်။ ရေတစ်ခွက်တည်းနှင့်ပင် ... လုံလောက်သွားခဲ့လေ သည်။

ဤထမင်းဟင်းများကို မည်သူတွေကချက်ကြပါသလဲ။ စဉ်းစား၍မရနိုင်ကြပေ။

သူတို့ထမင်းစားနေကြစဉ်တွင် ... ဘိုးသိဒ္ဓိသည် မိလှမ်းလှမ်းရှိသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ နှုတ်မှတတွတ်တွတ်ဖြင့် ရွတ်နေသည်။ မန္တန်ဟစ်ခိုက် ရွတ်ဖတ်

နေဟန်တူသည်။ ထို့အပြင် ... ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်လည်း ရှိနေလေသည်။ တော၊ တောင်စောင်းနတ်များ၊ ဆိုင်ရာ ပိုင်ရာများ နှင့်လည်း ဆွေးခွေးတိုင်ပင်နေကြသလားမသိ၊ ဉာဏ်မမီလှ။ ဆက်ပြီး မတွေးကြတော့။

သူတို့စားသောက်ကြပြီးသည်နှင့် ပျောက်များသည် ဂူထဲ ကပြန်ထွက်လာကြသည်။ ကျောက်ဖျာထက်မှ ပန်းကန်ခွက် ယောက်များနှင့် အခင်းပိတ်စကိုပါ သိမ်းဆည်းသွားခဲ့ကြလေ သည်။

“ပျောက်ဆိုတာ လူနဲ့အနေနီးတယ်။ သင်ကြားရလွယ် ကူတယ်။ သူတော်ကောင်းနားနီးတော့ ခုလိုလိမ္မာရေးခြားရှိ ကြတာပေါ့ကွာ၊ ကြည့်ကွာ၊ လူထဲကတစ်ချို့တောင် သည်ပျောက် တွေလောက် မလိမ္မာကြဘူး။ မကျိုးခွံကြဘူး။”

“အေးကွာ၊ ငါတို့သည်နေရာကို ရောက်လာတာ တန်ဖိုး ရှိသွားပြီ ...”

ထိုစဉ် ...

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် သူတို့သီကိုပြန်ရောက်လာသည်။ ကျောက် ဖျာထက်မှာ ထိုင်သည်။ သူတို့ဆွေးခွေးနေကြသည်များကို ကြား သွားဟန်တူသည်။

“ဟောသည်ပျောက်တွေနဲ့ငါဟာ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတယ်။ မင်းတို့နဲ့လည်း ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သည်နေရာ မှာ ... အစုံအညီလာပြီးတော့ ဆုံကြတာပဲ။ ကဲ ... ငါပြော ပြမှာကို နားထောင်ကြ ...”

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် အောက်ပါအကြောင်းအရာများကို ပြော
ပြလေသည်။

(၁၄)

မြိုင်ရာဇာဓိပတိစာအုပ်

လွန်စွာမှ နက်ရှိုင်းလှသော တောနက်ကြီးတစ်ခုအတွင်း။
နေပြောက်ပင်မထိုးနိုင်လောက်အောင် သစ်ပင်ကြီးများ
က ထူထပ်သိပ်သည်းစွာပေါက်နေကြသည်။ လူတစ်စုသည်
ခရီးကြမ်းကြီးတစ်ခုကို ပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသည်။
သူတို့သည် တောထဲတွင် ... တစ်ခုခုကို လိုက်ရှာနေကြခြင်း
ပင်။

“ငါတို့ရည်မှန်းချက် ပြည့်ဝကြတော့မယ်ကွ၊ မင်းတို့
အားမလျော့ကြနဲ့”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သည်သူက လမ်းမှာလက်မထောင်
ကာပြောလိုက်သည်။ မည်သည်ကြောင့်ပြောမှန်းမသိသော်လည်း
အတူလာကြသူလေးဦးစလုံးက အားတက်သွားခဲ့ကြလေသည်။
ရေဖူးထဲမှရေကို မော့သောက်လိုက်ကြပြီး ခရီးဆက်လာခဲ့
ကြသည်။ တောထဲမှာ ... တစ်ထွာခန့်ရှိကြသော ကျွတ်ကြီးများ

က လူသွေးနဲ့ကိုရနေကြသည်။ လမ်းတစ်နေရာမှာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်နေကြသည်။

ထိုသူများ အနားကိုရောက်လာကြသောအခါ သစ်ပင်ပေါ်မှ တဖြတ်ဖြတ်နှင့်ခုန်ချကြလေတော့သည်။ ကိုယ်ပေါ်ရောက်လာကြသော ကျွတ်များသည် ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် လူသွေးများကို စုတ်ကြလေတော့သည်။

“ဟာ ... ကျွတ် ... ကျွတ်တွေ”

ကိုယ်ပေါ်မှာ တွယ်ကပ်နေကြသော ကျွတ်များကို ခွာချကြရလေတော့သည်။ ကျွတ်ကြီးများကလည်း အသေခံပြီးတော့ တွယ်ကပ်နေကြသည်။ ကျွတ်ဒဏ်သာမက မြွေဆို၊ မြွေဟောက်များ၏ ရန်မှုတိုက်ခိုက်ကြခြင်းကိုလည်း ခံကြရသည်။ မြွေကိုက်၍ လမ်းခရီးမှာ တစ်ယောက်ဖိတ်စင်ခဲ့သည်။ မြေပြုတ်ကာ သပြေဟ်ပြီးထားပစ်ခဲ့ရလေသည်။

မကြာမီ ... ပါလာသောခေါင်းဆောင်သည် တောင်ငယ်လေးနှင့်တူသော နေရာတစ်ခုကိုသတိထားသိသွားခဲ့သည်။ ဘေးမှာဖြတ်ပင်များက ဝန်းရံပြီးတော့ ပေါက်နေကြသည်။ ထိုသူ၏ မျက်လုံးအရောင်သည် စူးလက်ကာတောက်ပသွားခဲ့ရသည်။ အနားကိုတဖြည်းဖြည်းနှင့်သွားပြီးကြည့်သောအခါ စေတီပျက်၊ ဘုရားငုတ်တို့ကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်နေသည်ကို သိရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပဲကွ ... ငါတို့ ခရီးလမ်းဆုံးပြီ”
ထိုလူကြီး၏တပည့်များကလည်း အနားကိုရောက်လာ

ကြသည်။ ထိုအရာကို သေသေခပ်ပင်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အခါ ... ဣအသွင်မျိုးသို့ ပြောင်းသွား

“ဟာ ဆရာ ဒါ ... ဘုရော်အတိအတေမကကြာပြီဖြစ်

“အေးလေကွာ၊ အဲဒါဘာကြော့၊ တစ်ပင်လုံး ကျောက်ဌာပနာပစ္စည်းတွေရှိတယ်၊ တန်ဖိုးဟာ အကိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးပစ္စည်းတွေကွ၊ အဲဒါကို ငါတို့ရယူရအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပြီး

“ဟင် မ ... မဖြစ်ဘူးထင်တ

တော်တို့က ရတနာသိုက်ရှာဖို့လာတာ မြေပြင်ခုံဆောင့်ကြောင့် ကံကြီးထိုက်မယ့်အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ပါနဲ့လေသလို၊ ခေါင်းမလုပ်ချင်ဘူး”

“ဘာကွ - မင်းက သည်း ... ရော့

စကားမျိုးပြောရသလား၊ သည်မှာ - ဖိုးတေးနေရာကို အရင်တူးမျိုးကိုလုပ်လာခဲ့တာ အိုပဲသေတော့မယ်၊ ငါဘာ ... ခုတော့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းက အယူသည်းမနေစမ်းပါနဲ့”

“မ ... မဖြစ်လို့ပါဆရာ၊ ကျ ... ကျွဲအောင်လုပ်အလုပ်ကိုမလုပ်ပါရစေနဲ့ ပြန် ... ပြန်ပါရစေ”

“ဟေ့ကောင် ကံကြီး၊ ဟောသည်မှာကြည့်စမ်း၊ သာတာလဲ၊ မင်းကို ကျည့်တစ်တောင်နဲ့နွတ်ပိတ်လိုရတာလေးပင်းကပြန်ချင်တယ်ဆိုတိုင်း ငါကခွင့်ပြုရမှာလားကွ၊ ငါ့ကို မင်းသိသွားတဲ့နောက်တော့၊ ငါကမင်းကိုပြန်ခွင့်ပြုတာဖြစ်သွားမလဲ၊ ငါ့လည်ပင်းကို ကြီးကွင်းစွပ်သင်မှာပေါ့ကွ၊ အဲသည်တော့ ကိုယ့်အသက်ကိုနုပျော့

www.burmeseclassic.com

ထိုအချိန်တွင် တောနက်ကြီးထဲတွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ကရှိနေသည်။ ဖိုးတေတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများ ပေါ်တွင် မျောက်များကရှိနေကြသည်။ သို့သော် ... မျောက် တို့၏ဘာသာဘာဝအရ သစ်ပင်ထက်မှာသွားလား၊ ဆူညံခြင်း ရှိမနေကြ၊ မျောက်အပေါင်းတို့သည် ထူထပ်သောအရွက်များ ၏နောက်ကွယ်မှာ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ တစ်နည်း ပုန်း အောင်းနေကြသည်။ သစ်ပင်များထက်မှနေ၍ ဖိုးတေတို့အုပ်စု ကိုအကဲခတ်နေကြလေသည်။ ဤအခြေအနေကို မည်သူ ရိပ်စား သိရှိကြခြင်းမရှိကြ။

“ကဲ ဒါလောက်နားရရင်တော်ကြရာပေါ့။ မင်းတို့ကို ငါက မဆော်သြရင် အလုပ်ထ၊ မလုပ်ကြတော့ဘူးလား။ အချိန် က တန်ဖိုးရှိတယ်ကွ”

ဖိုးတေ(ခေါ်)မြိုင်ရာဇာဖိုးတေက သူ့လူတွေကို မာန်ပဲ လိုက်လေသည်။ ထိုအခါကျမှ လူးလဲပြီးတော့ထကြသည်။ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြားများကို ကိုင်ဆောင်ကာ ကြို့ပင်ကြီးဆီကို ထွက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

“သုံးယောက်တစ်အုပ်စုခဲ့ပြီးတူး၊ နာရီဝက်တစ်ကြိမ်၊ လူစားလဲမယ်”

ဖိုးတေကစီစဉ်ပေးသည်။ အတူပါလာကြသူတွေက ခြောက်ယောက်၊ နှစ်စုခွဲလို့ရသလို၊ တောကတော့၊ တောင်က တောင်လှည့်လည်၍ မမှန်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သော မြိုင်ရာဇာ ဖိုးတေသည် သည်တစ်ပွဲတွင်လည်း သူ့ဘက်က ကျိန်းသေ

နေလေသည်။ ကြုံဆုံခဲ့ရသော အနှောင့်အယှက်၊ အခက်အခဲ ပေါင်းများစွာကိုလည်း ... ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့နိုင်သည်ဖြစ်၍ သည်တစ်ပွဲလည်း အောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲဟု သိသကဲ့သို့။

သို့သော် ...

သူတို့မစဉ်းစားမိသောအခြေအနေတစ်ခုက အမှတ်မထင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ မျောက်တစ်အုပ်စုသည် သစ်ပင်ကြီးများ ပေါ်က တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ များပြား လှသောမျောက်များသည် သစ်ကိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးများ၊ ခဲများကို ကိုင်ဆောင်ကာ ဖိုးတေတို့ဆီကို ပြေးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် မြေပေါက်နေကြသောသူများကို ရှိုက်သူကရှိုက်၊ ခဲနှင့် ပစ်ပေါက်သူကပစ်ပေါက်ကြနှင့် အနှောင့်အယှက်ပေးကြလေ တော့သည်။

“ဟာ ... မျောက်တွေ၊ မျောက်တွေ၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့ကြတာလဲ”

“လုပ် ... လုပ်ကြပါဦးဟာ ... အား သေပါပြီ”

မျောက်များသည် ထိုသူများကို မကြောက်မရွံ့ ဇွတ် အတင်းပစ်ဝင်ရောက်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြရာ မည်သို့မှမခုခံနိုင် ဘဲဖြစ်သွားခဲ့ကြရလေသည်။ မျောက်တစ်ကောင်သည် ဖိုးတေ အပေါ်ကိုခုန်တက်ပြီး လည်ပင်းကိုကိုက်ခဲထားသည်။

“အား ... အား”

ဖိုးတေမရှုနိုင်၊ မရှိုက်နိုင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ကိုယ်လှုပ်

မှာတွေ့ရာနေရာကို ကိုက်ခဲနေသောပျောက်အား အတင်း ဖယ်ချသည်။ မမ။

ထိုအခါ ... ခါးကြားမှသေနတ်ကိုခဲယဉ်း စွာဆွဲထုတ် ပြီး ... တွေကာ ပစ်ချလိုက်ရလေသည်။

“ဒိုင်း”

“အား”

ထိုအခါကျမှ တွယ်ကပ်နေသောပျောက်မှာ ... ကိုယ် ဝေါ်မှပြုတ်ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။ ပျောက်တွေကများပြား လှသည်။ လူသုံးယောက်ကတော့ ခဲမှန်ပြီး တုတ်များနှင့် အရိုက်ခံကြရပြီး နေရာမှာတင် အသက်ပျောက်သွားခဲ့ကြလေ သည်။

“ဆရာ ဖိုးတေ ... ဆရာဖိုးတေ သည်အတိုင်းဆိုရင် မလွယ်ဘူး။ အားလုံးကိစ္စချောကုန်တော့မှယ် ဘယ်လိုလုပ် ကြမလဲ”

“အေး သည်ပျောက်အုပ်နဲ့တော့ ... ဘာမှဆက်လုပ် လို့မရဘူး။ သေတဲ့သူတွေလည်း သေကုန်ကြပြီ။ လာဟေ့ လောလောဆယ် တစ်နေရာကို သွားရှောင်နေကြမယ်”

နေရာမှ ထွက်ပြေးကြသည်။ မြိုင်ရာစာဖိုးတေအပါ အဝင် လေးယောက်ပဲကျန်တော့သည်။ သို့သော် သူတို့ကိုယ် ဝေါ်မှ ကျော်ပြီး လွှားခနဲ၊ လွှားခနဲဆို ရောက်လာကြသော ပျောက် များ။

“ဟာ သည်ကောင်တွေ၊ ကဲကွာ ... ကဲကွာ”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

ဖိုးတေက ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ဒေါသကလည်းကြီး၊ လုပ်ငန်း လည်းပျက်ရသည်မို့ ပျောက်များကို အပြီးထားကာ သေနတ် နှင့်ပစ်သည်။ ပျောက်အချို့ ကျည်သင့်ပြီးသေဆုံးကြရသည်။ သူ့လူများကလည်း ပျောက်များကို ဓားများနှင့် တိုက်ခိုက်ကြ သည်။

“ကဲကွာ ... ကဲကွာ”

“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်”

သို့သော် ပျောက်များက ပါးနပ်လိမ္မာကြသည်။ ဝါးချက် ပမိစေရန် ရှောင်တိမ်းနိုင်ကြသည်။ ဝါးနှင့်တိုက်ခိုက်သော သူများ၏ကျောဘက်မှ ခုန်ဝင်လာသောပျောက်များက အုတ် ခဲကြီးများဖြင့် ထုကြသည်။ သစ်ကိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးများဖြင့် ရိုက်နှက်ကြသည်။

“ခွပ် ... ခွပ်”

“အား ... အား”

ပျောက်များသည် ဖိုးတေကို ပိုပြီးတော့ အခဲမကြေဖြစ် ကြသည်။

ဝိုင်းအုံစုပြုပြီးတော့ ပြေးဝင်သွားခဲ့ကြသည်။

“သည် ... သည်ကောင်တွေ သေချင်ကြပြန်ပြန်တဲ့ တယ်၊ ကဲ ဒါလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ၊ သေ သေကြစမ်း”

“ချောက် ... ချောက် ... ချောက်”

“ဟာ ... ကျည်ဆံကုန်နေပြီ”

ထိုအခါ လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းလာကြသော မျောက်များသည် မြိုင်ရာဇာဗိုးတေ၏ကိုယ်ပေါ်ကို အားလုံးရုပြီပြီးတော့ ခုန်အုပ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

(၁၅)

စေတီတော်တည်ကြခြင်း

တောနက်ကြီးအတွင်းရှိ ... ရွံ့နွံ့များထူထပ်လျက်ရှိသော ရေအိုင်ကြီးထဲဝယ် ... မိကျောင်းများက တဂုန်းဂုန်း၊ တရုန်းရုန်းဖြင့် သောင်းကျန်းနေကြသည်။ မြင့်မားသော ကမ်းပါးယံထက်မှ မျောက်များသည် သူတို့လက်ထဲမှ အရာဝတ္ထုများကို တစ်ပြိုင်တည်း ဆွဲမကာ ရေအိုင်ကြီးထဲကို ပစ်ချနေကြသည်။ ယင်းအရာများက သေဆုံးသွားခဲ့ကြသော ဖိုးတေနှင့် သူလူများပင်တည်း။ ထိုသူတို့ကား ဘုရားမကြိုက် လမ်းလွယ်လိုက်ကြသည့် လူလိုက်တစ်စုပင်တည်း။

ထိုမျောက်များသည် ဘုရားငုတ်တို့၊ စေတီပျက်ကြီးနှင့် အခြားသော သာသနာအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်မည့်ပစ္စည်းများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေကြသူများဖြစ်ကြသည်။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်များပင်ဖြစ်လင့်ကစား အကောင်းနှင့်အဆိုးခွဲခြားပြီးတော့သိကြသည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိကြသည်။ ဗာလား

လူ့စိုက်အချို့သည်ကား တိရစ္ဆာန်များလောက်ပင် အသိဉာဏ် မရှိကြပေ။

ထိုမျောက်များသည် အခြားသောအချို့များတွင် ဘာသာ ဘာဝသွားလာကျက်စား။ ပျော်ပါးနေကြစဉ်၊ ယခုလို ကိစ္စများနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ကြလျှင်တော့ ... ဤနေရာကို အသက်နှင့်လဲပြီးတော့ ကာကွယ်တတ်ကြလေသည်။

များမကြာမီတွင် ...

ထိုနေရာကို ... သျှောင်တစ်စောင်းထုံးထားပြီး ပိတ်ဖြူ ဦးရစ်ပေါင်းထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ ကော်လာမပါရုပ်လက်ရှည်အဖြူ။ အဖြူခံတွင်အနက်ရောင် လေးထောင့်ကွက်တုံးပုဆိုးတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အသားကခပ်လတ်လတ်၊ ဥပမိရုပ်က ခန့်ညားသည်။ လေးစား ကြည်ညိုတွယ်ရာကောင်းသည်။ လက်ခုံနစ်ဖက်မှာ ဆေးမင် ကြောင်(စာများ)ကို ထိုးထားသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မည်သည့်အရပ်ဒေသက ရောက် လာမှန်းမသိ၊ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာထိုင်ကာ ဈာန်ဝင် စားလျက်ရှိသည်။

သုံးလေးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မျက် ခြည်မပြတ်စူးစမ်းလေ့လာနေကြသောမျောက်များသည် အနား ကိုတိုးကပ်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏လက်ထဲတွင် သောက်ဖျေ အိုး၊ သစ်သီးဝလံ၊ အစရှိသည့် အစားအစာများကို ယူဆောင် လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် သူတော်စင်ကြီးနှင့်မလှမ်းကမ်းမှာ

ငြိမ်သက်စွာဖြင့်ရှိနေကြလေသည်။

နောင်ရက်များမှာလည်း မျောက်အပေါင်းတို့သည် သူ တော်စင်ကြီးကို စားရေးသောက်ရေးကိစ္စများအတွက် ဝတ် မပြတ်ပြုမြဲရှိနေလေသည်။ ထိုသူတော်စင်ကြီးက အခြားသူ မဟုတ်၊ ဘိုးသိဒ္ဓိပင်တည်း။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည် ထိုမျောက်များသည် ရှေးအတိအတောက်ကာလများဆီက မိမိနှင့်ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ဘဝ ရေစက်ပါလာခဲ့သောသူများဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ထိုမျောက်များထဲတွင် မျောက်ကလေးတစ်ကောင်သည် ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့်အခင်မင်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိနားတွင် အမြဲတစေ နေကာ အတွယ်ကပ်ဆုံးဖြစ်သည်။ မျောက်ကလေးသည် အနီး ဆုံးဘဝတစ်ခုမှာ ညီအရင်းတော်စပ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းဆက်ပါလာ၍ ခင်မင်ရင်းနှီးနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုမျောက်များသည် ဂူကြီးတစ်လုံး၌ နေထိုင်ကြသည်။ ညဘက်တွင် ကင်းစောင့်မျောက်များမှ တစ်ပါး၊ ကျန်သောမျောက်များမှာ ဂူကြီးထဲ၌သာနေကြသည်။ အိပ်စက် အနားယူကြသည်။ မျောက်အားလုံးသည် စည်းစနစ်ထားကြ သည်။ ကြီးနိုင်၊ ငယ်သွင်းဆဲ မရှိကြပေ။

တစ်နေ့တွင် ...

မျောက်အချို့သည် ဘိုးသိဒ္ဓိကို မျောက်ဂူကြီးဆံကို ခေါ်သွား၏။ တော၏အတွင်းပိုင်းတစ်နေရာတွင် ဂူကြီးသည် ထီးတည်းပင်တည်ရှိနေသည်။ ထူးခြားသည်ကား ယင်းဂူကြီး

သည် လွန်စွာမှသပ်ရှင်းသပ်ရပ်လျှောက်ရှိသည်။ အနိုက်သရိုက်၊ အညစ်အကြေးဟူ၍ ဘာမှမရှိပေ။ အနေအထိုင်သပ်ရပ်ကြသောပျောက်များသည် သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ကြသည်ဟု ယူဆရပေသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိ၏အာရုံထဲမှာ နောင်တစ်ချိန်တွင် သူတို့ကို ဦးစီးသော ပျောက်ခေါင်းဆောင်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု မြင်သည်။ ပျောက်များသည် “သစ်ပင်များထက်တွင် မအိပ်ကြဘဲ ဤကျောက်ဂူကြီးထဲမှာသာ အိပ်စက်ကြသည့်အတွက် ထူးခြားမှုရှိကြသည်။ ရှေးအတိအတောက်က ဤနေရာတွင် ချစ်ခန္ဓာတစ်မျိုးဖြင့် တစ်စုတစ်ဝေးတည်းနေထိုင်ခဲ့ကြလိမ့်မည်။

အပါယ်တုံသားများဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ ဘဝသံသရာလည်နေဆဲကာလတွင် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်စိတ်များ စွဲကပ်ငြိနေသူများအတွက် ဘဝအဆိုးအကောင်းများပြောင်းလဲပြီးတော့ဖြစ်ပေါ်နေကြလိမ့်မည်။

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် တောတောင်အနီး လှည့်လည်သွားလာနေစဉ် တာဝန်တစ်ခုအတွက် ပြီးပြောက်အောင်ဆောင်ရွက်ရန် ကြိုးပမ်းလျှက်ရှိနေလေသည်။ တစ်ရက်တွင် ဘိုးသိဒ္ဓိဆိုကို လှအချို့ကရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုလူကြီးများသည် တည်ကြည်ခန့်ညားသောရုပ်ရည်များရှိကြသည်။ ငွေကြေး ကြွယ်ဝဟန်

ထူသော လက္ခဏာများဖြစ်ကြသည်။ ထိုသူများသည် ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့် အကြောင်းအရာတစ်ခုအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။

“ကိစ္စကိုပြီးပြောက်အောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ ဘိုးသိဒ္ဓိ၊ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်တာကူညီပါမယ်”

ရောက်လာကြသူများထဲတွင် ဩဇာအာဏာအထက် မြတ်ဆုံးဟု ထင်ရသောလူကြီးက ဦးဆောင်ပြီးတော့ပြောသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိက စကားအနည်းငယ်ပြန်ပြောသည်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ရှိနေလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ညဘက်မှာလည်း ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ တောတောင်ကြီးထဲ မည်သည့်နေရာကလာခဲ့ကြမှန်းလည်း မသိကြပေ။ မည်သည့်အခါမဆို အဝတ်အစားက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခန့်ခန့်ညားညားနှင့်ပဲ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုသူများကို အစားအစာ၊ ရေကမှအစ ရှာဖွေကျွေးမွေးညှစ်ကြသူများသည် မျောက်များသာဖြစ်ကြသည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်များကိုတော့ မျောက်များက လိုလိုလားလားပင် ... လက်ခံကြလေသည်။ ရက်အတန်ကြာသော ထူးခြားမှုများက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ယင်းနေရာကို အသက်ဝင်လာစေရန် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အကြောင်းအရာများသည်ကား။

လူတစ်စုသည် လှည်းသုံးစီးဖြင့်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ လှပေး ကြော့ပေဆိုသည့် နွားများကိုက ကြီးတန်ဆာများဆင်ကာ လှည်းယာဉ်တွင် လူအချို့ကိုတင်ဆောင်၍ ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုသူများသည် စကားသိပ်မပြောကြ၊ အလုပ်ကိုသာ

www.burmeseclassic.com

မဲပြီးတော့လုပ်ကြသည်။ ရွံစေးများကို မုနီးမဝေးရှိ ချောင်းစပ်တွင် သွားရောက်သယ်ယူကြသည်။ မျောက်အပေါင်းကလည်း ရွံစေးများကို တစ်တပ်တစ်အားပင် သယ်ယူကြသည်။ ထင်းများကို စုပေးကြသည်။

ရွံ့များကိုမကာ ... မီးဖုတ်ကြသည်။ မျောက်များက မီးထိုးသူထိုး၊ ဖုတ်ပြီးသားအုတ်များကို သယ်ရွှေကာ အအေးခံသူခံနှင့် ပျားပန်းခပ်နေကြသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဦးသိဒ္ဓိသည် မည်သည့်အရပ်က ရောက်လာမုန်းမသိ။ ဒေါက်ချာဆောင်းရသေ့ကြီးများနှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။

သည့်နောက်မှာတော့ ဘုရားငုတ်တို့ကို အုတ်များဖြင့် ငုံ့ကာ ဝန်းရံပြီးစေတီတစ်ဆူတည်ကြလေသည်။ လူနှင့်မျောက်အရောရောအနှောနှော အုတ်သယ်သူကတည်း၊ ရေသယ်သူကသယ်နှင့် ကုသိုလ်ယူလျက်ရှိကြသည်။ ဤကိစ္စကို တာဝန်ယူပြီးလုပ်ကိုင်သည့် ဘိုးသိဒ္ဓိကို အားလုံးက တလေးတစားနှင့် ဆက်ဆံကြသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိ၏နှုတ်မှ မြွက်ကြားသည့်အတိုင်း ပြီးပြောက်ကြရသည်။

ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတစ်ဆူသည် ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ တည်ပြီးသွားခဲ့လေပြီ။ ထီးတော်ကိုလည်းတင်ပြီးသွားခဲ့လေပြီ။ အနေကစာတင်မည့်နေ့တွင် ရဟန်းသံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များသည် တောတွင်းတစ်နေရာမှ ကြွချီတော်မူလာခဲ့ကြသည်။ ဤတောကြီး၏ အတွင်းတစ်နေရာမှာ ရွာများရှိနေသလား၊ ပပြောတတ်ပါ။ ဘုရားအနေကစာတင်ပွဲအပြီးမှာ တောတော်

စောင့်နတ်များအပါအဝင် မြင်အပ်သူ၊ မမြင်အပ်သူ၊ ကျွတ်ထိုက်သူဝေနေယျသတ္တာများအားလုံး၊ ဘုမ္မစို၊ ရုက္ခစိုးနတ် များဘုမ္မိယသိုက်နန်းရှင်များအပါအဝင် အားလုံးတို့ကို အဖျားပေးဝေသည်။ ထိုအခါ သာဓုအနုမောဒနာပြုကာခေါ်လိုက်ကြသော အသံကြီးသည် တစ်တောလုံးဟိန်းသွားခဲ့ကြလေသည်။

ရဟန်းသံဃာများသည်လည်း ခြေကျင့်ပြန်ကြသွားခဲ့ကြသည်။ လူအများတို့သည်လည်း တောနက်ကြီးထဲသို့ပင် ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ကိုးတောင်ပြည့်ရွှေစေတီ၏ ဆည်းလည်းသံများက ကြည့်နူးတွယ်ရာကောင်း လောက်အောင်ပင် ... ဝန်းကျင်မှာလွင့်ပျံ့ပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

တစ်ညတွင် ဘိုးသိဒ္ဓိသည် တရားအလုပ်ကိုလုပ်နေစဉ် သူ့ကိုခင်တွယ်နေသော မျောက်ကလေးရောက်လာခဲ့သည်။ မတ်ခွက်လေးတစ်လုံးထဲတွင် လက်သန်းဖျားလုံးခန့်ရှိ ဝါရွှေသောအလုံးကလေးတစ်လုံးကိုထည့်ထားသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်နေသော မျောက်ကလေးကိုခေါင်းညိတ်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။ မျောက်ကလေးကရောက်လာသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိက မတ်ခွက်ကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။

မျောက်ကလေးသည် မတ်ခွက်ထဲမှရေဖျားကို ကုန်စင်အောင်သောက်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ... ဘိုးသိဒ္ဓိတို့

www.burmeseclassic.com

ကြည့်နေသည်။ မျောက်ကလေး၏ထိပ်မှာ အနီကွက်ကလေး တစ်ခုရှိသည်။

“မင်းသွားတော့”

ဘိုးသိင်္ခက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မျောက်ကလေးသည် နေရာမှတဟုန်ထိုးပင်ပြေးထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ဘိုးသိင်္ခကား ခေါင်းတညိုတညိုဖြင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။

တစ်ညတွင် ...

လေပြင်းမုန်တိုင်းကျသည်။ မိုးကလည်းအပြုံးကြီးကာ အုန်းအင်းသစ်အဖြစ် ရွာချသည်။ လေဓရာ မိုးဓရာ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် တစ်တောလုံးကိုဖွဲ့လျက်ရှိသည်။ မျောက်အပေါင်း တို့သည်လည်း ဂူကြီးထဲမှာမိုးလုံလေလုံ အိပ်စက်နေကြသည်။

“ရိုမ်း ... ရိုမ်း”

မိုးခြိမ်းသံများကလည်း ဆက်ကာဆက်ကာပင် မနားတမ်းထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ လျှပ်စွယ်တွေက တဖြိုးဖြိုးတဖျက်ဖျက်နှင့်ပြက်သည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး လင်းခနဲ လင်းခနဲ ရွာလိုက်သည့်မိုး ဖြစ်များ။ ချောင်းများထဲတွင် ဓရတွေက တရဟောပင်စီးဆင်းနေသည်။ တောင်ကျရေများကလည်း တရဟော၊ သစ်ပင်များအဖြစ်မှကျွတ်ပါကြတာ ... တောင်ကျရေနှင့်အတူ မျှောပါသွားခဲ့ကြသည်။

ယင်းအချိန်တွင် အလည်လွန်နေသောမျောက်ကလေးသည် သစ်ပင်တစ်ပင်မှ ကူးသန်းလာသည်။ သူသည် အကောင်သေးငယ်သလောက် ဆယ်ပေ၊ ဆယ်ပေပေးပေးသောသစ်ပင်ကြီးဆီကိုပင် ခုန်ကူးနိုင်သည်။ သွက်လက်လျှင်မြန်သော မျောက်ကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေလေပြီ။

မျောက်ကလေးသည် မြေပြင်ပေါ်ကနေမသွား။ မြေပြင်ထက်မှာများပြားလှစွာသောရေများက အလုံးလိုက်၊ အရင်းလိုက်စီးဆင်းနေကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးသန်းနေခြင်းသာလျှင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဤမျှအားအင်တွေတိုးပွားနေသည် အကြောင်းကိုမသိ။

တစ်ကြိမ်တွင် ...

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုခုန်းကူးအပြီးတွင် နောက်တစ်ပင်ကိုခုန်ကူးရန်ဖြစ်သည်။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ကွာဝေးသည်။ ထိုခဏ်မှာပင်လျှင် မဆင်မခြင် လွှားခနဲဆိုလှမ်းပြီး ခုန်ကူးလိုက်သည်။ သို့သော် ... ကံဆိုးချင်တော့ တစ်ဖက်အပင်ကြီးဆီကိုရောက်တော့ ရောက်သွားသည်။ ခိုင်မာသော အကိုင်းဆီကိုမရောက်၊ အကိုင်းသေးသေးလေးတစ်ခုဆီကို အရောက်တွင် အောက်ကိုပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ အမှတ်တမဲ့ဆိုသလို ထိုအကိုင်းလေးကိုပင် ဆွဲကာထားမိလိုက်သည်။ ကြာကြာဆွဲထား၍မရ၊ အကိုင်းလေးက ကျိုးပြတ်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ ... မျောက်ကလေးသည်လည်း အောက်ကို

တစ်ရှိန်ထိုးပင် ဖြတ်ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဝု ... အိ ... အိ”

မျောက်ကလေးက အလန့်ထကြွပင် အော်လိုက်သည်။ ရေထဲကိုအရောက်ကျသွားခဲ့သည်။ ကုန်းပေါ်မှာဖြတ်၍စီးနေသော ရေစီးထဲသို့ မျောပါသွားသည်။ ချောင်းတစ်ခုထဲကို ဒုတ် ဒုတ်ထိရောက်သွားခဲ့လေသည်။ ရေစီးထဲမှာမျောပါသွားပြီး နှစ်မြှုပ်တော့မလိုဖြစ်နေဆဲမှာ သစ်တုံးတစ်တုံးကို တွယ်မိသွားခဲ့သည်။ သစ်တုံးကိုဖက်လျက်နှင့်ပင် ရေစီးထဲကို တောက်လျှောက်ပင် မျောပါသွားခဲ့လေသည်။

(၁၆)

ဣဒါ၊ ပြီးရောင်တောက်နေသောစမ်းချောင်း

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် ဇာတ်ကြောင်းကို ဤမှာတင်ရပ်လိုက်သည်။ ရှေ့မဆက်တော့၊ ယုံ့... ဘိုးကိုကြီးဖြတ်ချလိုက်သည် အတွက် ထိုးလေးနှင့်အောင်ဘာတို့သည် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် ... ဘိုးလေးသည် ဇာတ်လမ်းကမျောက်ကလေးမှာ အဆုံးသတ်သွားသည့်အတွက် စဉ်းစားရောဖြစ်လာသည်။ လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်နီးပါးက လသာရွာကို ရောက်လာခဲ့သည့်မျောက်ကလေးကို ပြန်ပြီးတော့ သတိရလာခဲ့သည်။ ငါ့၊ လေသည်ထန်နေသည့်အချိန်မှာ တောင်ကျရေနှင့် အတူပါလာသော ထင်းတုံးတစ်တုံး၊ ယင်းပေါ်မှာလိုက်ပါလာခဲ့သည့်မျောက်ကလေးတစ်ကောင်၊ ဆက်စပ်ပြီးတော့ စဉ်းစားမိလာသည်။

ဘိုးသိဒ္ဓိတွေ့ခဲ့သည့်မျောက်ကလေးသည်လည်း ထိပ်မှာအနိက္ခက်ကလေးတစ်ခုပါသည်ဟုတ်ပါလား။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည်

ဤဇာတ်လမ်းကိုပြန်ပြီးတော့ပြောပြရဌ် အကြောင်းရှိသည်။
မျောက်ကလေးထိပ်နီကို အထူးပြုပြီးတော့ပြောပြခြင်း မဟုတ်
သော်လည်း မျောက်ထိပ်နီသည် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်နေ
သည်ဟုထင်မိသည်။

“ဘိုးသိဒ္ဓိဟာ ငါနဲ့ပတ်သက်ဖူးခဲ့တဲ့မျောက်ထိပ်နီရဲ့
အကြောင်းကိုတမင်ပြောပြနေတာပဲ။ သည်အကြောင်းတွေကို
သိနေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

ဘိုးသိဒ္ဓိကတော့ တိုးလေးကို မသိမသာအကဲခတ်နေပြီး
မှ ...

“လူနဲ့တိရစ္ဆာန် ဘဝချင်းကခြားနားနေကြပေမယ့် တစ်
နေရာတည်းမှာလာပြီးတော့ ဆုံနေကြရတာဟာ ရေခက်ပါ
လာခဲ့ကြလို့ပဲ။ မေတ္တာချင်း၊ ဝေတနာချင်း၊ အပြန်အလှန်ထား
ရှိကြရင် ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ သာယာငြိမ်းချမ်းမှုအတိရိယ
ကြမှာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်၊ ကောင်းတာရေး၊
မကောင်းတာရေး၊ မနောချင်အသက်ကြတယ်။ အားလုံးချစ်ချစ်
ခင်ခင်နေကြ”

ဘိုးသိဒ္ဓိက ဆုံးမကောင်းပြောသည်။ တို့နောက် နေရာ
မှထလိုက်လေသည်။ အထိုင်အထကလုငယ်တစ်ယောက်လိုပင်
ဖျတ်လတ်သည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိက ထရင်လိုက်သဖြင့် တိုးလေးတို့
သည်လည်း နေရာမှထလိုက်ကြလေသည်။

တို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းနို့ကြီးဆီကိုလျှောက်သွားသည်။
သူတို့ကို ပခေါ်တဲ့ခင်းလည်း စိတ်ဆန္ဒကြောင့် လိုက်သွားခဲ့ကြ

လေသည်။ ဂူခပ်သို့ရောက်သောအခါ မျောက်များကို တွေ့ရလိမ့်
မည်ဟုထင်မိသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိက ဂူထဲကို ဦးဆောင်ပြီးတော့
ဝင်သွားသည်။ လိုက်ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ ဂူက ကျယ်ဝန်းသည်။
နောက်အက်ကိုလည်း ရှည်လျားသည်။ အပြင်ကနေကြည့်သော
အခါ ဂူသည်သေးငယ်သည်ဟုထင်သည်။ ဂူထဲမှာတော့ ...
အပြင်ကအမြင်နှင့်မတူ ခြားနားလျက်ရှိသည်။ အံ့အားသင့်မိရ
သည်။

ဂူထဲမှာ လှောင်ပိတ်နေသောကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော
အနံ့မျိုး၊ အောင့်သိုးသိုးအနံ့များမရရှိ။ ထူးခြားသောအနံ့
တစ်မျိုးဖြင့် ဓမ္မနဲ့လျက်ရှိနေလေသည်။ ထူးခြားချက်က မျောက်
များကိုမတွေ့ရခြင်းပင်။ ဂူ၏ညာဘက်ကို ကွေ့သွားစဉ်မှာ
သလွင်ကြီးတစ်ခုထက်၌ ကျောက်ဆင်းတုတစ်ခုကို ဖူးမြင်ရ
သည်။ ဆီမီးဆွက်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဆီမီးပူဖော်ထား
သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ခဝင်းတုတော်ရှေ့၌ ရှိသေစွာ ထိုင်
ချလိုက်ကြသည်။ ဦးချက်တော့လိုက်ကြလေသည်။ နေရာမှ
ထလိုက်ကြစဉ် နားထဲမှ ရေသံများကို ကြားနေရသလိုပင်။
ဘိုးသိဒ္ဓိက သူတို့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီးတော့ ထွက်သွားခဲ့ပြန်
သည်။

နောက်မှလိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ ရေသံများကပိုပြီးတော့
ိုးလာခဲ့သည်။

မကြာမီ ... ထောင့်ချိုးကွေ့တစ်ခုသို့အရောက်တ

အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသည်ကား ဂူထဲမှာပြုတ်ပြီးတော့ စီးဆင်းလျက်ရှိသော စမ်းချောင်းကြီးတစ်ခုပင်တည်း။ အလင်းရောင်မရောက်သောနေရာပေမယ့် ရေပြင်မှ တပျက်ဖျတ်နှင့် ထွက်နေသော အလင်းရောင်ကြောင့် ဂူထဲမှာရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။ ရေပြင်သည် ပြဒါးရောင် တောက်ပနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်တတ်သဘာဝများစေရာနေသောကြောင့် ယခုလို တူးခြားစွာပင် အလင်းရောင်ကထွက်နေရပါသလဲ။ စမ်းချောင်းကြီးသည် ပြဒါးရောင်တောက်နေပြီး တစ်ကွေ့တစ်ဝိုက်မက စီးဆင်းသွားခဲ့သည်။ အဝေးကိုရောက်သွားခဲ့သည်အထိ အရောင်တလက်လက်နှင့်ထွက်နေဆဲပင်။ ရေဦးကြောင်းက မဆုံးမသးပါ။

မည်သည့်နေရာအထိ ဆက်ပြီးတော့ စီးဆင်းသွားမည်လဲ မသိနိုင်ပေ။ သူ့စဉ်းစားမိသည်မှာ မျောက်များသည် လှေတစ်စီးစီးဖြင့် ဤစမ်းချောင်းမှတစ်ဆင့် ထွက်သွားခဲ့ကြလေသလားဟုပင်။

(စမ်းချောင်းကြီးထဲအစသည် မည်သည့်နေရာကမှန်း မသိသလို၊ အဆုံးသည်လည်း မည်သည့်နေရာအထိရောက် ရှိနိုင်မည်လည်းဟု မခန့်မှန်းနိုင်။)

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် သူတို့ကိုဤနေရာအထိရောက်လာစေပြီး စမ်းချောင်းကြီးကို မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ပြသရပါသလဲ။ မသိနိုင် ...။

(နောင်အခါတွင် ... ဤပြဒါးရောင်တောက်နေသော

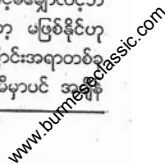
စမ်းချောင်းကြီးသည် သူတို့နှင့်ပတ်သက်ကြုံဆုံလာကြရတော့မှ သဘောပေါက်သွားကြလေသည်။)

ထို့နောက် ဘိုးသိဒ္ဓိသည် ဂူအပြင်သို့ပြန်ပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့လည်း အတူလိုက်ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

“ကဲ ... လူလေးတို့ မင်းတို့လာရာလမ်းကပြန်ရင်လည်း ... မဖြစ်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ လမ်းကို မင်းတို့မှတ်မိမှာမဟုတ်တော့လို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ဟောသည်လမ်းကနေပြန်ကြပေတော့”

ဘိုးသိဒ္ဓိက လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်နှင့် ဖုံးနေသော လမ်းသစ်ကြီးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဤလမ်းသစ်ကြီးကို စောစောကသာကြောင့် မတွေ့မိပါလိမ့်ဟု အံ့အားသင့်မိရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘိုးသိဒ္ဓိကို ထိုင်ပြီးတော့ တန်တော့ကြသည်။ ထို့နောက် ... ထိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ခဏအကြာ နောက်ကိုပြန်ပြီးတော့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိကိုရော၊ ကျောက်ဂူကြီးကိုရော၊ ကျောက်ဖျားကြီးနှင့် ဗန်နာပင်ကြီးကိုရော မမြင်ရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ... စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့သလိုလို၊ လွမ်းဆွေးသလို မြင်သွားခဲ့ရလေသည်။

လမ်းမှာစောစောလာခဲ့သည်မှာ ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့်မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့ရခြင်းသည် တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဟု သူတို့မည်သို့မှတွေးမမိသည် ပုဗ္ဗရူပမြစ်အကြောင်းအရာတစ်ခုအတွက် ကြိုတင်သိပေမူပဲလားဟု ... မကြာမီမှာပင် အချိန်

အနည်းငယ်အတွင်း၌ တောထဲမှထွက်ကာ ရွာကိုရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့သည် သူတို့တွေ့ကြုံခဲ့ကြသည့် အခြေအနေများကို မည်သူ့ကိုမှပြန်ပြီးတော့မပြောပြကြပေ။ တိုးလေးသည် အောင်ဘကို ယုံကြည်စိတ်ချလှစွာပြောပြခဲ့သည်။

“ငါ ... မင်းကိုပြောပြမယ့်စကားရှိတယ်။ မင်းကိုယုံကြည်လို့ပြောတာ။ တခြားသူတွေကို ပြန်မပြောပြရဘူး”

“မပြောပါဘူးကွာ၊ မင်းရဲ့ကိစ္စဟာ ငါ့ကိစ္စပဲပေါ့ကွာ၊ ငါကတိပေးထား”

“သည်လိုကွာ၊ မင်းမှတ်မိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ငါ့ဘို့ ငယ်ငယ်တုန်းက လသာချောင်းအတိုင်း တောင်ကျရေခဲ ဖျော့ပါလာတဲ့မျောက်တစ်ကောင်လေ သစ်တုံးကြီးကိုတွယ်ပတ်ပြီး ပါလာခဲ့တာ”

အောင်ဘက စစ်ချက်စဉ်းစားသလိုပြုပြီးမှ ...

“ငါ့မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ။ အဲသည်မျောက်ကလေးကို ပေတလူအပါအဝင် ငါတို့က ခဲတွေခဲပေါက်၊ တုတ်တွေခဲ လိုက်ကြခဲ့။ နောက်တော့ အဲသည်မျောက်လည်း ဘယ်ကိုရောက်သွားမှန်းမသိတော့ဘူး။ လုပ်ပါဦးကွာ၊ မင်းက အဲသည်အကြောင်းကို ပြောပြတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“သည်လိုပါ။ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စတွေကို မင်းမသိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... ”

တိုးလေးသည် မျောက်ထိပ်နီကို ဖုန်းဆိုးတောကြီးထဲ မှာထုတ်ထားရုံ၊ သူနှင့်သံယောဇဉ်တွယ်လာကြရပုံ၊ မျောက်ထိပ်နီ၏ထူးခြားစွာပြောင်းလဲလာခြင်းများကိုပါပြောပြလိုက်သည်။

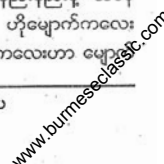
“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ငါတို့က အဲသည်မျောက်ကလေး ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိလို့ မေ့မျောက်ပစ်လိုက်ကြတာ။ ဒါနဲ့ မျောက်ထိပ်နီ ... အဲ မင်းပေးထားတဲ့နာမည်ပဲ သူ့ဘယ်ကို ရောက်သွားသလဲကွ”

“သည်လိုကွာ”

တစ်ညတွင် အခြားသောမျောက်များက ဖောင်ကြီးနှင့် အတူရောက်လာပြီး မျောက်ထိပ်နီကို ခေါ်ဆောင်သွားသည့် အကြောင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟင် ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် မျောက်ထိပ်နီရော၊ အဲသည်မျောက်တွေစရာ တော်တော်ထူးခြားတယ်နော် တိုးလေး၊ ငါတို့ ဟိုဂူမှာတွေ့ခဲ့တဲ့မျောက်တွေနဲ့ မင်းပြောတဲ့မျောက်တွေ၊ အဲ သူတို့ချင်းများ ပတ်သက်နေကြမလား”

“ဟုတ်တယ် မင်းတွေ့သလို ငါလည်းတွေ့မိတာပဲကွာ သည်အကြောင်းတွေကို ဘာသိဖို့က တစ်နည်းနည်းနဲ့ သိနေပုံရတယ်။ သူပြောပြတဲ့အကြောင်းထဲမှာ ဟိုမျောက်ကလေး အကြောင်းလည်းပါတယ်။ အဲသည်မျောက်ကလေးဟာ မျောက်

ထိပ်နီများဖြစ်နေမလား”

“မင်းထင်သလို ဖြစ်ဖို့ကများထယ်ကွာ ငါလည်းမျှောက် ထိပ်နီပဲလို့ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်ကောင်လေးက မင်းရှေ့ မှာတင် ကြီးထွားမြင့်မားလာထယ်ဆိုတော့ တော်တော်ထူးခြား တာပဲကွ။ အဘဘိုးသိဒ္ဓိတိုက်လိုက်တဲ့ရေကို သောက်လိုက်လို့ များလား”

“အေးကွား ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး ထားတော့၊ အခုမျောက်ထိပ်နီ ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ။ အဲဒါ စဉ်းစားစရာပဲ။ ငါထင်တာကတော့ အဘဘိုးသိဒ္ဓိဟာ မျှောက် ထိပ်နီနဲ့ပတ်သက်ပြီး လျှို့ဝှက်ထားစာယ်လို့ထင်တာပဲ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ထင်ကြေးပေးနေကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကျောက်ဂူကြီးဆီကိုရောက်သွားကြပြီး ဘိုးသိဒ္ဓိ နှင့်ဆုံးခဲ့ကြရသော အကြောင်းများကို အမြဲလိုလို အမှတ်ရလျက် ရှိနေကြလေသည်။

တစ်ရက်တွင် ...

တိုးလေးဆီကို မြသီတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက် လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်လှမေလည်း စိုက်ခင်းထဲမှာရှိ နေလေသည်။

“ဪ ... မြသီ၊ သမီး လာ ... လာ”

ဒေါ်လှမေက လိုလာဆွာပင် ဆီးကြိုသည်။ မြသီသည် မိဘများအလစ်မှာထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကြီးဒေါ်၊ နေကောင်းတယ်နော်”

“အေးကွယ်၊ ကောင်းပါတယ်။ ခုလိုအလုပ်လုပ်နေရမှ ဝိုဠ်တော့ ကျန်းမာသလိုထင်ရတယ်ကွယ်၊ တိုးလေး ဟိုဘက် မှာ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးဒေါ်၊ သမီး ... သူ့ဆီကိုသွားလိုက် ဦးမယ်”

မြသီသည် ဝိုက်ခင်းထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော တိုးလေး ဆီကို တွက်သွားသည်။ ဒေါ်လှမေသည် မြသီ၏ နောက်ကျော ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချစ်လိုက်လေသည်။ တိုးလေး သည် အနားလာပြီးရပ်လိုက်သောမြသီကို အမှတ်မထင်မြင်လိုက် ရသောအခါ ...

“ဟင် ... မြသီ၊ နင် ငါ့ဆီကိုလာတာလား၊ အကြောင်း ရှိလို့လား”

“ငါပြောထားတယ်လေး နင့်ဆီကို လာလည်မယ်လို့”

“နေပူကြီးထဲမှာဟာ လာ ... ဟိုဘက်ကိုသွားကြမယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီကို လျှောက်သွား ခဲ့ကြသည်။ အချိန်ကောင်းစွာရ၍ အေးမြသည်။ မြသီ၏နဖူးပြင် နှင့်နှုတ်ခမ်းအထောက်တွင် ချွေးသီးလေးတွေက အစီအမီ၊ တိုးလေး သည် ဘယ်လိုအနေအထားနှင့်ပဲကြည့်ကြည့် လှနေသော မြသီ ကို ငေးချီပြီးကြည့်မိသွား၏။

“နင်က ဘာကြည့်တာလဲ”

“ဟင်၊ ဟို၊ ဟာ ... အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်သွားတာပါဟာ၊ ငါ့နေရာကဝေးတယ်ဟာ၊ နင်လာရတာပင်ပန်းတာပေါ့”

“ဘယ်လောက်ဝေးလို့လည်းဟဲ့၊ ငါကနင်ဆီကိုလာချင်နေတာ၊ နင်ကကြိုက်မှန်းမသိ၊ မကြိုက်မှန်းမသိနဲ့”

“နင် ငါ့ဆီကိုလာလည်တာ မကြိုက်ဘဲနေပါ့မလား၊ မြသီ၊ ဒါပေမဲ့ နင်အိမ်ကထဲသွားရင် မကောင်းဘူးနော်”

“မသိပါဘူးဟာ၊ သိလည်း ငါက ဂရုမိုက်ပါဘူး၊ နင်ပိုငါနဲ့ ဆက်ဆံချင်ကို ဘာကန့်ကွက်စရာရှိလို့လဲ”

“အေးပေါ့လေ မြသီရယ်၊ နင်ကတော့ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူးပေါ့၊ နင်မိဘတွေက ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုဆက်ဆံကြတာလဲဆိုတာ နင်မသိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ကိုတစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပြဿနာရှာနေကြတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါသိတယ်တိုးလေး၊ အဲသည်အတွက် ငါလည်း စိတ်ပျက်မိတယ်၊ ငါငဲ့အကြီးခဲပြီး သူတို့ကို အတိုက်အခံမပြောချင်ဘူး”

“မပြောပါနဲ့၊ မိဘကိုပြောရင် ငဲ့ကြီးလိမ့်မယ်”

“နင်ပို့လို့ပေါ့၊ တစ်ခြားသူသာဆိုရင် ငါ့မိဘတွေကို အပြတ်ရန်ရှာကြမှာ”

“ငါ နင်ပျက်နာကြောင့် ရန်မထုနဲ့ပြန်ချင်ပါဘူးဟာ”

“နင် ငါ့ကိုဘယ်လိုသဘောထားသလဲ တိုးလေး”

မြသီဆီကို တိုးလေး၏အကြည့်က ဖျတ်ခနဲဆို ရော့

သွားသည်။ မျှက်လုံးချင်းဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။

“ပြောလေ တိုးလေး၊ နင်ရင်ထဲမှာဘာရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်ကမပွင့်လင်းဘူး”

တိုးလေးသည် မချဉ်မခဲဖြစ်လာသည်။ စကားကွဲမိတော့ မလိုဖြစ်သွား၏။

“ငါက ဘာကိုမပွင့်လင်းတာလဲ”

“နင် ဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ငါကမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရေလော့ပြောင်းပေးစကားပြောရမှာလား”

တိုးလေး သက်ပြင်းချစ်လိုက်သည်။ မြသီက ပွင့်လင်းလွန်းအားကြီးသည်။ တိုးလေးဘက်က အချိန်အဆများနေသည်။

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားမြသီ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာဘာရှိတယ်ဆိုတာ နင်သိနေတယ်ဆိုပေမယ့် ငါပြောမထွက်ဘူး၊ နင်ကို ဆုံးရှုံးမှာကိုလည်း ငါကြောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါပြောတော့မယ်မြသီ၊ နင်ကိုငါချစ်တယ်”

“ဟင် ...”

တိုးလေးကပြောမယ့်ပြောလိုက်တော့လည်း ဒဲ့ထိုးပင်။ မြသီ၏နည်းသားကို ရုတ်တရက်လက်နှင့်ပုတ်လိုက်သလိုပင်။ နောက်တော့မှ မြသီသည်တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပြီးလာခဲ့လေသည်။

“ငါတော့နစ်နာတယ်၊ နင်သည်လိုပြောတာကို လက်ခံ တယ်၊ ငါလည်းနင်လိုပါပဲဟာ၊ ငါသည်ထက်ပိုပြီးတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး တိုးလေး”

“မပြောတတ်ရင်လည်း မပြောခဲ့တော့ဟာ”
တိုးလေးသည် မြသီ၏လက်ကိုခွဲကိုင်ထားလိုက်လေ
သည်။ မြသီက ရှက်ပြီးလေးနှင့်ခေါင်းကိုခုံထားမိလိုက်သည်။

“မင်း တကယ်ပြောတာလားပေတလဲ့၊ သေသေချာချာ
ပြင်ခဲ့တာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော်မျက်စိနဲ့ကို တစ်အပ်တွေ့ခဲ့တာပါ။ သည်
ကောင့်ယာခင်းစင်မှာ မြသီနဲ့တိုးလေးနှစ်ယောက်တည်း သစ်ပင်
ကြီးအောက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရပ်ပြီးတော့ စကားပြောနေ
ကြတယ်”

“ဒါဆို ငါ့သမီးက သည်ကောင့်ဆီကို သွားတာပေါ့
တောက် ... ”

“တိုးလေးက သွေးမဆောင်ဘဲနဲ့ မြသီက သွားပျံ့မလား
သည်ကောင်က ဦးတို့ချမ်းသာမှန်းသိလို့ မြသီကို အပိုင်စည်း
ရုံးထားတာ”

“ရမယ်၊ ရမယ်၊ ငါ့သမီးကိုတော့မဟုတ်ဘူး ... သည်
ကောင် သေဆုပဲရမယ် ... ”

ဦးထွန်းဘွားသည် သမီးဖြစ်သူကိုလည်း မပြောသာ။
မြသီဘယ်လောက်ခေါင်းမာသလည်းဆိုသည်ကို သိသည်။

“အင်း ... ငါကသမီးကို သည်ကောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး

ပွဲကြမ်းလိုက်ရင် ငါ သည်ကောင့်ကို သိပ်ကြမ်းလို့မရဘူးဆို
တာသိသွားလိမ့်မယ်။ မြသီက သူ့ကိုတစ်ယောက်ယောက်နဲ့
ပေးစားရင် သတ်သေမယ်လို့ပြောနေတယ်၊ သည်တော့ သည်
ကိစ္စကို ငါဘယ်လိုရှင်ရမှာလည်း မသိဘူး”

ဦးထွန်းဘွားသည် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်ထုတ်ကာ တိုးလေး
ကို မည်သို့ရှင်းပစ်ရမလည်းဟု ဆင်ကြံကြံလျက်ရှိသည်။

(၁၇)
ဂူမျောက်တစ်ထောင်ဂူ

ကြက်ဆူရွာ၏ ထန်းတောတစ်တောအတွင်း ... ။

ထန်းပင်များမှာ အပင်သုံးဆယ်မက နေရာအနှံ့ပေါက်နေကြသည်။ ထန်းပင်သုံးပင်အကြား ကွက်လပ်တစ်နေရာမှာ ကြမ်းကြီးပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက်ထိုင်ကာ စကားတီးတီးပြောနေကြသည်။

“ကျုပ် သည်ကိစ္စကို အောင်မြင်အောင်လုပ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျား ... ကျုပ်ကိုထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးရမယ်”

“ချက်ကြီး မင်းနဲ့ငါဟာပြောရမယ့်လူတွေလားကွာ၊ ငါ့ဘက်ကသာ ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်၊ မင်းကိုထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးမယ်၊ အေး ပီရီမြစ်မယ်နော်၊ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်စွန်းတစ်စတောင်မပေါက်ကြားပါစေနဲ့၊ သည်ကောင်က ငါ့သားကိုသွေးဆောင်နေတယ်ကွာ၊ ငါ့သမီးရဲ့ရှေ့ရေကို သည်ကောင်ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်နေတာ၊ သင်းရဲ့မျက်နှာကို ငါမမြင်ဘူး”

တော့ဘူး”

“ကျုပ် သဘောပေါက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သည်ကောင်အသွားအလာကိုလေ့လာချိန်မယ်၊ အချိန်တစ်ပတ်ပေး၊ ချက်ကြီးက ဝိုင်မှလုပ်တတ်တယ်နော်၊ သဘောပေါက်”

“အေးပါ မင်း ... မူးမူးရူးရူးနဲ့လျှောက်ပြောမနေနဲ့ဦး၊ အသံကြောင့်ဟားသေနေဦးမယ် ချက်ကြီး”

“စိတ်ချ ချက်ကြီးဆိုတဲ့ကောင်က မူးတတ်ပေမယ့်၊ သတိရှိတယ်၊ ကျုပ် ဒါချိုးလုပ်စားလာခဲ့တာ အတိုနေပြီ၊ ဘယ်တော့မှ ခြေချခံရစေရတုနား ... ကဲ ကျုပ် အလုပ်လက်ခံပြီ၊ စရံတော့ မစခဲ့ပါ”

“ငါ့မှာအဆင်သင့်ပါလား၊ နွား၊ ရေ ... ရေ၊ မင်းသာမြန်မြန်အကောင်အထည်ဖော်၊ ကိစ္စပြီးရင် မင်းတောင်းတာထက်ပိုပြီးတော့ ပေးဦးမယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဖြစ်မြောက်ရစေမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”
ဦးထွန်းဘွားသည် ကြက်ဆူရွာ၏လူပိုက်ထိပ်သီး ချက်ကြီးနှင့်အပေးအယူလုပ်ခဲ့ပြီး၊ လသာရွာကိုပြန်ခဲ့လေသည်။

“တိုးလေး ... တိုးလေး သည်တစ်ခါတော့ မင်းကိုယ်အလောင်းကျယ်ထမ်းပြီးတော့တောင်ပြန်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ဦးထွန်းဘွားသည် တစ်ခါသေဖူးပျဉ်ဖို့နားလည်ထားပြီဖြစ်၍ ဤကိစ္စကို သူ့လူများအားမခိုင်းပေ။ မတော်တဆ ချွတ်ချော်သွားပါက သဲလွန်စက္ကန့်ရစ်ခဲ့မည်ကို မလိုလားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ချက်ကြီးကို သူ့အမြဲတမ်းပေးကမ်းထားပြီး

မွေးထားသည်။ တကယ်တော့ ချက်ကြီးကား လက်မရွံ့သမား တစ်ဦးပင်တည်း။

တိုးလေးသည် တောလမ်းအတိုင်းရှေ့ကိုလျှောက်သွား နေသည်။ သွားနေရင်းက သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည်။ မိမိ၏ နောက်ကျောမလှဲသလိုခံစားလာခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် လှည့်လှည့်ကြည့်မိသည်။ မည်သူ့ကိုမှမတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ကိုသာစိတ်အေးလက်အေးနှင့် ဆက်လျှောက်သွားသည်။

သို့သော် မလဲမလဲစိတ်က ဖြစ်ပေါ်နေဆဲပင်။ နေရာမှာ မှပ်ကာ လှည့်ကြည့်မိလိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ လူ တစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်နှာပြင် ထက်မှာ ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ခိတ်မွေးများနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရုပ်ရည်ရှိသူ၊ သူ့လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်ခါးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

မိမိလိုပဲ ခရီးသွားတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိ သည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သို့သော် အန္တရာယ်တစ်ခုက မိမိ၏ကျောမှာ ကပ်နေသည်ဟု ထင်နေမိဆဲ၊ မသင်္ကာ၍လှည့်ကြည့်မိလိုက်ရာ ...

“ဟင်”

မမျှော်လင့်မိသော အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်

လိုက်ရလေသည်။ ယင်းကား၊ ထိုလူကြီးသည် ဝါးကြီးကို ခြောက်ကာ သူ့ခိတ်ကိုတစ်ဟုန်ထိုးပင် ပြေးလာနေသောကြောင့် ပင်တည်း။

“သေပေတော့”

တိုးလေးသည် ရှောင်ပြေးသော်လည်း မလွတ်နိုင်တော့။ ထိုလူကြီးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တည်တည်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ထိုလူကြီးသည် ဘေးကြီးကိုမိုးကာ သူ့ခေါင်းပေါ်တည်တည် ပန်းကုံးပြတ်ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

“ရွပ်”

သို့သော် တိုးလေးသည် ကိုယ်ကိုတိမ်းကာရှောင်လိုက် သည်။ ဓားချက်ကလွဲသွားခဲ့သည်။ ို့ကြီး၏ဓားကိုင်လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုလူကြီးသည် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ တိုးလေး၏ခါးပိုင်းကို လက်ပြန်ခုတ်ချလိုက်ပြန်သည်။ သတိ ထားနေသောတိုးလေးကလည်း ညှာခြေကိုရှေ့သို့ဖြတ်တက် လိုက်သည်။ ဝါးဦးက သူ့ခါးဘေးမှဖြတ်ဝင်သွားသည်။ ထို လူကြီးသည် တိုးလေးကို ကြိတ်တိုင်းဖြစ်မလာသဖြင့် ဒေါသ ထွက်လျက်ရှိသည်။ တိုးလေးကလည်း မိမိ၏အသက်ဘေး အတွက် ကာကွယ်ရန်သာစိတ်ရှိသည်။ ပြန်ပြီးတော့ မတိုက် ခိုက်ပေ။ ထိုလူကြီး သတိတစ်ချက်လစ်သွားခဲ့သည်နှင့် နေရာ မှ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့လေ၊ မင်းကိုငါသတ်ရမဖြစ်မယ် တွ၊ ထွန်းသွားက ငါ့ကိုငှေပေးပြီးခိုင်းထားတယ်၊ ကား

ဟား ဟား ဟား ...

မီးရိုးကိုကုန်ကုန်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ကာ နောက်မှပြေးပြီးတော့လိုက်လာသည်။ တိုးလေးကလည်း ပြေးလေသည်။ ထိုစဉ် ... သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်မှ ရုတ်တရက်ခုန်ဆင်းလာသည်။ မျောက်ထိပ်နီသည် တိုးလေးနှင့် ထိုလူကြီး၏ကြားသို့ရောက်လာသည်။ သူ၏ရှည်လျားသောအမြီးကြီးနှင့် ထိုလူကြီးကို ဖိုက်ထည်လိုက်လေသည်။

“ရွှင်း”

“အား”

လူကြီးသည် ကျောကော့ထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် အမြီးကြီးက ထင်ကုန်အလာတွင် လက်ထဲမှမီးကြီးသည်လည်း ပါသွားခဲ့လေ၏။

“ဟာ၊ ဘာကောင်ကြီးလဲ၊ မျောက် ... မျောက်ကြီး၊

နည်းတဲ့မျောက်ကြီးမဟုတ်ဘူး”

လန်အော်မြီးတော့ ပြေးသည်။ မျောက်ထိပ်နီသည် နောက်မှတစ်ဟုန်ထိုးပြီးလိုက်သွားသည်။ ရှည်လျားသော အမြီးကြီးကို တအားဝေပယ်မီးကာရိုက်ခတ်ရင်းနှင့် တိုးလေးသည် မျောက်ထိပ်နီကို အံ့အားတသင့်နှင့်ကြည့်ကာ။

“ထိပ်နီ ... ထိပ်နီ”

နောက်မှပြေးလိုက်သွားခဲ့လေသည်။ ရှေ့မှထွက်ပြေးသွားသောလူကြီးသည် ပြေးမိပြေးရာပြေးရာ တောထဲကိုရောက်သွားသည်။ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျောက်ကြီး

ကိုမတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟင် မျောက်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

တစ်ကယ်တော့ ထိုလူကြီးသည် မျောက်ချားလျက်ရှိသည်။ သူ့ကျောတစ်ပြင်လုံးသည်လည်း အမြီးရိုက်ခတ်သည့်ဒဏ်ကြောင့် အနိုးရများက ထင်လျက်ရှိနေလေသည်။ သို့ရှိခိုက်သဘောမျိုး သစ်ပင်ကြီးပေါ်ကို မျက်ခနဲဆို ခုန်ကူးလာခဲ့သော သဏ္ဍာန်တစ်ခု၊ မဟုတ်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟာ”

မျောက်ထိပ်နီဖြစ်နေသည်။ သူလန်သွားသည်။

ကြောက်ပြီးထွက်ပြေးသည်။

“ရွှင်း”

အမြီးကြီးက လေထဲမှာ လွန်လူးခွေခေါက်ပြီးရောက်လာသည်။ လည်ပင်းကို လာရှုံ့ရစ်ပတ်သည်။

“အီး”

ထို့နောက် တအားလွှဲပစ်ခြင်းခံလိုက်ရလေသည်။

“ရွှီး”

“အား”

မြေပြင်ပေါ်ကို ဘိုင်းခနဲပစ်လဲကျသွားသည်။ လူးလဲပြီးတော့ကျသည်။ ထွက်ပြေးသည်။ မျောက်ကြီးက နောက်မှလိုက်လာသည်ဟုထင်ပြီး မီးနှင့်ခုတ်သည်။ ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ လှည့်ကာခုတ်သည်။ လေကိုသာခုတ်မိသည်။ ဘာကောင်မှလိုက်မလာ၊ စိတ်တစ္ဆေက သူ့ကိုခြောက်လှန့်နေသောကြောင့်

ဖြစ်သည်။ ပြေးရင်း၊ ပြေးရင်းနှင့် ဘယ်ကိုရောက် လာမှန်းမသိ၊ တစ်ဖန် ခြေခံကြား၌ နောက်ကိုလှည့်ကြည့် လိုက်ပြန်ရာ။

“ဟင် ... သည်ကောင်”

နောက်မှလိုက်လာသောသူမှာ တိုးလေးဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာတင်းသွားသည်။

“မင်းကို အပြတ်ရှင်းမယ်”

မီးရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ကာ တိုးလေးဆီ ကိုပြေးလာသည်။ သို့သော် ... ခြေလှမ်းတွေက တုံ့သွားခဲ့ရ သည်။ တိုးလေး၏နောက်မှာ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်က ကပ်ပြီး တော့ပါလာသောကြောင့်ပင် ... ။

“အမလေး”

လန့်ပြီးတော့ အော်ပြေးသည်။ ပြေးရင်းနှင့် နောက်ကို မကြာမကြာပင်လှည့်ကြည့်သည်။ ကြည့်လိုက်တိုင်းမှာ တိုးလေး နှင့်အတူမျောက်ကြီးက ပါလာခြေ။ အသားကုန်ပြီးမှ လွတ်နိုင် မည်ဟု သဘောပေါက်သွားသည်။ ဆက်၍ပြေးသည်။ အဖော့မှ မပြေသေး ... ။ သူ့နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရသည်က ...

“ရှား”

ရှားခနဲဆို ထွက်ပေါ်လာသည့်နေရာကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိလိုက်ရာ သူ့မျက်လုံးတွေပြူးထွက်သွားခဲ့ရသည်။ သူ တွေ့လိုက်ရသည်ကား ငန်းမြွေကြီးထစ်ကောင်ပင်တည်း။ ငန်း မြွေကြီးသည် ဥကိုဝပ်နေသော ငန်းမကြီးကို နံဘေးမှာ စောင့် ရှောက်နေသည်။ အနားကိုရောက်လာသောလူထစ်ယောက်

ကြောင့် ငန်းမြွေကြီးသည် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲသွားခဲ့ရလေ သည်။ ထို့ကြောင့် ... နောက်မှ တရူးထိုးပင်လိုက်လေတော့ သည်။

“အား ... အမလေး”

ထွက်ပြေးရသည်။ သို့သော် ... ငန်းမြွေကြီးသည် ဇွဲ ကောင်းစွာဖြင့် အပြေးပင်လိုက်လာနေဆဲ။ သူ့စော့ရွေးတွေ ပျံလာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုမှပြေးမလွတ်နိုင်မှန်းသိသည်။ ပြေးနေ ရင်းက သေ့နှောင်တစ်စောင်ဆုံးထားသော ပိတ်ဖြူအင်္ကျီ လုံချည် ကိုဝတ်ထားသည့် သူ့ထော်စင်ကြီးတစ်ဦးကို ရှေ့မှာတွေ့လိုက်ရ သည်။ ပိတ်ဖြူကိုပင် ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားသူ။

“ဟေ့ မင်းရဲ့အကြံအစည်ကို လက်လျှော့လိုက်ရင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကလွတ်အောင် ငါကယ်တင်ပေးမယ်”

“ဟာ ဘာတွေလားပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်နောက်က မြွေ လိုက်နေတာ ဘယ်လိုတာဆိုးနိုင်မလဲ၊ အန္တရာယ်က တစ်ခု တည်းမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောပြီးတော့ ဆက်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ငန်းမြွေကြီးက သူ့အနားမှာ ကပ် နေလေပြီ။

“အမလေး ... ပြေးသွတ်ပါတော့မလားဗျ”

ကြောက်ကြောက်နှင့် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါးတစ်သားတည်း ကျအောင် ဆက်ပြေးလာခဲ့သည်။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် မီးငုတ်တစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး လဲကျသွားခဲ့ရာ။

“အား ...”

ထိုအခါ ... ငန်းခမြဲကြီးသည် သူ့ရှေ့ကရောက်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ မောက်ခုံကြီးလဲကျနေသော ထိုလူကြီး၏ပျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကြား၊ နဖူးတည့်တည့်ကို ထအားပင်ပေါက်ထည့်လိုက်လေတော့သည်။

“အား”

ချက်ကြီးသည် လန့်ပြီးတော့အော်လိုက်သည်။ အိပ်ပျော်နေရာမှ ဆတ်ခနဲဆို ထထိုင်လိုက်လေသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ခေါင်းကိုဘယ်ညာရမ်းကာ ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူ့တစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေသည်။ ထန်းတောထဲက ဗျာကြမ်းထက်မှာ ထန်းရည်ပူးပြီး အိပ်ပျော်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒိုးကလည်းချုပ်ဝပြုနေပြီ။ မည်သူမှမရှိတော့။ သူတစ်ယောက်တည်း ထန်းတက်သမားပင်မရှိတော့။

“လက်စသတ်တော့ ... ငါအိပ်မက်မက်နေတာပါလား။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အိပ်မက်က တော်တော်ချောက်ချားစရာပဲ”

ချက်ကြီးသည် မည်သူ့ကိုမှ ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ ယခုအိပ်မက်ကြောင့် တော်တော်ကို တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။

“အိပ်မက်ထဲက ဝိတ်မြှူစင်ကြယ်ခဲ့လူကြီးပြောသလို

ငါသည်အလုပ်ကိုလက်မခံရင် ကောင်းမလား။ ဟာ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုထွန်းဘွားက ငါ့ကိုပြဿနာရှာလိမ့်မယ်။ သည်လူကလည်း အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းရှိတယ်။ သူ့ငွေကိုယူပြီး ငါမလုပ်ခဲ့ရင် သူက ငါ့ကိုရှင်းပစ်မှာပဲ ...”

ချက်ကြီးဘေးကျပ်နံ့ကြပ်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဖြေတွေးရသည်။

“အိပ်မက်ပဲလေ။ သူမက်ချင်လို့မက်တာ။ အမှန်ယူလို့မရပါဘူး။ ပြီးတော့ ငါက သည်ကိစ္စကိုခေါင်းထဲစွဲသွားခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်မို့ အိပ်မက်မက်တာ။ အင်း ကိုထွန်းဘွားပြောတဲ့တိုးလေးဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါမမြင်ဖူးသေးဘူး။ လသာရွာဘက်ကိုသွားပြီး လေ့လာကြည့်ဦးမှပဲလေ”

ချက်ကြီးသည် နေရာမှ ဒပိမ်းဆယိုင်နှင့် ထသွားခဲ့လေသည်။

တိုးလေးသည် ညကမက်ခဲ့သောအိပ်မက်တစ်ခုကြောင့် ထူးဆန်းနေလေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မတင်မကျကြီး ဖြစ်နေမိသည်။

“တိုးလေး မင်းမျက်နှာက နှံတောတေ့ပါလားကွ။ ဘာကို အလိုမကျဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးမျိုးလဲကွ။ ပြောပြစမ်းပါဦး”

www.burmeseclassic.com

“သည်လိုကွ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါကတောထဲကိုရောက်နေတယ်။ အဲသည်အချိန်မှာ မျက်နှာကြမ်းကြမ်းနဲ့လူကြီးတစ်ယောက်က ငါ့နောက်ကိုလိုက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း စားရည်ကြီးတစ်လက်ကို ကိုင်လိုကွ။ သူက အဲသည်စားကြီးနဲ့ ငါ့ကိုခုတ်တယ်။ ငါက သူ့ကိုဘာမှပြန်မလုပ်ဘူး။ လွတ်အောင်ရှောင်တယ်”

“အေးကွား မင်းရဲ့အိပ်မက်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ”

“ဒါပေမဲ့ သူကငါ့ကို ငါးနှင့်အသေလိုက်ခုတ်နေတုန်းမှာ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ကရောက်လာတယ်။ အဲဒါမျောက်ထိပ်နီပဲ”

“ဟင် ဟုတ်သား”

“အေး ... မျောက်ထိပ်နီက အကောင်အကြီးကြီးဖြစ်နေတယ်။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူးကွား။ အဲသည်လူကြီးကို လိုက်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်တာ ဘယ်လိုမှမထတ်နိုင်ဘဲ ပြေးရတယ်။ ငါလည်း အဲသည်လူကြီးပြေးသွားတဲ့နောက်ကို သိနေတယ်ကွ။ အဲ တစ်နေရာကိုရောက်တော့ ငန်းမြေမကြီးတစ်ကောင်ဟာ သူ့ညတွေကို ဝပ်နေတယ်ကွ။ ငန်းမြေထီးကြီးက ငန်းမြေမကြီးကိုအနားမှာ စောင့်ရှောက်နေတာ ...

အဲသည်လူကြီးကို ငန်းမြေထီးကြီးကမြင်ရော၊ လိုက်ပါလေရောကွာ အဲသည်လူကြီးလည်း ထွက်ပြေးရတော့တာ ဝေါ့”

“မင်းအိပ်မက်ကလည်းကွား၊ တကယ်တမ်းထိတ်ရင် ဖိုစရာပါပဲလား”

“အေး နားထောင်ဦး၊ မပြီးသေးဘူးကွ။ အဲသည်လူကြီးကထွက်ပြေးတော့ တစ်နေရာမှာ ဘိုးသိဒ္ဓိနဲ့သွားဆုံမိတယ်”

“ဘိုသိဒ္ဓိ ... ဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ဘိုးသိဒ္ဓိက အဲသည်လူကို ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ... ”

“ဟေ့ ... မင်းရဲ့အကြံအည်ကိုလက်လျှော့လိုက်ရင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကလွတ်အောင် ငါကယ်တင်ပေးမယ်တဲ့။ ဟိုလူက ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုရင် ... ဟာ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ကျုပ်နောက်ကမြွေလိုက်နေတာ ဘယ်လိုတားဆီးနိုင်မလဲ။ အန္တရာယ်က တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူးတဲ့”

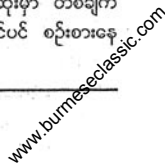
“အဲမယ် သည်လုက”

“အဲသလိုပြောပြီးတော့ ဆက်ပြေးသွားခဲ့တာ ငါးငုတ်တစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်ပြီးလဲကျသွားပါလေရော။ ဖြစ်ချင်တော့ ငန်းမြေကြီးက ဘယ်လို ဘယ်လို သူ့ရွေ့ကိုရောက်နေသလဲမသိဘူး။ သူ့နဖူးတည့်တည့်ကို တစ်ချက်တည်းပေါက်ချလိုက်ပါလေရော”

“ဟာ ... ”

“အဲ၊ ငါလည်း ... အိပ်မက်ကလန်ပြီးတော့ ခိုးလာခဲ့တာပဲ”

အောင်ဘသည့် ထိုးလေး၏စကားအဆုံးမှာ တစ်ချက်တော့တွေ့စေသွားခဲ့သည်။ အတန်ကြာအောင်ပင် စဉ်းစားနေမိသည်။

“ငါ ... အယူသည်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မက် အရဆိုရင် မင်းကိုအန္တရာယ်ပြုမယ့်လူတစ်ယောက်ရှိနေပြီ။ နေ့စမ်းပါဦး။ အဲသည်လူရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မင်းမှတ်မိလား။”

“မင်းကဘာလုပ်မလို့လဲ။ အင်း ... ငါသည်လူကြီးကို အပြင်မှာမမြင်ဖူးဘူးကွ။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကတော့”

တိုးလေးသည် ထိုလူကြီး၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြ လိုက်လေ၏။ အောင်ဘစဉ်းစားနေမိသည်။ သည့်နောက်မှာ တော့ မျက်နှာကအပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“နေဦးကွ။ မင်းပြောပုံအရဆိုရင် သည်လူကြီးကိုငါ သိသလိုပဲ။ ဟာ ဟုတ်ပြီ ... အဲသည်လူကြီးက ကြက်ဆူရွာ ကချက်ကြီးဆိုတဲ့လူပဲကွ။ လူ့ပိုက်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက သည်လိုကိစ္စမျိုးမှာ လက်ယဉ်တယ်။ လူတစ်ယောက်ကို အစ ဖျောက်ပေးဖို့ အခကြေးငွေပေးပြီးငှားလာရင် လက်ခံတယ်။”

“ဟင် ဟုတ်လား။ သည်လိုလူလား။ ထူးဆန်းတယ်ကွ။ ငါ့အိမ်မက်ထဲကလူက အပြင်မှာတကယ်ရှိနေတာကိုး ...”

“မင်း သည်လူကြီးကိုမြင်ဖူးထားမှာပါ။ မမှတ်မိလို့ဖြစ် မှာ။ သူက ဦးထွန်းဘွားနဲ့လည်း ရင်းနှီးတယ်။ ဟိုတုန်းက မိုက်ဖော်မိုက်ဖက်တွေဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။”

“ဟင် ... ဦးထွန်းဘွားနဲ့လည်း ရင်းနှီးတယ်ဟုတ်လား” တိုးလေး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။

(၁၈)

ချက်ကြီး၏ပုံ

ကြက်ဆူရွာကချက်ကြီးသည် လသာရွာကို မမျှော်လင့် ဘဲရောက်လာ၏။ ဦးထွန်းဘွား၏အိမ်ကိုပင် ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ချက်ကြီး၊ မင်း ... သည်ကို ဘာလာလုပ်တာ လဲ”

“တမင်လာတာပေါ့များ ကိစ္စရှိလို့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ကောင် ကို ကျွန်ုပ်မှမြင်ဖူးတာ။ ဒါကြောင့်မို့ သေချာအောင် လာကြည့် တာ။ မဟုတ်ရင် လူမှားပြီးလုပ်မိမှာစိုးလို့”

“ခက်လိုက်တာကွာ။ မင်းသူ့ကိုတစ်နေရာကနေ စောင့် ကြည့်ပါလားကွ။ မင်းမျက်နှာကိုသုမြင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ တော် ကြာ ... အကြောင်းမညီညွတ်ရင် မင်းကိုသူမှတ်မိသွားတာနဲ့ ဒုက္ခများလိမ့်မယ်”

“ချက်ကြီးက အလုပ်ကိုလက်ခံလိုက်ပြီဆိုရင် ကိစ္စပြတ် ပဲ။ အကြောင်းမညီညွတ်ဖူးဆိုတာ မရှိဘူး။ ကျုပ်သည်ရွာထဲ”

ကိုဝင်လာတာ ဘယ်သူကမှ ဂရုစိုက်ပြီးတော့ ကြည့်မနေဘူး”

“ဟေ့ကောင် မင်းကိုဘယ်သူတွေက ဂရုစိုက်တယ်၊ မစိုက်ဘူးဆိုတာ အတတ်ပြောနိုင်လို့လား။ ငါ့ကိုသင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေကြတာ”

“ခင်ဗျား ဒီလောက်ကြီးကြောက်နေရမလို့ပါဘူးဗျား။ ခင်ဗျား ဣန္ဒြေပျက်နေတာနဲ့ နှိပ်စိတော့မယ်၊ အရင်တုန်းက သတ္တိတွေ၊ ဖိုက်ခဲတာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“ဟာကွာ မင်းပြောလေ ဆိုးလေပါလား။ ပါးစပ် စည်းကမ်းမရှိတဲ့ကောင်ပါလား ဟင် ...”

ဦးထွန်းဘွား၏စကားသည် ရုတ်တရက် ရပ်တံ့သွားခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ချက်ကြီး ဟိုမှာ ... ကြည့်လိုက်စမ်း” ချက်ကြီးသည် ဦးထွန်းဘွား မေးငြေ့ပြုရာဆိုကို လှမ်းပြီး တော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ လူတစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ အိမ်ဘက်ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ကြီးသည် ထိုသူ့ကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။

“ဟင်”

“အဲဒါ ငါပြောတဲ့ တိုးလေးဆိုတဲ့ကောင်ပဲကွ”

ချက်ကြီးမှာ ဦးထွန်းဘွား၏စကားကို နားထဲဝင်ချေမဝင်ချေ ဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့ကောင် ချက်ကြီး ... ငါပြောတာ မင်းကြားယူ

လား။ အဲသည်ကောင်ကတိုးလေးပဲ၊ မင်းသေသေချာချာမှတ်ထား”

ထိုအခါ ချက်ကြီးသည် ဆတ်ခနဲဆို ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီး

“သူ ... သူလား တိုးလေးဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း ဘာဖြစ်သွားတာလည်း ချက်ကြီး သည်ကောင်ကိုမြင်ပြီး မင်းကြောက်သွားတာလား”

“ဘာကွ၊ ငါက ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ ငါလုပ်ရမယ့်ကောင်က ငယ်ငယ်လေးမို့ အံ့အားသင့်သွားခဲ့တာ”

“အေး ငယ်ပေမယ့် ငါ့ရဲ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ၊ မင်း သူ့ကိုမှတ်မိပြီဆိုရင် သွားတော့”

“အေးပါ ငါရပ်သွားပါ့မယ်”

ထိုစဉ် ...

ဒေါ်အေးမို့နှင့်မြသိတို့သည် ရွာထဲမှပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ချက်ကြီးက အိမ်ပေါ်ကအဆင်းနှင့် တွေ့သွားခဲ့ကြလေသည်။ ချက်ကြီးက မျက်နှာကိုမသိသဘာကွယ်ပြီးတော့ ထွက်သွားသည်။ ဦးထွန်းဘွားသည်လည်း စိတ်ထဲမှာထင်သွားခဲ့လေသည်။ ချက်ကြီးက မျက်နှာကိုကွယ်ပြီးတော့ ထွက်သွားခဲ့သဖြင့် ဒေါ်အေးမို့မရာ မြသိပါ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးတစ်ပည် ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။

ဦးထွန်းဘွားသည် အိမ်ပေါ်မှ ဣန္ဒြေမပျက်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးမို့နှင့် မြသိတို့က တစ်စုံတစ်ရာမပေးဘဲ အိမ်ထဲကိုဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ ဦးထွန်းဘွားသက်ပြင်းချစ်ရသည်။

ချက်ကြီးသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးစဉ်းစားလာမိသည်။
“ငါ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ကောင်က သင်းခြင်နေ
တယ်၊ ငါလည်း သည်ကောင်ကိုတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ထူးဆန်း
လှချည်လား။”

သူမကဲ့သို့အိပ်မက်ကိုပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားမိသည်။
အဖြစ်အပျက်များက ခေါင်းထဲတွင် စိကာစဉ်ကာပင်ပြန်ပြီးတော့
ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကြက်သီးထမီသွားသည်။

“အင်း ဘာမဟုတ်တဲ့အိပ်မက်ကြောင့် ငါ့အလုပ်ကို လက်
လျှော့လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ ငါသည်ကောင်ကို တစ်နေရာရာမှာ
မြင်ဖူးထားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်ပြီးတော့
ပေါ်လာခဲ့တာဖြစ်ရမယ်”

ချက်ကြီးသည် အိပ်မက်ကိုအလေးမထားတော့၊ ဦးထွန်း
ဘွားခိုင်းသည့်အလုပ်ကိုသာ ဆက်ပြီးတော့လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

တိုးလေး၏အသွားအလာကို စောင့်ပြီးတော့ကြည့်သည်။
သို့သော် ... တိုးလေးက သူ့၏စိုက်ခင်းထဲမှာပဲ အချိန်တို
နေသဖြင့် အကြံအိုက်နေမိလေသည်။

တစ်ရက်တွင် ...

ပေတလူသည် ဦးထွန်းဘွားကို သတင်းတစ်ခုပေး၏။

“ဦး ... မနက်ခြောက်ကျခင် တိုးလေး သူ့အချို့တွေရှိတဲ့
ယင်းခရွာကိုသွားလိမ့်မယ်၊ သည်ကောင်အောင်ဘကိုပြောဖူး

တာ ကျွန်တော်ကြားခဲ့ရတယ်၊ ယင်းခရွာကို ကောလမ်းအတိုင်း
မြတ်လမ်းကနေသွားမှာ ... ”

“ဟင် ဟုတ်လား။ ကောင်းသကွာ၊ မင်းတော်တယ်၊
သည်သတင်းကိုယူလာပေးတာ”

ဦးထွန်းဘွားသည် ထိုသတင်းကို တပည့်တစ်ဦးမှတစ်
ဆင့် ချက်ကြီးဆီကိုပို့ပေးလိုက်လေသည်။

တောလမ်းအတိုင်း ... တရွေ့ရွေ့နှင့်ခရီးနှင့်နေသူ တစ်ဦး။
သူသည်ဘောင်းဘီပွကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကော်လာမပါ ချပ်
အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျောထက်မှာ အိမ်နှင့်တကွ
ထည့်ထားသော ဝါးရှည်တစ်ချောင်း၊ သူကတော့ တိုးလေး။
တိုးလေးသည် အေးဆေးစွာပင် လမ်းအတိုင်းသွားနေသည်။
သို့သော် ... သူ၏နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာပုန်းလှူပြီး ကွယ်လှူပြီးနှင့်
လိုက်နေသူတစ်ဦး။ တိုးလေးသည် ထိုသူကို သတိမထားမိ။

နောက်မှလိုက်နေသောသူသည် အခြားသူမဟုတ်၊
ချက်ကြီးပင် သူသည်တာဝန်ယူထားသည့်ကိစ္စကို အပြတ်ရှင်း
လိုဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် လျင်မြန်သောခြေလှမ်းများဖြင့်
ခပ်သွက်သွက်ပင်လိုက်လျက်ရှိသည်။ တိုးလေးသည် လမ်း
သွားနေရင်းက စိတ်ထဲမှာထင်သွားမိသည်။ သူ့နောက်မှ တစ်
ယောက်ယောက်ကလိုက်နေသလိုပင်။ ထို့ကြောင့် နောက်ကို

ဖျတ်ခနဲဆို လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ မည်သူမှမရှိ။ ဆက်
လျှောက်သွားသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးပင်။

ခါတိုင်းသည်လိုပင်ဖြစ်ပါ။ သူ့ကိုပေတလူတို့အုပ်စုဝင်ပြီး
တိုက်ခိုက်စဉ်က ငုတ်စာရက် ဝင်ရောက်လာကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
ယခုလို စိတ်ပုံလုံခြုံစိတ်ချမ်းသာမှုမျိုးမရှိ။ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်
ကို လိပ်ပြာက သိသည်။ တိုက်ခိုက်ခတ်က နှိုးဆော်သည်
ဆိုသည်မှာ ဒါမျိုးလားပေ။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီးတော့ နောက်
ကိုလှည့်ကြည့်မည်ပြုစဉ်မှာ ...။

“ဟင်”

သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် သူ့ဆီကိုခုန်ဝင်လာသည်။ ဓားကြိုး
ကိုမြှောက်ပြီးတော့ဝင်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာကို ပင်
နက်စည်းထားသည်။ ထိုသူသည် တိုးလေးကို ဓားနှင့်မန်းကုံး
ပြတ် ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ဝှစ်”

အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားခဲ့သောတိုးလေးသည် ချက်ချင်း
ပင်သတိဝင်သွားခဲ့သည်။ ညာခြေရှေ့တက်ကာ ခေါင်းကိုခုံပေး
လိုက်သည်။ မီးချက်က သူ့ပန်းနှင့်တစ်ထွာသာသာလောက်က
ကပ်လှဲသွားသည်။ တိုးလေးသည် မီးကို အဆင်သင့်ထုတ်ပြီး
သားဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ... မင်း မင်း”

ထိုသူသည် သူ့ဘင်သလိုဖြစ်မလာသည့်အတွက် ဒေါသ
ထွက်သွားပုံရသည်။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြေးဝင်လာသည်။

မီးကိုလက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ကာ တရစပ်ပင်
ဝင်ခုတ်သည်။

“ဝှစ် ... ဝှစ်”

တိုးလေးက ပြန်ပြီးမတိုက်ခိုက်သေးဘဲ ရှောင်သည်။
ထိုသူ၏ညာမပါသောဘေးချက်များဖြင့် ဂရုမူးထိုးဝင်ခုတ်သည်။

“ထန် ... ထန်”

တိုးလေးက သူ့အပေါ်ကျလာသော ဓားချက်များကို
ခါးပြီးတော့ခံလိုက်သည်။ သွက်လက်စွာပင် ပြန်ပြီးတော့
တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုသူမှာ တိုးလေး၏ဘေးချက်ပမိစေရန် မနည်း
ကိုရှောင်တိမ်းနေရသည်။

ထိုစဉ် ...

သဏ္ဍာန်တစ်ခုက ခုန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အခြားသူမဟုတ်
အောင်ဘ။ ထိုသူ၏အကြည့်သည် အောင်ဘဆီကို အမှတ်
တမဲ့ရောက်သွားခဲ့သည်နှင့် ...။

“ဝှစ် ... ခွန်”

တိုးလေး၏လက်ထဲမှာ ဓားဦးက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဝဲသွား
သည်။ မျက်နှာမှာစည်းထားသောပုငါက ကျွတ်ထွက်သွားသည်။
မြတ်ရှုကာကွဲထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ ထိုသူ၏မျက်နှာကို မြင်
လိုက်ကြရမည်။

“ဟင် ... ”

“ဟာ”

တိုးလေးနှင့်အောင်ဘ အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားရသလို

www.burmeseclassic.com

ထိုသူသည်လည်း အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ချက်ကြီးသည် မိမိ၏မျက်နှာပေါ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ မထူးဆတ်ခင်းကာ။

“ဟင်၊ မင်းတို့ကလား သေပေတော့”

နွားသိုးကြီးပြတ် တရကြမ်းဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။ ချက်ကြီးသည် ကိုယ်လုံပညာလုံးဝမတတ်ဘဲ တိုးလေးနှင့် အောင်ဘတို့က တစ်ကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်လျှင် ကောင်းကောင်း ထိုသွားနိုင်သည်။ ချက်ကြီးတအားမှတ်ချလိုက်သော စားချက်ကို တိုးလေးက ပက်ထုတ်လိုက်သည်။

“ထန် ...”

ပြင်းထန်သောဝါးချက်ကြောင့် ချက်ကြီး၏လက်မောင်း လက်ရင်းများပင်လျှင် အောင့်ထွက်သွားခဲ့ရသည်။ လက်ထဲက စားပင်လွတ်ကျသွားမတတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ချက်ကြီးက ဒေါသထွက်သွားပြီး စားရိုးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြေးဝင်လာပြန်သည်။

“ဟေ့လူ ကိုချက်ကြီး ခင်ဗျားနော်၊ ခင်ဗျားသည်ထက် ပိုပြီးတော့ ကဲလာရင် ကျွပ်တို့အဆိုးဆဆိုးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွပ်တို့ ဟာရန်သူတွေမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ သည်လိုရန်ရှာရတာလဲ။ ကျွပ်ထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကိုခိုင်းလိုက်တာ ဦးထွန်း ဘွားမဟုတ်လား”

“ဟင်”

တိုးလေးက မေးလိုက်သဖြင့် ချက်ကြီးအံ့အားထသင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ပြေးဝင်လာသော ကိုယ်ရှိန်ပင် တံ့သွားခဲ့

ရလေသည်။

“မင်း ... မင်း ငါ့ကိုဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ၊ အတတ် သိနေပါလား”

လူငိုက်ပီစိ စကားကိုမဆင်ခြင်ဘဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူတော့ အထင်နှင့်မေးလိုက်သည့်စကားက သေချာသွား ခဲ့လေပြီ။

“ကျွပ်တို့သိနိုင်တဲ့အကြောင်းရှိလို့ပြောတာပေါ့၊ ကျွပ် အထက်ကိုရသွားခိုက်ပြီး မကြီးစားပါနဲ့ လက်လျှော့လိုက်ပါ”

“ဟေ့ သည်လိုအခြေအနေမျိုးကိုရောက်မှတော့ မထူး တော့ဘူး။ ငါကရှေ့ကိုတိုးပြီးရင် နောက်ဆုတ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စေဦးစားဘူး။ မင်းတို့စွမ်းရင် ငါ့ကိုသေအောင်သတ်၊ ငါက မင်းတစ်ယောက်တည်းကို ရေဲပြည်ပို့ဖို့ တာဝန်ယူထားတာ၊ ခုတော့ နောက်တစ်ယောက်ပါ ထိုးလာတာပေါ့ကွာ ...”

ချက်ကြီး၏စကားကို တိုးလေးတို့က နားထောင်နေကြ ဝဉ် ချက်ကြီးသည် လစ်ပြီအထင်နှင့် အပိုင်ပြေးဝင်လာကာ ဘားနှင့်ပိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။ ထိုစဉ် ... မမျှော်လင့်မိသော အခြေအနေတစ်ရပ်က ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ရုတ်တရက် လေပြင်းကျလာသလို ...။

“ဝီး ... ဝီး ... ဝီး ... ဝီး ...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက ဖုန်တွေ၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေက လုံးပြီးတော့ထက်လာသည်။ တပင်ီနှင့် အော်မြည်ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် သူတို့ခပ်ကိုရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော

အဖြစ်အပျက်မျိုးကို တိုးလေ့ကြီးပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား”

“အောင်ဘ လာမြန်မြန်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီကို ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ အပင်ကြီး၏အကွယ်မှာ မှောက်ချလိုက်ကြလေ၏။ ချက်ကြီးသည် သူ့ခင်ကိုတဝေါဝေါတသောသောဖြင့် ပြေးဝင်လာသောဖုန်လုံးကြီးကိုကြောင်ပြီးတော့ ကြည့်နေမိသည်။ နောက်တော့ သတ်ရသွားကာ ထွက်ပြေးသည်။ ဘေးကိုကွေ့ပြီးတော့ မပြေးဘဲ၊ တည့်တည့်ကြီးပြေးမိသည်။

“ဝီး ... ဇီး ... ဝီး ... ဇီး”

လေပွေလှိုင်းကြီးက သူ့နောက်မှ လိုက်သွားခဲ့လေသည်။ နောက်မှသတ်ရသွားပြီး တောထဲကိုဝင်ပြေးသည်။ ထိုစဉ် လေပွေလှိုင်းကြီးက သူ့ကိုပွတ်ပြီးတော့ ထိခတ်သွားသည်။

“အောင်မယ်လေဆူး၊ အောင်မယ်လေဆူး”

ချက်ကြီးသည် မည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ၊ ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ကြိမ်လုံးနှင့် အစိုက်ခံလိုက်ရသလိုအနိုးရာများကထပ်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ ... ဟိုလူကြီးရဲ့နောက်က လေပွေလှိုင်းကြီးလိုက်သွားပြီ၊ တာဖြစ်နိုင်မလည်းမသိဘူး၊ လာကွာ လိုက်သွားကြည့်ရအောင်”

တိုးလေးနှင့် အောင်ဘတို့သည် ပြေးပြီးတော့လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။

ချက်ကြီးသည် အကြောင်းမယ့်သက်သက် သူ့ကိုယ်မှာ ခြစ်ပေါ်လာသော အနိုးရာများကို စဉ်းစား၍မရနိုင်ပေ။ လေပွေလှိုင်းထဲမှာ ကြိမ်ကဲ့သို့သောအရာများပါလာခဲ့လေသလားမသိ။ ကြိမ်နှင့်အစိုက်ခံလိုက်ရသလို ကြားပွတ်နှင့် အစိုက်ခံလိုက်ရသလို ခံစားသွားခဲ့ရသည်။

ဆက်ပြီးတော့ ပြေးလာသည်။ မည်သည့်နေရာကို ရောက်လာမှန်းမသိ။

ထိုစဉ် ...

“ချီး”

မမျှော်လင့်မိသောအသံတစ်သံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့မှာငန်းစောင်းကြီးတစ်ကောင်၊ ချက်ကြီးဆီကို တစ်ဟုန်ထိုးပင်ပြေးလာသည်။

“ဟာ ... ဟာ၊ မြေ ... မြေကြီး”

ချက်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်တော့ပြေးသည်။ ငန်းစောင်းကြီးက ဒေါသတကြီးနှင့် နောက်မှ တစ်ဟုန်ထိုးပင် ပြေးလိုက်လာသည်။ အကြောက်ကြီးနေသော ချက်ကြီးသည် လက်မှာကိုင်ထားသည့်စားကြီးနှင့် ငန်းစောင်းကြီးကိုတိုက်ခိုက်ရန် ကိုယ်ကိုအလှည့်မှာ တစ်ခုတစ်ခုနှင့် မြေထောက်ကို တိုက်မိပြီးတော့လဲကျသွားခဲ့သည်။

“အား”

မှောက်လျက်လဲကျသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကို ထောင်ပြီး ကုန်းထမည်အပြီမှာ တစ်ချိန်တိုးပြေးလာသော

စောင်းကြီးက သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကြီးမားလာခဲ့သည်။

အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးဖြူးကြီးနှင့် ကြည့်နေဆဲမှာပင် ငန်းစောင်းကြီးသည် နဖူးအလယ်တည့်တည့်ကို ပေါက်ချလိုက်လေတော့သည်။

“အား”

ချက်ကြီးသည် သွေးရှူးသွေးတမ်းနှင့် နေရာမှထကာ ပြေးသည်။ သွေးပူနေတုန်းဆိုလားမသိ။ ဘာမှမဖြစ်သေး။ တောလမ်းတစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ... လမ်းမှာလဲကျသွားသည်။ ငန်းစောင်းကြီးက အငြိုးကြီးသည် နောက်မှထပ်ချင်းမကွာ လိုက်လာသည်။ ချက်ကြီးသည် မျက်လုံးတွေများဝေလာခဲ့ပြီး ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်တော့ဘဲ။ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်။ ငန်းစောင်းကြီးလည်း ချက်ချင်းရောက်လာပြီး ချက်ကြီး၏ကိုယ်ပေါ်ကိုတက်မည် အပြုမှာ ...။

“ဟာ၊ ဟို ... ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်လဲကျနေတယ်။ ဟင်၊ ဟာ နောက်မှာလည်း ငန်းစောင်းကြီးလိုက်လာတယ်။ ပေါက်တော့မယ်”

လူတစ်စုသည် ချက်ကြီး၏ခြစ်ရပ်ကို မြင်တွေ့သွားခဲ့သည်။

“ဟာ လှုပ်ကြွပါဦးဟာ၊ ဟိုလူ့ကိုပေါက် ပေါက်တော့မယ်” ငန်းစောင်းကြီးလည်း ထိုလူ့ကိုတွေ့သွားသည်။ ဒေါသအရှိန်မာန်တက်နေသည်ဖြစ်ရကား ... မည်သူ့ကိုမှ မကြောက်

တော့ ထိုလူ့စုသီကို တစ်ဟုန်ထိုးပင်ပြေးကာ လိုက်လေတော့သည်။

“ဟာ ... ဟာ၊ ငန်းစောင်းကြီးက ငါတို့နောက်ကို ပြေးလိုက်လာနေပြီဟ”

အော်သူကအော်ကြသည်။ သည်အတိုင်းကြည့်နေ၍ မဖြစ်ကြတော့။ ဒေါသကြီးသော အငြိုးကြီးသောငန်းစောင်းကြီး၏ အန္တရာယ်ကိုကာတွယ်နေပြန်တော့မည်။

“သတိထားကြဟေ့ ...”

လူကအများနှင့်မိ သိမ်မကြောက်၊ ငါးစောင်းကြီးကလည်း သူ့အန္တရာယ်ကိုမမြင်၊ တစ်ရိုက်ထိုးပင် ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟိုက်၊ ချ ... ချကွာ”

ဝါးပါလာကြသူများမို့ ဝါးနှင့်ခုတ်ကြသည်။ အချို့က စားကိုမသုံးကြ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ အသင့်တွေ့သည့်ဝါးလုံးရှည်များကိုကောက်ကာချိုက်ကြသည်။ ကျောက်ခဲများဖြင့် ပေါက်ကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်လက်နှင့်မို့ ငန်းစောင်းကြီးသည် မဂ္ဂမလှနှင့်သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

(၁၅)

ခေါင်ဆောင်ဟာသောမြေခွေ့နှစ်ဆောင်

တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့သည် ထိုနေရာကိုအပြေး ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ လူတစ်စုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ချက်ကြီးသည် မှောက်လျက်သားကြီးဖြစ်ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူနှင့်မနိမဝေးမှာ ငန်းစောင်းကြီးက အပိုင်ဆိုင်အပြတ်ပြတ်နှင့် မရှုမလှဖြစ်ကာ သေဆုံးလျက်ရှိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အသံကြားလို့ပြေးလာခဲ့ကြတာ”

တိုးလေးက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးမေးလိုက်သည်။ ချက်ကြီး ပိုးထိ၍သေဆုံးခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားနေလေပြီ။ ရွာသားထဲမှတစ်ယောက်က တိုးလေးကိုသိသည်။ တိုးလေးကလည်း သိသည်။ ထိုသူသည် ယင်းခရွာကဖြစ်သည်။

“တိုးလေး၊ ဟောသည်လူက ကြက်ဆူရွာက လူပိုက်ချက်ကြီးဆိုတဲ့သူပဲကွ၊ ပိုးထိသွားတယ်၊ ဟောသည် ငန်၊

စောင်းကြီးက သူ့ကိုဘယ်နေရာမှာခံလိုက်သလည်းမသိဘူး။ သည်အထိရောက်အောင်ပြေးလာနိုင်သေးတယ်ကွ၊ နောက်တော့လဲကုသွားတယ်၊ ဘယ်အငြိုးနဲ့လည်းမသိဘူးကွာ ငန်းစောင်းကြီးက သူ့နောက်ကို တောက်လျောက်လိုက်လာတယ်။

ထပ်ပြီးတော့ ပေါက်မယ်အလုပ်မှာ ငါတို့တွေသွားတာနဲ့ မြားဦးက ငါတို့ဘက်ကိုလှည့်လာတယ်၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူးကွာ၊ ရှင်းပစ်လိုက်ရတယ်၊ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... ”

“ဟုတ်လား ... တော်တော်ကံဆိုးတဲ့လူပဲဗျာ၊ သူ့မြေကြီးကို တစ်ခုခုများသွားလုပ်ပီလို့လားဗျာ”

“အံ့တာတော့မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... သည်လိုမြေမျိုးဟာ သူတွေရင်ခုလိုပဲလိုက်တတ်တာပဲကွ၊ အင်း ချက်ကြီးဟာ ငန်းမြေညွှတ်တွေကိုသွားခိုက်မိသလားမှမသိဘဲ၊ ငန်းမညွှတ်တွေကိုထပ်နေလို့ရှိရင်လည်း ငန်းကြီးကငန်းမရဲ့ဘေးက စောင့်ရှောက်နေတတ်တယ်၊ အနားကိုရောက်လာတဲ့သူ ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပြီးတော့ ရန်သူတတ်ကြတယ်၊ အင်း ငါတို့မှာ ကြက်ဆူရွာကိုအကြောင်းကြားရတော့မယ်”

“အေးဗျာ၊ သည်လိုပဲခုခင်ရတော့မှာပေါ့ ... ”

ချက်ကြီး၏နန်းအလယ်တည့်တည့်တွင် မြေခွယ်ရာများကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။ တစ်ချက်တည်းမဟုတ်ဘဲ ထပ်ကာထပ်ကာပေါက်ချလိုက်ကြခြင်းပင်၊ ငန်းမြေကြီးသည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ကြီးအထိဒေါသကြီးနေမှန်းမသိရပေ။

တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့သည် နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ တ

လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ကယ်တော့ သူတို့နှစ်ဦးသည် ယင်းခရစ္စာကို သွားမည်ဟု သတင်းလွင့်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ပေတလူကသိသွားပြီး ဦးထွန်းဘွား၏နားထဲသို့ရောက်သွားသည်။ ယင်းမှတစ်ဆင့် ချက်ကြီး၏နားထဲကိုရောက်သွားခဲ့သည်။

“ငါ့အိမ်မက်အတိုင်းဖြစ်လာခဲ့တာပါလား အောင်ဘရာ အံ့အားသင့်စရာထော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ ချက်ကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာ ကလည်း သည်အတိုင်းပဲသွားတာပဲ၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“အေးကွား၊ တော်တော်ဆန်းကြယ်တာပဲ၊ မင်းကိုသမ္မာ ဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ကြိုပြီးတော့သတိပေးလိုက် တာပဲဖြစ်မှာ၊ သေတွင်းကလွတ်သွားခဲ့တာပေါ့ကွာ”

ယင်းခရစ္စာကိုသွားမည့်အစီအစဉ်က တကယ်ပင်ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် မသွားဖြစ်တော့ဘဲ ... လသာရွာကိုသာ ပြန်ခဲ့ကြလေ သည်။

ချက်ကြီး တောထဲမှာ သေဆုံးသွားသည့်သတင်းကို ဦးထွန်းဘွားရလိုက်သည့်အတွက် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဘာ ... ချက်ကြီး၊ သေပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦး၊ အသေဆိုးနဲ့ကိုသေရတာ၊ ဖိုးထိတာ တဲ့”

“ဘယ်လို ဖိုးထိတာ ဟုတ်လားပေတလူ၊ ဟုတ်ကော

ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ သည်ကောင် တခြားအကြောင်းနဲ့များ”

“ဖိုးထိတာအမှန်ပဲ၊ ယင်းခရစ္စာက ထင်းခုတ်ထွက်လာ ကြတဲ့သူတွေကိုယ်တိုင်တွေ့ကြရတာ၊ မြွေကိုလည်း သူတို့ပဲ နှိုက်သတ်လိုက်ကြတယ်၊ ငန်းဝောင်းကြီးတဲ့၊ နဖူးတည့်တည့် ကိုပေါက်ချလိုက်တာ၊ အဲသည်လူတွေကပဲ ရွာကိုထမ်းစင်နဲ့ ပြန်ပြီးတော့ သယ်သွားပေးကြတယ်၊ ချက်ကြီးရဲ့အသားဟာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ပြာနန်းသွားတော့တာပဲတဲ့၊ သူ့လက်ထဲ မှာလည်း ငှက်ကြီးထောင်စားတစ်ချောင်းကိုတွေ့ကြရတယ်တဲ့”

ပေတလူက အစ်ရင်ခံသည်။ ဦးထွန်းဘွား အံ့အားသင့် နေဆဲ ...

“ဘုရား၊ ဘုရား ကံကြမ္မာကချက်ကြီးကို ဘယ်လိုကြောင့် အဆိုးဘက်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပါလိမ့်။

ရက်အတန်ကြာသော် ...

တိုးလေးနှင့်ပေတလူတို့သည် မိမိတို့၏စိုက်ခင်းထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေကြစဉ် ... ဦးထွန်းဘွားနှင့်ပေတလူတို့သည် သူတို့ခေါ်ကိုရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ သို့သော် ... ခြံထဲကိုတော့ မဝင်ကြ၊ အပြင်မှာပင်ရင်ကာ ...

“ဟေ့ တိုးလေးနဲ့အောင်ဘ၊ မင်းတို့ကို ဦးကတွေ့ချင် လို့တဲ့၊ ထွက်လာခဲ့ကြပါ”

တိုးလေးသည် စိုက်ခင်းအပြင်ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့်ခါးထောက်ကာ ရင်နေကြသော ဦးထွန်းဘွားနှင့်ပေတာလူတို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ အောင်ဘ၊ သည် ... ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ပုံစံက ငါတို့ကိုမကျေနပ်ခဲ့ကွ၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“အေးကွ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာမကျေနပ်ပြန်ပြီလဲမသိဘူး။ ချက်ကြီးကိစ္စများဖြစ်နေမလား၊ ဒါမှမဟုတ်၊ သူ့သမီးနဲ့မင်းပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စကို တားမြစ်မလို့များလား၊ သူတို့ဆီမှာလက်နက်ပါမပါ ဆာသေချာချာကြည့်ရမယ်၊ မြဲထဲကိုဒေါ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သင်းတို့ကခြံထဲကို ဘာကြောင့်မဝင်ကြတာလဲ၊ မြဲထဲကိုဝင်ခဲ့ကြပါခင်ဗျာ”

“ဟေ့ ငါတို့ မင်းနဲ့မြဲထဲကိုမဝင်ဘူး၊ အပြင်မှာပဲ ကောင်းပြောမယ်”

ဦးထွန်းဘွားက ခါးထောက်ကာ ရှုတည်တည်ကြီးပြောလိုက်သည်။

“အံ့ဟ၊ သည်လူကအကြောကြီးနဲ့ပါလားအောင်ဘ၊ အဲလေး၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပေါ့၊ သူ့ဘာပြောမလဲဆိုတာကိုလည်း သိချင်သေးတယ်”

“မင်းသွားရင် ငါလည်းလိုက်မယ်”

အောင်ဘလည်းအတူလိုက်သွားခဲ့လေသည်။ လက်လဲ

မှာတော့ ဘာမှပါမသွားကြ၊ ဦးထွန်းဘွားတို့ဆီကိုရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဦးက ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“မင်း ငါ့သမီးနဲ့တယ်တော့မှ မပတ်သက်ဖို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်လာပြီးသတိပေးတာ၊ ငါ့စကားနားမထောင်ဘူးဆိုရင်တော့၊ လူ့ပြစ်လားရတာ ငါ့ကံဆိုးလှချည်လားလို့နောင်တရသွားမယ်”

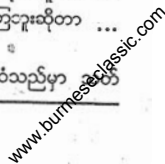
“ဦးက ကျွန်တော့်ကို ကြိမ်းလှချည်လား၊ ဘာလဲ လူ့စိုက်ငှားပြီး သတ်ခိုင်းဦးမလို့လား”

“ဘာကွ၊ မင်းက ငါ့ကိုဘာစကားပြောတာလဲ၊ မင်း မင်းမင်းကို လူ့စိုက်ငှားပြီးသတ်ခိုင်းဖို့မလိုဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ရှင်းပစ်မယ်”

“ဦး ‘စ’ ခိုမှန်းသိပါတယ်၊ ဦးကိုလူတွေက မသိကျွန်းကွဲပြုမနေဘူး၊ အမြဲအကဲခတ်နေကြတယ်ဆိုတာ သိထားပါ၊ ‘ရွှေနီတော်မဲ့မြဲသီက မောင်နမတွေ့လို ရိုးရိုးပဲခင်နေကြတာပါ၊ ဦး ... ဒါလောက်ကြီး ခိုးရိုင်းစရာမလို့ပါဘူး”

“ဘာကွ၊ မင်းက ငါ့ကို ... လိမ်ညာနေသေးတယ်၊ ငါ့သမီးက မင်းကိုပဲသူယူမယ်၊ ငါတို့ပေးစားတာကို မယူဘူးတဲ့၊ ငါတို့က ဇွတ်အထင်းသူများနဲ့ပေးစားရင် သူ့ကိုယ်သူ့သတ်သေမယ်တဲ့၊ ဒါလား၊ မင်းနဲ့ငါ့သမီး ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးဆိုတာ ... ဟင်”

ဦးထွန်းဘွားသည် တိုးလေးကိုဆက်ဆံသည်မှာ

ပုတ်တော့မည့်အတိုင်းပင်။

“မင်းက ငါ့ကို ‘စ’ရိုတဲ့သူလေး ဘာလေးနဲ့ ငါ့အကြောင်း ဘာသိလို့ပြောတာလဲ”

“ဦးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ဘာမှမသိပါဘူး။ အဲ သူ များတွေပြောနေကြတာကို ကြားဖူးတာပါ။ တစ်ချိန်တုန်းက”

“ဟေ့ကောင်တော်တော့ မင်းကပါ ငါ့ကိုထင်ပြီးတော့ စော်ကားမယ်မကြံနဲ့။ ငါ့ကားကိုဘာမြဲမြဲမှတ်ထား၊ သမီးနဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ပါ။ အေး ... ငါက ‘စ’ ရိုတယ်ဆိုရင်လည်းရိုတယ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းလည်ပင်းကို ထစ်နေ သုံးခါလောက် စမ်းစမ်းပြီးတော့ ကြည့်နေရစေမယ်။ ထွန်းဘွား တဲ့”

ပေတလူကလည်း ဦးထွန်းဘွားအနားမှာချိနေ၍ ...

“ဟေ့ကောင် အောင်ဘ၊ မင်းလည်းသတိထား၊ ငါ့တို့ ကိုကန်ပြီးတော့ ထွက်သွားတာ၊ မင်းလည်းကိုယ့်လည်ပင်းကို နေ့တိုင်းစမ်းပြီးတော့ အိပ်ခံရမယ်”

“ပေတလူ၊ မင်းကသခင်အားရ ကျွန်ဘဝလုပ်မနေပါနဲ့။ ငါ့ဘာသာငါ အေးအေးဆေးဆေးနေနေတာ၊ မင်းကတာအခွမ်း အစမှမရှိဘဲနဲ့ ငါ့ကိုလာကြိမ်းခြောက်စရာမလိုဘူး”

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ထမင်းဝဂ္ဂစားထားဦးပေါ့”

“အံ့မယ်၊ မင်းက၊ လာလာသေးတယ်။ ဘယ်သူက လည်ပင်းစမ်းပြီး စိတ်ချောက်ချားစွာနဲ့အိပ်ရမလဲ။ စောင့်ကြည့် သေးတာပေါ့”

ဦးထွန်းဘွားနှင့်ပေတလူတို့သည် ဘီလူးကြိမ်းကြိမ်းကာ၊ ခြောက်ကားဖြင့် ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

“သူလူကြီးက ချက်ကြီးကိုငှားပြီး ငါ့ကိုလုပ်ကြံခိုင်းတာ လို့ပြောလိုက်တာ၊ အနားပေါ်တုတ်ကျသွားတယ်ကွ၊ သည် ကောင်တွေ ဘယ်လိုခိုခိုသွားကြပါလိမ့်လို့ အံ့အားသင့်သွားတာ သေချာတယ်။ သူတို့အကြံအစည်ကို ဘယ်လိုမှဖျောက်ဖျက်လို့ မရခဲ့ဘူး ...”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သည်လူကြီးသွေးလန့်နေ တာ၊ ကြည့်ပါလား မျက်နှာကို ပျက်ဆင်းသွားတာပဲ”

“သူ့အကြံအစည်ကို ငါတို့က သိထားတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပြီး ငါ့အပေါ်မှာ နောက်ထပ်ဘယ်လို ဆင် ကြကြဦးမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်၊ မြသီကို အားနာ လို့ ... ငါ သည်လောက်ပဲပြောလိုက်တာ၊ သည်လူကြီးကို ငါ လည်း နည်းနည်းမှမကျေနပ်ဘူးကွ”

“ဒါ ... မင်းပဲတိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူးကွာ။ သူသည်လို လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမယ်တဲ့လားကွ၊ သူ ဟိုတုန်းက ဓားပြ တိုက်ခဲ့တာ၊ လူသတ်ခဲ့တာတွေဟာ မှန်ခဲ့လို့ရှိရင် ... အဲသည် အမှာသိုလ်ကံက သူ့အပေါ်မှာပြန်ပြီးတော့ ... မိစီးလာမှာပဲ ကံကောင်းနေသေးလို့ ဘာမှမဖြစ်တာ၊ မကောင်းမှုဆိုတဲ့ အရိုပ် မည်းကြီးက သူ့နောက်က ကျောပိုးပြီးလိုက်နေတာ သူမသိဘူး”

အောင်ဘပြောသည့်အတိုင်းပင်၊ ဦးထွန်းဘွားတစ်ယောက် ဦးထွန်းကို နူးဆွစေလိုက်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုက တစ်

www.burmeseclassic.com

တွင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုကိစ္စအား သူ့ကိုကြီးစွာသော အန္တရာယ်ကျရောက်စေခဲ့ပြီး သေတွင်းကို ဝိုပေးခဲ့သည်တိုင် ဖြစ်စေခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင်။

တစ်ရက်တွင် ...
ဦးထွန်းဘွားသိကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ရောက် လာခဲ့လေသည်။ ထိုသူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသည်။
ဦးထွန်းဘွားနှင့်ရွယ်တူလောက်ပင်။

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ... အုန်းသန်း”
အံ့အားတသင့်နှင့် နာမည်ကိုခေါ်လိုက်လေသည်။

“အေး မင်းကငါပျောက်နေတာ ... လောကကြီးထဲ မှာမရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ထင်နေမှာပဲ။ ငါလည်းမင်းကိုသည်းအတိုင်း ထင်နေခဲ့တာ။ မင်းသက်ဆိုးရှည်နေသေးတယ်ဆိုတာသိရလို့ ငါစုံစမ်းပြီးတော့ လာခဲ့ရတာ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းကွာ ... သည်မှာလာပြီးအေးကြီး ဟစ်ကျယ်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိဘူး”
ထိုအခါကျမှ အုန်းသန်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိ ရသွားသည်။

“အေးကွာ ... ငါတို့တစ်နေရာကိုသွားကြမယ်”
ဦးထွန်းဘွားသည် ပေတလူအိမ်ကိုအရင်သွားသည်။

“ပေတလူ၊ နှစ်လုံးလောက်ဆွဲလာခဲ့၊ အမြည်းလည်း ဝယ်လာခဲ့၊ ရော့ ... ဝိုက်ဆံ”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး ... ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း သယ်ကိုလိုက်လာရမလဲဆိုတာသိတယ် မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ဦး”

နှစ်ဦးအတူ ရွာပြင်တောစပ်ဆီကိုထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အုန်းသန်းဆိုသည် ရုပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့်လူကြီးနှင့်အတူ လျှောက် လာသည့်ထွန်းဘွားကို လူတွေက မသိမသာအကဲခတ်ကာ ကြည့်မိကြသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်ကြသည့်သူမှန်သမျှ ဥပမီရုပ် ခပ်ညီညီများထဲကပင် ... ။

“မင်းက ငါ့ကိုဘယ်ခေါ်သွားမလို့လည်း ထွန်းဘွား”

“ဟေ့ကောင် မင်းကငါ့ကိုမယုံမကြည်နဲ့၊ မင်း၊ ငါ့ကို တိုင်ပင်စရာတစ်ခုခုရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ လွက်လွတ် လပ်လပ်စကားပြောလို့ရမယ့်နေရာကို ငါခေါ်လာခဲ့တာကွ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိထားကြတယ်ဆိုတော့ မင်းအကြောင်း ငါသိထားတယ်ဆိုပြီး မင်းကငါ့ကိုများ အစပျောက်ပစ်တော့မှာလားလို့”

“ဟေ့ကောင် မင်း ... ငါ့ကိုသည်လိုမထင်နဲ့၊ ငါက ဇာတ်တူသားစားမယ့်ကောင်လား၊ မင်း အခုထက်ထိ စကား ပြောမဆင်ခြင်သေးဘူး၊ အသံကြောင့်ဖားသေတာမျိုးဖြစ်နေ ဦးမယ်”

“အေး ... မင်းတွေ့တာမှန်တယ်၊ ငါ ... မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်။ မနည်းကိုလိုက်ရှာပြီးလာရတာ ... ဒါနဲ့ မင်းကြည့်ရတာ တော်တော်ဟန်ကျနေတဲ့ပုံပဲကွ။ ငါကတော့ မင်းလိုမလိမ္မာတော့ သုံးခြံနိုးပစ်တာနဲ့ကုန်ပြီ။ တော်သေးချဲ့ နောက်ကြောင်းက အမှုလွှဲမပေါ်လို့လွတ်နေတာ အဲဒါကိုပဲ ကံကောင်းတယ်လို့ပြောရမှာပဲ”

“ဟာကွာ၊ မင်းတော့ကွာ၊ သည်လိုစကားမျိုးတွေကို သည်နေရာမှာပြောရသလားကွ။ မင်းရောက်လာတာငါတော့ ခေါင်းဆင်နင်းခံရမယ့်ကိန်းများဖြစ်နေမလားကွာ”

“အေး ... အေး တော်ပြီ၊ တော်ပြီကွာ၊ ငါထပ်မပြော တော့ဘူး”

ဦးထွန်းဘွားသည် ဦးအုန်းဆန်းကို စိတ်ထဲကကျိန်ဆဲ ပစ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ပြော မင်းဘာပြောမလို့လဲ၊ လမ်းမှာလျှောက် မပြောနဲ့ သည်နေရာမှာပဲပြော၊ ဒါတောင် သစ်ပင်တွေက နားရှိ ချင်ရှိနိုင်တယ်။ စိတ်မချရကွာ။ ငါ့တစ်သက်လုံး သိုသိုသိပ်သိပ် နဲ့နေလာခဲ့တာ နှုတ်စောင့်စည်းခဲ့လို့ပဲ ထန်းရည်ဖူး ကျွဲနိုးပေါ် တတ်တယ်။ သတိထား”

“အေးပါကွာ၊ တော်ပါပြီ မင်းကလည်း ... ခု ငါပြော

မယ့်စကားကို မင်းသေသေချာချာနားထောင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် လောက်က ငါ့ဆရာပြိုင်ရာစာနိုးတေတစ်ယောက်ရဲ့ အကြံအစည် တစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါပြောပြမှာ”

“မင်းရဲ့ဆရာပြိုင်ရာစာနိုးတေက သူ့မှာ သိုက်စာညွှန်း ရထားတဲ့အကြောင်း ... ငါ့ကိုပြောဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့အကြံအစည် ကို အကောင်အထည်ဖော်မလို့ ငါနဲ့တိုင်ပင်တယ်။ ငါကလည်း လက်ခံလိုက်တယ်”

“အင်း မင်းက သူ့ရဲ့လူယုံပဲလေး တိုင်ပင်မှာပေါ့”

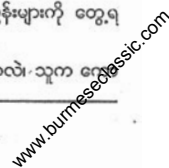
“ဒါပေမဲ့ တစ်ကယ်သွားမယ့်အချိန်ကျတော့ ငါမလိုက် နိုင်ခဲ့ဘူး။ ငါငှက်ဖျားပြန်ထနေတာ၊ အဲဒါနဲ့ သူလည်း ငါ့ကို မစောင့်နိုင်တာနဲ့ခရီးထွက်သွားတယ်။ ခုထက်ထိ သူနဲ့ပတ် သက်ပြီး ဘာမှမသိရတော့ဘူး”

“အေးလေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်းကလမ်းဆုံးနေပြီ ပဲ”

“လမ်းမဆုံးပါဘူးကွာ၊ ဟောသည်မှာ ရတနာမြေပုံ၊ ငါ့ဆီမှာပါလာတယ်”

ဦးအုန်းဆန်းသည် သူ့အိတ်ထဲမှ ဝါညစ်ညစ်အရောင် သန်းနေသည့် စက္ကူတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြသည်။ နှစ်အတန် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အယောင်းတိုက်ထား၍ မပျက်စီးသေး ပေ။ ဖြန့်ကြည့်ရာ ရှုပ်ထွေးနေသော မြေပုံညွှန်းများကို တွေ့ရ သည်။

“မိုးတေဆီက မြေပုံကိုမင်းဘယ်ကရသလဲ၊ သူက ကေ

ခရီးကိုဘာနဲ့သွားသလဲ”

“သူ့ ငါ့ဆီကိုလာတော့ အရက်အမှူးတိုက်ပြီး ပြေပုံကိုပါ ကူးထားလိုက်တာ”

“မင်းဟာက တိကျရဲ့လားကွာ”

“ငါ့အကြောင်းလည်းမင်းသိပါတယ်၊ မန်းချီနဲ့ပတ်သက် ပြီး လက်ရာမြောက်တယ်ဆိုတာ”

“အင်း ဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ မင်းခုလိုခိုးဆိုးတိုက်ခိုက် တဲ့အလုပ်ကိုမလုပ်ဘဲ အနုပညာနဲ့လုပ်စားရင် နာမည်လည်း ရမယ်၊ ဂုဏ်လည်းရှိမယ်”

“သူ့ခိုးပါးဝင်က ဂုဏ်ဆိုတဲ့စကားမပြောပါနဲ့ကွာ၊ မတန် မရာတွေ့ ငါသည်မြေပုံကိုရထားပြီး မသွားဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ အကြောင်း ကြောင်းကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ငါ့မယုံကြည်ရမယ့်လူလည်း မရှိဘူး၊ ခု မင်းသက်ရှိတင်ရှားချီနေသေးတယ်ဆိုတာကိုသိရ တော့၊ ငါဝမ်းသာသွားတယ်”

“ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ အဲသည်တော့ မင်းဘာဖြစ်ချင် သလဲပြော”

“ဟ ... အကောင်မြတ်တောောင် မင်းကအပိုင်ကို လိုက်ရှာ ဖို့လိုနေသေးသလား၊ ခုံးဝေးလိုက်တာ ငါ့လူရား၊ သဘော မပေါက်ဘူးလား”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါပေါက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အသက် အရွယ်နဲ့ သည်ခရီးကို သွားကြလို့ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

“ငါတို့အသက်ဟာ ဘာရှိသေးလို့လဲကွာ၊ မင်းက

စိတ်လျော့ချင်နေပြီ၊ ငါတို့ရဲ့နေနောက်ဆုံးအင်အားနဲ့ တစ်ချို့ တစ်မောင်းတွယ်လိုက်ကြမလားလို့”

ဦးထွန်းဘွားသည် မေးစရာကိုလက်နှင့်ပွတ်ကာ စဉ်းစား နေလျက် ... ။

(၂၀)
ဂုဏ်ရှင်မေးသောဆင်

တစ်ရက်၊ နံနက်စောစော၊ ဝေလီဝေလင်းအချိန်။
တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့သည် စိုက်ခင်းထဲကိုရောက်နေကြသည်။ သီးနှံများကိုဆွတ်ခူးနေကြသည်။ ဒေါ်လှမေလည်း တဲမှာပင်နေကာ သူတို့အတွက် အဆာပြေစားရန် ကောက်ညှင်းပေါင်းနေသည်။

“သားရေ ... တိုးလေး အောင်ဘလာကြတော့ဟေ့”

အလုပ်ကိုစောကပ်ပြီးတော့လုပ်နေကြသည်။ အချိန်ကုန်၍ကုန်သွားမှန်းပင်မသိလိုက်ကြ။ ဒေါ်လှမေက ခေါ်လိုက်တော့မှ ဆာလောင်လာမှန်းသိလိုက်ရသည်။

“လာဟေ့ အောင်ဘ”

နှစ်ဦးအတူတဲဆီကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှမ်းထောင်းနှင့် ရေခွေးကြမ်းကို ဆာဆာနှင့်စားနေကြလေသည်။

ထိုစဉ် ...

သူတို့၏အနားကို မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာသူတစ်ဦး၊ အနီးမှာလာရပ်တော့မှ သိလိုက်ရသည်။

“ဟင် ... အဘ”

အားလုံးအံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား ဘိုးသိဒ္ဓိဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ ခြေသံလည်းမကြားရဘဲ၊ မည်သို့ရောက်လာမှန်းမသိ၊ ချက်ချင်းပင်နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်ကြသည်။

“ထိုင်ပါ ... အဘ၊ သည်မှာထိုင်ပါ”

ဒေါ်လှမေသည် ကောက်ညှင်းပေါင်းအသစ်တစ်ပွဲကို ပြင်ကာ ဘိုးသိဒ္ဓိ၏ရှေ့မှာ ရှိသေ့စွာပင် ချပေးလိုက်သည်။

“အိမ်း ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် သာဓုခေါ်သည်။ လက်ဆေးခွက်ထဲတွင် လက်ဆေးကာ ကောက်ညှင်းပေါင်းကိုစားသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် သူတို့ဆီကိုရောက်လာရသလဲဟု သိချင်နေကြသည်။

“သည်လိုကွယ့်၊ ငါလာတာ ... သည်ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခဏခေါ်သွားချင်လို့ပဲ၊ နှစ်ရက်လောက်ပဲကြာမှာပါ။ အဲဒါကြောင့် နင့်ဆီမှာခွင့်တောင်းတာ”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ရှင်ခေါ်ခေါ်ပါအဘ၊ ရပါတယ်၊ ခွင့်တောင်းဖို့မလိုပါဘူး၊ အဘသဘောပါ။ ဒါနဲ့ အောင်ဘကကော”

“ကျွန်တော်လိုက်လို့ဖြစ်ပါတယ်”

“သည်ကနေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်မနက် ငါ့ဆီ ကိုလာခဲ့ကြ၊ ဝေလီဝေလင်းလောက်မှာထွက်ခဲ့ကြတဲ့ ငါ့သူတို့ကို ခေါ်သွားတာ စိတ်ချပြီးနေနော် ... ဦးတစ်ပေါက်တောင်မခွန်း ဝေရဘူး”

“စိတ် ... စိတ်ချပါတယ်အဘ၊ ဒါလောက်အထိ ပြောစရာမလိုပါဘူး”

ခေါ်လှမေက အားတောင့်အားနာစွာဖြင့် ဖြစ်ပြီးတော့ ပြောသည်။

“ကဲ ... ငါ့ဖြစ်မယ်၊ လိုက်မဖို့ကြန့်နဲ့”

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် ချက်ချင်းပင် သွက်လက်စွာပင် နေရာမှ ထလိုက်သည်။ တဲအပြင်ကိုထွက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း အထိလိုက်ဖို့မည်ဟု စိတ်ကူးနိုးကြည့်လိုက်တော့၊ ခပ်ဝေးဝေး အထိရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ခြေစင်္ကြာရထားသလားဟုပင် မှတ် ရသည်။ လိုက်လည်ဆီမှာမဟုတ်တော့။

“အထက ဘာကိစ္စနဲ့ခေါ်တာလည်း မသိဘူး အခေ”

“အကြောင်းရှိလို့နေမှာပေါ့ကွယ်၊ မှာတဲ့အတိုင်း သွား သာသွားလိုက်ကြပါ၊ သူ့ကျေးဇူးတို့အငေါ်မှာရှိတယ်”

ဘာအကြောင်းဖြစ်မလိဟု တွေးနေမိကြလေသည်။

နောက်ထပ်နေ့မနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန်လောက်မှာပင် တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့သည် ရွာမှတိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့ ကြလေသည်။ မြသီကိုပင် တိုးလေးက အသိပပေးခဲ့ပေ။ ထိုနေ့ ညနေက မြသီရောက်လာခဲ့သေးသည်။ မနက်ဖြန် (သည်ကနေ) ခရီးထွက်ကြမည်အကြောင်းမပြောလိုက်၊ ဤကိစ္စကို ခေါ်လှမေ တစ်ဦးတည်ဆာသိသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိကိစ္စဖြစ်နေ၍ ခေါ်လှမေ ကလည်း မည်သူ့ကိုမှ ပြောပြမှားဟုတ်။

တောထဲကိုရောက်ကြသောအခါ ကျောက်ဂူကြီးဆီကို သွားရာလမ်းက ဂူမတွေ့ဘဲရှိနေသည်။

“ငါထင်တယ်၊ သည်လမ်းကို သေသေချာချာမှတ်လို့ မရဘူးဆိုတာ၊ တခြားလမ်းထွက်ကိသာ မှတ်လို့ရချင်ရမယ်”

တိုးလေးက ညည်းကွားမိလိုက်သည်။ ဤအနားမှာပင် လမ်းကပျောက်နေသည်ဟု နှစ်ယောက်စလုံးထင်မိလိုက်ကြ သည်။ သို့သော် ... သူတို့လမ်းပျောက်ကို ရှာနေကြစဉ်။

“ရှာရော ... ဝေါ ဝေါ ... ဂူ ... ဂူ”

မမျှော်လင့်သော အသံကြီးတစ်သံက ထွက်ပေါ်လာ သည်။ အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ။

“ဟင်”

ဆင်ရိုင်းကြီးငါးကောင်သည် မလှမ်းမကမ်းမှဖြတ်ပြေး သွားသည်။ သူ့ပြေးသွားခဲ့သည်က ပိတ်ဆည်းနေသော မြဲမြဲ ကြီးတစ်ခု၏အရှု၊ သို့သော် ... နောက်မဆုတ်ဘဲ ထိုမြဲကြီး ကိုပင်တိုးပြီးတော့ ဖောက်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ဆင်မြဲကြီး

ပျောက်သွားသောအခါ သူ့၏နောက်မှာ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်၊ ကျားသစ်တစ်ကောင်နှင့် မြေထိုင်ဝက်ပုံညီကြီးတစ်ကောင်တို့က လိုက်ပါသွားခဲ့ကြသည်။

ပြေးလိုက်သွားခဲ့ကြသောကြောင့် ... ဖုန်ထောင်းထောင်းထကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ကောင်မှအော်မြည်သံမပေးကြဘဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ ရန်မှ၍ လိုက်သွားကြခြင်းမျိုး မဟုတ်ကြ။ ဤအတိုင်း ဆင်ရိုင်းကြီး၏နောက်မှ အစဉ်အတိုင်း လိုက်သွားခဲ့ကြခြင်းပင်။

တခဏအကြာတွင် ...

ဖုန်များက လွင့်ပြယ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဆင်ရိုင်းကြီးဝင်၍ တိုးသွားခဲ့သော ခြံကြီးသည် ပိပြားလျက်ရှိသည်။ ထိုအခါ တစ်ဖက်တွင် ဖုန်နေသောလမ်းကြီးတစ်သွယ်က ဖေါ်လာခဲ့လေသည်။

“ဟာ လမ်းကြီးကွ၊ ဆင်သွားရင်လမ်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒါကိုပဲ ညွှန်းတာဖြစ်ရယ်တိုးလေး၊ ဆင်ရိုင်းကြီးက လမ်းဖောက်ပေးလိုက်တော့ နောက်ကသတ္တဝါတွေလည်း အလွယ်တကူ သွားနိုင်တာပေါ့ကွာ”

“အေးကွ၊ ငါတို့အတွက် ပျောက်နေတဲ့လမ်းလည်း ဝေါ်လာတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ၊ အဆင်ပြေသွားပြီ၊ သည်လမ်းအတိုင်း လိုက်ကြမယ်”

ဆင်ရိုင်းကြီးဖောက်ပေးသွားသောလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် စောစောက သားကောင်များကို မတွေ့ကြ

ရ တောနက်ထဲကိုဝင်သွားခဲ့ကြပြီဟု ထင်မိကြသည်။ ဤလမ်းကို သူတို့မလျောက်ဘူးခဲ့ကြ။ သို့သော် ဂူကြီးထဲကို ရောက်သွားကြလိမ့်မည်ဟု အလိုလိုပင်ယုံကြည်ထားမိကြသည်။ ဘွားခနဲ ဆိုသော်လည်းခဲလေသည်။ ယင်းဂူကြီးသည် ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့် ဆုံစည်းဖူးခဲ့သော ဂူကြီးပင်တည်း။

သို့သော် ...

ဂူဝမှာရပ်နေသော ဘိုးသိဒ္ဓိကို ရုတ်တရက်မမြင်။ မျက်စိလှမ်းသွားသောကြောင့်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ နောက်တောမှ မြင်မိလိုက်ကြသည်။ အဝေးကပင်လျှင် လက်အုပ်ချီကာ ဂါရဝပြုလိုက်ကြသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည် သူတို့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် လှမ်းငြိတော့မြင်နေဟန်တူသည်။ ထို့နောက် _ ခေါင်းတစ်ချက် ညီတ်လိုက်ပြီး ဂူထဲကိုလှည့်ဝင်သွားခဲ့လေသည်။ တိုးလေးနှင့် အောင်သာတို့သည်လည်း ဂူထဲကိုလိုက်ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ ဤဂူကြီးသည်ကား သူတို့ရောက်ဖူးခဲ့သည့်ဂူကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ပျောက်အချို့ ဝင်ချည်ထွက်ချည်ပြုခဲ့ကြသည့်ဂူကြီးကို သူတို့မြန်မြန်တော့အမှတ်ရလာခဲ့သည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့်ထားသည် အတိုင်း အစားအစာများကို ထိုပျောက်လိမ္မာများက တိုးလေးတို့အတွက်ယူလာပေးခဲ့ကြသည်။ လူလိမ္မာတစ်ဦး၏အပြုအမူအတိုင်း ပျောက်လိမ္မာများက တပုပြီးလုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤကား သူတော်ကောင်းနှင့်နီးနီးကပ်ကပ်နေခဲ့ရသည့်အကျိုးများပင်ဖြစ်ကြသည်။ ဂူအတွင်းဘက်ကို တောက်လျောက်ပင်ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ တခဏအကြာတွင် ရေသံများကိုကြားလေ

ကြာရသည်။ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများဖြစ်သော်လည်း ... ထိုနေရာဆီ
ကိုမြန်ဆန်စွာ ရောက်သွားခဲ့ကြသည်ဟု ထင်မိကြသည်။

သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်ကား စမ်းချောင်းကြီးတစ်ခု
ပင်တည်း။ မြေအောက်မှင့်လျှိုး၍ ဂူကြီးထဲမှာတစ်ဖန်ပြန်၍
ပေါ်လာသောစမ်းချောင်းကြီးပင်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ စီးဆင်းနေ
သောရေအလျင်သည် ပြဒါးရောင်တလက်လက်နှင့် တောက်
ပလျက်ရှိနေသည်။ သဘာဝ၏ထူးခြားမှုပင်လား။ မည်သည့်
အကြောင်းကြောင့်လဲဆိုသည်ကို သိနိုင်ကြမှာမဟုတ်။ ဘိုးသိဒ္ဓိ
ကတော့ သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် ရေစပ်နားမှာရပ်လျက်ရှိသည်။ တစ်ခုခု
ကို စောင့်ဆိုင်းနေသလိုပင်။ တစ်ခဏအကြာတွင် ဖောင်တစ်စီး
သည် သူတို့ရှေ့ကို မဖျော်လင့်ဘဲရောက်လာခဲ့သည်။ ဖောင်ပေါ်
တွင် ပါလာသောသူကား မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ပင်တည်း။
မျောက်သည် ကမ်းစပ်မှာဝင်ကပ်လိုက်သည်။ ဖောင်နံရံနှင့်
ကမ်းစပ်ယှဉ်ပြီးတော့ ထိကင်သွားသည်။ ဖောင်ကားမရွေတော့။
ဘိုးသိဒ္ဓိက ဖောင်ပေါ်ကိုထက်လိုက်သည်နှင့် လိုက်ပြီးတော့ တက်
လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်လျှင် ဖောင်သည် ရေစီးအတိုင်းရွေလျား
သွားခဲ့သည်။ ဖောင်ပေါ်မှာပါလာသောမျောက်ကြီးသည် ထိုးငါး

ကိုကိုင်ကာ ဂူနံရံကိုထောက်ထောက်ပြီးတော့ ဖောင်ကို ထိန်းသွား
သည်။ ဖောင်ကိုနှိပ်နှင်းစွာထိန်းသွားနိုင်သည့် မျောက်လိမ္မာကြီး
တစ်ကောင်ပင်တည်း။ အရောင်တလက်လက်နှင့် တောက်ပ
နေသောရေရောင်က လမ်းစာမလျောက်လင်းလက်လျက်ရှိ
သည်။ လမ်းစဉ်းကို အထောက်အကူပေးသော သဘာဝအလင်း
ရောင်ပင်။ တော်တော်ကလေးသွားပြီးသောအခါ၊ ရေ၏အလျင်
သည် ထူးခြားစွာပင်မြန်လာခဲ့သည်။ ရေစီးအားကောင်း
လာသည်။ ထိုအခါ ... ဖောင်သည်လည်း တစ်ရှိန်ထိုး
မြေလျှောက်ရှိသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည် ဖောင်ရှေ့မှာ ဣန္ဒြေရစွာပင်
ထိုင်နေလျက်ရှိသည်။ ရေစီးအရှိန်ကြောင့် ဖောင်သည် တစ်ခုခု
နှင့်ဝင်ပြီးတော့ တိုက်မိသွားများကို နှစ်ယောက်စလုံး စိုးရိမ်နေမိ
ကြသည်။

အောင်ဘသည် ဖောင်သမားတစ်ဦးဖြစ်ဖူးခဲ့သည်။ အတွေ့
အကြုံရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ... နောက်မှာရပ်ကာ ထိုးပါးတစ်ချောင်း
နှင့်ဖောင်ကိုထိန်းနေသော မျောက်ကြီးကို။

“သည်မှာနောင်ကြီး ဖောင်ကိုကူနှိပ်တော်တစ်လှည့် ထိန်း
ပေးပါရစေ”

ထိုအခါ ... မျောက်ကြီးက အောင်ဘကိုလှည့်ကြည့်ပြီး
လက်ကာပြလိုက်သည်။ အောင်ဘလည်း ပြီးကာကာ ပြန်ထိုင်
လိုက်ရသည်။

“မင်းကွာ ... သူ့အလုပ်သူ ကျွမ်းပါတယ်ကွာ”

“ငါက သူ့ကိုကူညီမလို့ပါကွာ”

စကားပြော၍မဆုံးမီ ... ဖောင်သည် အောက်ကို ရုတ်တရက်ထိုးဆင်းသွားခဲ့သည်။ ဖောက်ထိုးကြီးသာဖြစ်သွားခဲ့လျှင် အားလုံးရေထဲကိုကျသွားကြမည်မှာအမှန်ပင်။ သို့သော် အရှိန်ဖြင့်ထိုးဆင်းသွားပြီးမှ အရှိန်ဖြင့်ပင်အပေါ်ကို တစ်ဖန် ပြန်ပြီးတော့ တက်သွားပြန်သည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိကလွဲပြီး နှစ်ယောက်စလုံးရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ခံစားသွားခဲ့ကြရသည်။ ဂူလိုဏ်လမ်းကြောင်းကြီးသည် ဤမျှလောက်အထိ ရှည်လျားနေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိကြ။ ထို့နောက် ... ဖောင်ကြီးသည် ပုံမှန်ပြန်ပြီး တော့ဖြစ်သွားကာ ဣန္ဒြေရဟ္မာပင်သွားနေပြန်သည်။

ဂူလိုဏ်လမ်းကြောင်းကြီးထဲမှာ အကွေ့အကောင်များက ရှိလာသည်။ စမ်းချောင်းကြီးဖော်လက်တက်ခဲ့တစ်ခုက ညာဘက်မှာသွားခနဲဆိုပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ... ဖောင်ကြီးသည် အမြောင့်အတိုင်းပင် တစ်ရှိန်ထိုးထွက်သွားသည်။

တစ်ဖန် ဝက်ဘာတစ်ခုလိုကွေ့ကောက်ပြီးတော့ သွားနေပြန်သည်။

ထိုသို့သွားနေစဉ်မှာ ...

ရုတ်တရက် အမှောင်ကြီးကျသွားသည်။ ရေပြင်မှာ လင်းလက်နေသောအလင်းရောင်များ မျောက်ကွယ်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မျက်လုံးများဖွင့်ထားသော်လည်း လုံးဝပင်အာကန်းများပမာ ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ ဖောင်ကြီးကတော့ ရေစီးမှာ တစ်ရှိန်ထိုးဆင်းသွားနေသည်။ ဖောင်ကိုထိန်းသောမျောက်ကြီးသည် မည်သို့ရှိနေသလည်းမသိ။ မမြင်

မကမ်းနှင့် ဖောင်ကိုမည်သို့ထိန်းနိုင်မလဲ။

နားထဲမှာနေတော့ ဂူနံနံထိုးဝါးကိုထောက်သံ တဒေါက်ဒေါက်နှင့်ကြားနေရသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

ဂူသည် ကျဉ်းမြောင်းလာဟန်တူသည်။ မျောက်ကြီးသည် အမှောင်ထဲမှာမြင်နိုင်စွမ်းရှိမှာမဟုတ်။ စိတ်မှန်းနှင့် ဆောင်ရွက်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤလမ်းသည် သူ့သွားလာနေကြလမ်းပင်ဖြစ်နိုင်သည်။ တိုးလေးအကြောင်းအရာတစ်ခုကို အမှတ်ရသွားသည်။

ငယ်စဉ်က ညဘက်ကြီးတွင် လသာချောင်းအတိုင်း ရောက်လာသော ဖောင်ကြီးပုံတွင် မျောက်များပါလာကြသည်။ မျောက်ထိပ်နီကို ဖောင်ပေါ်မှ မျောက်များက ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ယခု ဤဂူလိုဏ်ထဲမှ စမ်းချောင်းကြီးသည် လသာချောင်းနှင့်ဆက်စပ်မှုရှိနေလားဟု ... ။

ဘိုးသိဒ္ဓိကတော့ ဖောင်ပေါ်မှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိရသည်ပေပေ။ စကားတစ်စုံတစ်ရာလည်းမပြော။ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ဖောင်၏အတိမ်အစောင်းကိုခံစားရခြင်းအားဖြင့် အကွေ့အချိန်များကို ကျော်ဖြတ်နေရဟန်တူသည်။

သည်လိုနှင့် အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် ရှေ့တွင် သေးမျှင်သော အလင်းရောင်လေးတစ်စိက ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ အလင်းစက်လေးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်ပြန့်လာခဲ့လေသည်။ ဖောင်သည် ရေစီးနေသွားသည့်အပေါ်တွင် အချိန်

www.burmeseclassic.com

လည်းလျော့သွားခဲ့သည်။ အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ယင်းသည် ဂူပေါက်တစ်ခုဖြစ်နေလေသည်။ မောင်သည် ဂူအပြင်ဘက်ကိုရောက်သွားသည်။ အလင်းရောင်ကိုကောင်းစွာရလိုက်ကြ၍ မျက်လုံးများပင် ဂျီနိုးစပ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဂူနှင့်အလှမ်းကွာဝေးသောနေရာကို ရောက်သွားသောအခါ ကမ်းစပ်မှာကပ်ပြီး ရပ်လိုက်လေသည်။

ကမ်းပေါ်မှမြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရလေသည်။ ယင်းကား များပြားလှစွာသော မျောက်အုပ်စုကြီးကိုမြင်တွေ့လိုက်ကြရသောကြောင့်ပင်တည်း။ ပထမသော် မျောက်များက မိမိတို့ကို ရန်မူကြလေမလားဟု စိုးရိမ်သွားခဲ့ကြရသေးသည်။ အကယ်၍ အလုံးအရင်းလိုက်ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြလျှင်လည်း ဤမျှများပြားလှသောမျောက်များ၏အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ပေ။

သို့သော် ...

မျောက်များကား အားလုံးငြိမ်သက်လျက်ရှိနေကြသည်။ မျောက်သည် မျောက်နှင့်မတူဘဲ ဣန္ဒြေရနေကြလေသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိ ကမ်းပေါ်ကိုတက်သွားသောအခါ မျောက်များသည် လက်အုပ်ချီကာ အရိုအသေပေးနေကြသည်။

“ဟာ ... တော်တော်လိမ္မာတဲ့မျောက်တွေပါလား အောင်ဘ”

“အေးကွာ ဟိုတစ်ခါက ဂူမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့မျောက်တွေ အတိုင်းပဲ တော်တော်တတ်သိ လိမ္မာလိုက်ကြတာ”

မျောက်များ၏ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီးတော့ အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေကြရလေသည်။ ထိုစဉ် ...

“ဖရော့ ရှော့ ဖရဲ ... ရဲ ... ရဲ ... ”

သစ်ပင်ကြီးများထက်မှ မမျှော်လင့်မိသောအသံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့သည် အသံများထွက်ပေါ်လာသော သစ်ပင်ကြီးများဆီကို လှမ်းပြီးတော့ ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

(၂၁)
ကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်ထောင်

မနိုးမဝေးရှိသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်မှ သဏ္ဍာန်တစ်ခု
သည် ခုန်လွှားကာဆင်းလာခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်ကို ဖုတ်ခနဲ
ဆိုကျလာခဲ့သည်။ လွန်စွာမကြီးမားသော မျောက်ကြီးတစ်ကောင်
ပင်တည်း။ ထိုမျောက်ကြီးသည် နေရာမှာရပ်ကာ ဘိုးသိဒ္ဓိကို
လက်အုပ်ချီကာ ဂါရဝပြုလျက်ရှိသည်။

တိုးလေးသည် မျောက်ကြီးကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ
အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထိပ်တည့်တည့်မှာ စက်ဝိုင်း
သဏ္ဍာန်အနီကွက်ကြီးက ထင်းထင်းကြီးကိုပေါ်နေလျက်ရှိသည်။
ရှည်လျားသော အမြီးကြီးကိုလည်း ဝိုင်းဆိုင်သည်။

“ထိပ်နီ”

တိုးလေး၏စူတီမှလွတ်ခနဲဆို ထွက်သွားသည်။ မျောက်
ထိပ်နီအမှန်ပင်တည်း။ သို့သော် ... မျောက်အပေါင်းတို့တွင်
မျောက်ထိပ်နီကား အဆင်ပြေသောရုပ်ရည်ကို ဗိုင်းဆိုင်သူ

ထောင့်ထင်းကြီးခိုင်သော ကိုယ်ကာယရှိသူ၊ ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေး
အမျှင်များသည် ညစ်ထေးထေးမဟုတ်ကြ၊ အညိုရောင်နှင့်
ရွှေရောင်ကြားတောက်ပနေကြသည်။ ရှည်လျားသောအမြီးသည်
အရင်းတွင်တုတ်ခိုင်ပြီး အဖျားရှူးသွားခဲ့ကြသည်။ အမြီးရှည်ကြီး
ကို ခါးမှာရစ်ပတ်ထားလေသည်။

မျောက်ထိပ်နီသည် တိုးလေးဆီကို တိုးကပ်လာသည်။
သူ၏မျက်လုံးများသည် ထူးခြားစွာပင် အရောင်တောက်ပလျက်
ရှိနေကြသည်။ သူသည် တိုးလေး၏သက်နှစ်ဖက်ကိုဆွဲယူကာ
ကိုင်းထားသည်။ ထို့နောက် တိုးလေးကို ဆတ်ခနဲဆို ချီမကာ
ပခုံးထက်သို့တင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တိုးလေးကိုထမ်း
ကာ တစ်နေရာကိုထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ မျောက်အုပ်ကြီး
လည်း နောက်မှလိုက်ပါသွားခဲ့ကြလေသည်။ အောင်ဘသည်
တိုးလေးပြောပြမှုသည် မျောက်ထိပ်နီကို ယခုမှပင်မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။ မျောက်ထိပ်နီ၏ ထူးခြားသောအပြုအမူကြောင့်
အံ့အားသင့်ပြီးတော့ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည် တိုးလေးနှင့်
မျောက်ထိပ်နီကို တမင်တကာဆုံးပေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်မည်။

“လာ ... လူလေး”

ဘိုးသိဒ္ဓိက အောင်ဘကိုခေါ်သွားသည်။ တိုးလေးတို့၏
နေ့ကကိုလိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင်
ခေတီတော်ကြီးတစ်ဆူကိုဖူးမြင်လိုက်ရသည်။ မျောက်ထိပ်နီ
သည် တိုးလေးကို ပခုံးထက်မှချပေးလိုက်သည်။ မျောက်
အပေါင်းတို့က စင်ဝေးဝေးတွင် ဣန္ဒြေရွာနှင့်ရှိနေကြလေသည်။

အောင်ဘလည်း တိုးလေးဆီကို ရောက်လာခဲ့သည်။
 စေတီတော်ကြီးကို ကြည့်ညှိစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိကြသည်နှင့်
 ရှိသောစွာ ဦးချကြလေသည်။ ဤစေတီတော်ကြီးက ဘိုးသိဒ္ဓိ
 တည်ထားခဲ့သောစေတီတော်ကြီးပင်။ လူဒါယကာများသာမက
 ဤပျောက်များသည်လည်း ကုသိုလ်ယူကာပါဝင်ပြီးတော့ တည်ခဲ့
 ကြသည်။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်ကြသော်လည်း သာဿနာ
 ပြုကြသော သူများဖြစ်ကြသည်။ အကုသိုလ်ကင်းကာ
 သေလွန်သော် ကောင်းရာမှန်ရာဘဝကို ရောက်ကြလိမ့်မည်။
 အပါယ်တံခါးပိတ်ကာ မြင့်မြတ်သောဘုံဘဝသို့ ရောက်ကြရမည်
 ဟု မလွဲတည်း။

“ထိပ်နီ၊ မင်းနဲ့ငါ ခုလိုပြန်ပြီးတွေ့ကြုံရလိမ့်မယ်လို့
 မထင်ဘူးကွာ၊ ဘာက မင်းနဲ့ခပ်မေးလို့သာတွေ့ရတာ၊ မင်း
 အခုလို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ရှိနေတာကိုတွေ့ရလို့ ဝမ်းသာတယ်
 ကွာ”

တိုးလေးက အားရဝမ်းသာစွာနှင့်ပြောသည်။ ပျောက်
 ထိပ်နီကား မျက်နှာအမူအရာပြောင်းသွားကာ တိုးလေးကို
 ကြည့်နေသည်။ ကျေနပ်နေသည်ဟန်မျိုးပင်။ နှုတ်က မြန်မပြော
 နိုင်သော်လည်း ... ။

“ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်သခင်ကျေးဇူးခွင့်ကို တွေ့ချင်
 နေတာကြာပါပြီဗျာ၊ ခုမှပဲ အခါအခွင့်သင့်လို့ပြန်တွေ့ရတယ်”
 ဟု မျက်လုံးတွေက ပြောနေသယောင်ယောင်။ သို့သော်
 တိုးလေးနှင့်ယခုလိုဆုံစဉ်မှာ ပျောက်သဘာဝပီပီ စိတ်သွပ်ရှား၍

ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် ... ပျောက် များသည်
 ကွဲကွဲကွဲနှင့်အော်ပြီး တစ်နေရာကိုထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိပ်နီ
 သည်ပင်လျှင် ပျောက်များထွက်သွားရာဆီကို လှမ်းပြီးတော့
 ကြည့်မိလိုက်သည်။

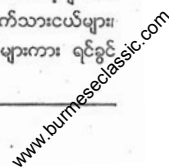
(လှခြားသောအကြောင်းတစ်ခုခုကတော့ ရှိနေလေပြီ)
 ဘိုးသိဒ္ဓိသည်ပင် မျက်နှာအမူအရာတစ်မျိုးပြောင်းသွား
 ကာ ခေါင်းတည့်တည့်နှင့်ရှိနေသည်။

“လာကြဟေ့”

ဘိုးသိဒ္ဓိက တစ်နေရာကိုခေါ်သွားသည်။ ပျောက်ထိပ်နီ
 နှင့်တကွ ပျောက်အပေါင်းတို့က လိုက်ပါလာကြသောအချိန်
 အနည်းငယ်ကြာသောအခါ လွန်စွာမျက်နှာမာသော ဂူကြီးတစ်ခု
 က သူတို့ရှေ့မှာထွားနေဆီ ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည်
 ဂူကြီးဆီကို ဦးဆောင်ပြီးတော့ ခေါ်သွားသည်။

ဂူအဝသည် ကျယ်ဝန်းလှသည်။ အထဲကိုဝင်သွားကြ
 သည်။ အပြင်က မှန်းသည်ထက် ဂူထဲမှာပိုပြီးတော့ ကျယ်ဝန်း
 နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အမိုးသည်လည်း မြင့်မားလှ
 သည်။ ဂူနံရံများသည် ထူးခြားစွာပင် ဆင့်များသဖွယ်ဖြစ်နေ
 ကြသည်။

ပျောက်အချို့တို့တွေ့ကြရသည်။ ယင်းအဆင့်များပေါ်
 မှာနေထိုင်ကြသည်။ ပျောက်အိုများ၊ ပျောက်သားငယ်များ၊
 မိခင်နှင့်အတူနေကြသည့်သားငယ်၊ သမီးငယ်များကား ရင်ခွင်
 ထဲမှာ၊ ကျောကုန်းပေါ်မှာခိုနေကြသည်။

ဘိုးသိဒ္ဓိ ဂူထဲကိုဝင်လာသောအခါ ဂူပေါ်ကပင်လျှင် လက်အုပ်ချီလိုက်ကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါ မျောက်တစ်ကောင်နေတဲ့ ဂူပဲကွယ်။ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့သူကတော့ မင်းနာမည်ပေးထားတဲ့ မျောက်ထိပ်နီပဲ။ သည်မျောက်တွေဟာ ဧတီတော်ကိုလည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြတယ်။ တစ်နေရာမှာ ရှေးကဥစ္စာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးသူကြွယ်ကြီးတွေ စုပေါင်းပြီး မြှုပ်နှံထားကြတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေရှိတယ်။ နောင်ပွင့်မယ့်မြတ်စွာဘုရားအတွက် ရည်ငွေပြီး မြှုပ်ထားပစ်ခဲ့ကြတာ။ မေမာသုတေ့က သည်အကြောင်းတွေကို သိထားကြတယ်။

လာရောက်တူးဖော်ဖို့ ကြံစဉ်းကြရင်လည်း သည်မျောက်တွေက အဲသည်လူတွေကို တိုက်ခိုက်ဖောင်းခွင်ပစ်ကြတယ်” ဘိုးသိဒ္ဓိက ရှင်းပြသည်။ မျောက်ထိပ်နီဟု မိမိအမည်ပေးထားသည်ကို ဘိုးသိဒ္ဓိက သိနေသည့်အတွက် အံ့အားသင့်နေပီသည်။ အရည်အတွက်တစ်ထောင်မျှရှိသော မျောက်များသည် ဤဂူကြီးထဲမှာစုပြီးနေကြသည်ဆို၍ ပိုပြီးအံ့အားသင့်နေမိကြသည်။

“သည်မျောက်တွေဟာ ဧတီတော်ကြီးနဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို သားစဉ်မျိုးဆက်၊ တာဝန်ယူသွားကြလိမ့်မယ်ကွယ်။ သည်နေရာကို မသမာစိတ်နဲ့ရောက်လာခဲ့ကြတဲ့သူတွေရှိဖူးခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့အကြံအစည်မအောင်မြင်သွားကြပါဘူး။ ကံတရားရဲ့စီရင်မှုကိုပဲ ခံသွားခဲ့ကြရတယ်။ သာသနာ

တော်ကို စော်ကားတဲ့သူ၊ သာသနာ့အထောက်အပံ့ပစ္စည်း တွေကို လိုချင်တစ်ခက်တဲ့သူတွေရဲ့ ကံကြမ္မာပျိုးဟာ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ်။ အင်း ... ငမိုက်သားတွေ၊ ငမိုက်သားတွေ ...”

ဘိုးသိဒ္ဓိက ... ကရုဏာစိတ်နှင့် ညည်းတွားမိလိုက်လေသည်။

(မြိုင်ရာဇာဒိုးတေး သီကံဆရာဦးငှက်ကြီးတို့၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းမကောင်ဆုံကြသည်ကို ပြန်ပြီးတော့ တွေးမိဟန်တူပါသည်။ ထို့အတူ အခြားအခြားသော ဓမ္မန္တရယ်များသည်လည်း ဤနေရာကိုရောက်လာကောင်းရောက်လာကြပါလိမ့်ဦးမည်)

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးစီ ကျွေးသည်။ ဓေတုတစ်ခွက်စီသောက်လိုက်ကြရုံနှင့် ဝမ်းဝသွားခဲ့ကြလေသည်။ ဂူအပြင်တွင် မျောက်များကိုတစ်ကောင်မှ မတွေ့ရတော့။ ဂူပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်းမရှိ။ ထူးဆန်းနေသည်ထိုစဉ် ဘိုးသိဒ္ဓိသည် မျက်နှာအမူအရာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားခဲ့ကာ ...

“မင်းတို့ သည်မှာအထာနေခဲ့ကြဦး ...” ဟုဆိုပြီး မျောက်ဂူကြီး၏ အပြင်ကို ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“အဘကိုကြည့်ရတာ ... အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေပုံပဲ အောင်သ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်၊ စေတီနားမှာရှိနေကတည်းကကွ၊ မျောက်
တွေလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေကြတယ်၊ တစ်ခုခုပဲ တိုးလေးရ”

ယင်းတစ်ခုခုသည် ဘာများဖြစ်နိုင်သလည်းဟု တွေးရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

လူတစ်စုသည် ရေပြင်မှာ ဖောင်တစ်စင်းနှင့်အတူလိုက်
ပါလာခဲ့ကြသည်။ ထိုသူများမှာ အခြားသူများမဟုတ်ကြ၊
ဦးထွန်းဘွား၊ ဦးအုန်းသန်းနှင့်အပေါင်းပါဦးယောက်တို့ပင် တည်း။
သူတို့သည် ဖောင်ပေါ်တွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသောအသွင်
ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းခရီးတွင် အခက်အခဲ အသွယ်
သွယ်၊ ပင်ပန်းမှုအဖုံဖုံတို့ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ကြဟန်တူသည်။

“ဟေ့ သွန်းဘွား၊ ငါတို့ရဲ့ရည်မှန်းချက်ပြည့်ပါပြီကွ၊
နေရာက ဟောသည်နားတစ်ဝိုက်ပဲ၊ ရောက်ပြီလို့သာသဘော
ထားလိုက်ပေတော့”

အုန်းသန်းက တက်ကြွစွာပြောလိုက်ပြီးမှ အားကပြန်ပြီး
တော့ ပျော့ဆင်းသွားသည်။ ဦးထွန်းဘွားသည်လည်း ခေါင်း
တစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီး ...

“အေး၊ ခရီးလမ်းဆုံးကိုရောက်မှပဲဟေ့၊ လူတွေလည်း

လှုပ်တောင်မလှုပ်ကြတော့ဘူး”

“ဒါလောက်ကတော့ရှိမှာပေါ့ကွာ၊ အနာမခံရဘဲ ဘယ်
အသာခံရပါ့မလဲ ထွန်းဘွားရော၊ ငါ့ဆရာပြိုင်ရာဇာရိုးတောကတော့
ဘယ်လမ်းကြောကနေသွားသလဲတော့မသိဘူး။ သူတို့သွားခဲ့တဲ့
လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘာအမှတ်အသား၊ သဲလွန်စမှမတွေ့ခဲ့
ရဘူး”

“ဆယ်နှစ်တောင်ကျော်ခဲ့ပြီပဲကွာ၊ သူတို့အမှတ်အသား
လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် ရှိနိုင်ပါ့တော့မလား အုန်းသန်းရ”
ဦးထွန်းဘွား၏စကားသည် အုန်းသန်း၏နားထဲသို့မဝင်
တော့ချေ။

“ဟေ့၊ ဟေ့ ဖောင်ကို ... အဲ ဟိုနားမှာရပ်တော့”
ရှုတ်မှအလောတကြီးနှင့် သတိပေးလိုက်လေသည်။ ဖောင်
သမားသည် ညွှန်ပြသည်နေရာမှာပင် ရပ်နားလိုက်သည်။
ထို့နောက် ဦးအုန်းသန်းကပင်လျှင် ဖောင်ပေါ်မှ ကုန်းပေါ်ကို
အလျှင်စလိုနှင့် တက်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဟိုကြည့် သည်
ကြည့်နှင့်လုပ်နေရင်းက ...

“ဟုတ်ပြီ၊ သည်နေရာပဲကွ၊ သေချာတယ်၊ မင်းတို့
တက်ကြတော့လေ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ထိုအခါကျမှ အားလုံးဖောင်ပေါ်မှတက်ခဲ့ကြလေသည်။
လမ်းမှာဆယ်ရက်ကြာခဲ့သည်။ ခုတော့ ရတနာသိုက်ဆီကို
ရောက်နိုင်ခဲ့ပြီဟု ဆိုသည်။ သေချာသလား၊ မသေချာဘူး၊
လားမသိသေး။ လူတွေကတော့ ပင်ပန်းနေကြပြီ။ (သူတို့သည်

www.burmeseclassic.com

တိုးလေးတို့ထက် ၁၀ရက်စောပြီး ထွက်ခဲ့ကြဟန်တူသည်။) အားလုံးလူစုံကြသောအခါ အုန်းသန်းက မြေပုံညွှန်းကို တစ်ဖန်ကြည့်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ဖောင်ပေါ်တွင် နားခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ ထပ်နားဆိုမလိုတော့ပြီ။ ရှေ့မှာတော့နက်ကြီးက ဆီးပြီးတော့ခံနေသည်။ ညိုမှောင်နေသော တောနက်ကြီး။ တော်တော်ကလေးလျှောက်လာပြီးသောအခါ တောအုပ်ကြီးထဲ ကိုဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

(ဤနေရာတွင် နွယ်တံတားကြီးမရှိပေ။ ဦးငှက်ကြီးတို့ ရောက်လာဖူးခဲ့ကြသောလမ်းမဟုတ်။ မြိုင်ရာဇာဗိုလ်တို့ အသုံးပြုခဲ့ကြသောလမ်းကလည်းတစ်လမ်း။ ယခု ဦးထွန်းဘွားတို့အဖွဲ့ အသုံးပြုခဲ့ကြသောလမ်းကလည်း တစ်လမ်းဖြစ်သည်။ မတူကြပေ။)

“အုန်းသန်းခေ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးပဲကွာ၊ အန္တရာယ် တစ်ခုခုကြုံရလိမ့်မယ်လို့ပဲ ထင်နေမိတယ်”

“ဟေ့ကောင် ထွန်းဘွား၊ မင်းရဲ့စိတ်ကမခိုင်ဘူး။ လမ်းမှာ ပင်ပန်းလာလို့ သည်လိုဖြစ်နေတာ၊ မင်းကသည်လိုဖြစ်နေရင် ကျန်တဲ့လူတွေလည်း ဒီတံတားတကျကုန်မှာပေါ့”

“အံ့မာ၊ မင်းကငါ့ကို သည်ကိုပြောသလား၊ ငါ့စိတ်က ထင်လို့ထင်တယ်ပြောတာကို မင်းကအလေးမထားဘူး”

“ကဲပါကွာ၊ ငါတို့အချင်းချင်းတွေပဲ၊ စကားများစရာ မဟုတ်ဘူး၊ သည်လိုပဲသတိထားပြီးတော့သွားရမှာပေါ့ကွာ”

စကားမများလို့၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အလျော့

ပေးလိုက်ကြလေသည်။ သည်လိုနှင့်တောတိုးကာ ဝင်လာခဲ့ကြ သည်။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ဝေတီတစ်ဆူကိုလှမ်းပြီး တော့ မြင်လိုက်ကြရသည်။

“ဟင် ... တောကြီးခေါင်ခေါင်မှာ သည်ဝေတီက ဝင်းလို့သန့်လို့ပါလား”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ထွန်းဘွား၊ ငါတို့ရဲ့ရည်မှန်းချက် ပြည့်ပြီလို့ဆိုတာ၊ အဲသည်နေရာမှာ ငါတို့ရဲ့ငွေတွင်း၊ ရွှေတွင်း ကြီးရှိတယ်ကွ”

ဦးအုန်းသန်းက တက်ကြွစွာပင်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးထွန်းဘွားနှင့်တကွ အတူပါလာကြသူများ၏ပျက်လုံးအရောင် များက တောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

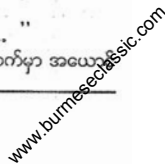
ထိုနေရာကိုရောက်အောင်သွားရန် ခြေလှမ်းတွေက ပိုပြီး တော့သွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော် ... သူတို့ကို အသင့် စောင့်ကြည့်နေကြသောသူများရှိနေကြသည်ကို မသိကြ။ ထိုသတ္တဝါ များသည် ဘေးမှပတ်ဝန်းပြီး မသိမသာပိုင်းထားကြလေသည်။ ထိုသတ္တဝါများကား ... ပျောက်များပင်တည်း။

“ပရဲ ကရဲ့ ... ရှိ ... ”
သစ်ပင်များထက်မှ အမှတ်မထင်ထွက်ပေါ်လာသော အသံများ။

မော့ကြည့်လိုက်ရာ ... ။

“ဟော၊ ပျောက် ... ပျောက်တွေ ... ”

ပျောက်သုံးလေးကောင်သည် သစ်ပင်ထက်မှာ အယော

ပြပြီးတော့ ပြေးလွှားနေကြသည်။

“ပျောက်တွေ့တာဆန်းတာမှမဟုတ်တာ၊ တောရှိရင် ပျောက်ရှိမှာပဲ”

“ဟကောင် တောတိုင်းမှာ ပျောက်ရှိတာမှမဟုတ်တာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ အငြင်းအခုန်လုပ်မနေကြနဲ့၊ လာ မြန်မြန်”

ဦးအုန်းသန်းက သူ့လူများကို ဖာန်မဲပြီးသတိပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ... ဝေတီတော်ရုံရာကို အရောက်သွားရန် အခွင့်အရေးကမပေးတော့ပါ။ အကြောင်းမှာ သစ်ပင်ထက်မှ တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့်ဆင်းလာသော ပျောက်များကြောင့်ပင်တည်း။ အကောင်ငါးဆယ်ထက်မနည်းသောပျောက်များသည် သူတို့ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

“ဟာ ... နည်းတဲ့ပျောက်တွေ့မဟုတ်ပါလား၊ ငါတို့ ကိုရန်ရှာကြတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြည့်ရတာ အစာတောင်းမယ့်ပျောက်တွေ့မဟုတ်ဘူး ... တိုက်ခိုက်ကြမယ့်ပျောက်တွေ့”

ပျောက်များ၏လက်ထဲမှာ တုတ်များ ခဲများကိုကိုင် ဆောင်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ရှာကြမည့်ပျောက်များ တိုက်ခိုက်ကြမည့်ပျောက်များဟု သဘောပေါက်သွားကြခြင်းပင်။ ဤနေရာတွင် ပျောက်များကိုတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်မိကြ။ မိမိတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်ဟုလည်း မတွေးမိကြ။

ထိုစဉ်မှာပင် ... ပျောက်များသည် သူတို့ဆီကိုအပြေး

ဝင်လာခဲ့ကြလေပြီတည်း။

“ဟာ၊ တော်တော်ရဲကင်းကြတဲ့ကောင်တွေ၊ လာကုန်ကြပြီဟေ့”

သူတို့အံ့အားသင့်နေကြဆဲမှာပင် ပျောက်များသည် ဝါးရင်းတုတ်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များဖြင့် တစ်နက်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။ ပျောက်များသည် ထွားကျိုင်းလှသော လက်ရွေးစင်အကောင်ကြီးများဖြစ်ကြသည်။ ခြေသလုံးကို ပိတ်ခိုက်ကြသည်။ ခါးကို ဖြတ်ခိုက်ကြသည်။

“ခြောင်း ... ဖြောင်း”

“အား ... အီး ... အူး”

အချို့ပျောက်များက ခဲနှင့်ပစ်ပေါက်ကြသည်။ ပစ်တိုင်းထိမှန်ကြသည်။

“ခွပ် ... ခွပ်”

“အား ... အား”

ထိုသူများမှာ ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်လာကြသည်။ ပျောက်များကိုမည်သို့မှ မဟန်ထားနိုင်ကြ။ လိုမ့်ပြီးတော့ ခံနေကြရသည်။ လူနည်းရလည်းဖြစ်နေကြသည်။ ပျောက်တွေ့က တစ်အုပ်တစ်မကြီး ပြေးရန်ကြိုကြသော်လည်း ဝိုင်းထားကြသည်မှာ နေရာမလပ်မို့ လွှတ်မြောက်ရန်မလွယ်။ ဦးထွန်းဘွားနှင့် ဦးအုန်းသန်းတို့၏ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း သွေးသံရဲရဲနှင့်ရှိနေကြလေပြီ။ ပျောက်တွေ့က နောက်ထပ်တိုးလာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ ဦးထွန်းဘွားတို့ မျက်လုံးပြူးလာခဲ့ကြရလေပြီ။

“ဟေ့ မမြစ်ဘူး သည်မျောက်တွေရဲ့ဒဏ်ကို ဘယ်သူမှခံနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ကြောင်းကိုလှည့်ပြီးပြန်ပြေးကြ”

ဦးအုန်းသန်းက အော်ပြောပြီး သတိပေးလိုက်သည်။ သို့သော် မျောက်များက ပိုမိုများပြားလာခဲ့ကြသည်။ အထပ်ထပ်ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။ အတွင်းစည်။ အပြင်စည်းသဘောမျိုးပင်။ ဤမျှတိတ်သိလိမ္မာသောမျောက်များ၏ သေနတ်ဗျူဟာအခင်းအကျင်းမျိုးကား ပင်ကိုယ်အသိနှင့် လုပ်ဆောင်တာမှဟုတ်ရဲ့လားဟု ထင်မိကြရသည်အထိပင်။

(၂၂)

ဤစစ်အကျိုးပြုကြသောမျောက်များ

ဦးထွန်းဘွားသည် မည်သို့မှမတတ်သာသောအခြေအနေတွင် မီးကြားမှာထိုးထားသောကြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

မျောက်တစ်ကောင်ကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ မျောက်သည် ကျည်သင့်ကာ သေဆုံးသွားသည်။ သေနတ်သံကြောင့် မျောက်အချို့ ... ကြောက်လန့်ကာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးကြသည်။

“လာကြဟေ့ မြန်မြန်”

သို့သော် မျောက်အုပ်ကြီးက ပြေးလိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ဦးအုန်းသန်းသည်လည်း သေနတ်ကြီးတကားကားနှင့် မျောက်များကို ပစ်ခတ်သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

မျောက်များက ပါးသွားခဲ့ကြလေပြီ။ သစ်ပင်များဆီ
ပြေးကပ်ကြသည်။ အချို့ သစ်ပင်ပေါ်ကိုတက်ပြေးကြသည်။

“ဟေ့ကောင် အုန်းသန်း ကျည်မဖြုန်းနဲ့”

ဦးထွန်းဘွားက သတိပေးသည်။ ဆက်ပြေးလာခဲ့ကြ
သည်။ သူတို့ပြေးလာကြသောနေရာသည် ဧတီတော်၏တစ်
ဖက်ဆီသို့ ... ။

သေနတ်သံများကို တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့ ကြားလိုက်
ကြရသည်။

“ဟော၊ သေနတ်သံတွေကွ၊ လာ အောင်ဘ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲကွ၊ စောစော
ကလည်း မျောက်တွေကဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေကြတယ်၊ အဘလည်း
အဲသည်ဘက်ကိုထွက်သွားတယ်ကွ”

သေနတ်သံထွက်ပေါ်လာရာဆီတို့ အလျင်စလိုနှင့်လိုက်
သွားခဲ့ကြသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဘိုးသိဒ္ဓိသည် တစ်နေရာမှ
ရပ်ကာ အခြေအနေအားလုံးကိုကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် ဦး
ထွန်းဘွားနှင့်အဖွဲ့သည် ပြေးလာကြရင်းက ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့် ပက်
ပင်းတိုးမိသွားခဲ့ကြသည်။

“ဟင် သည် ... သည်မှာလည်း လူတစ်ယောက်၊
မဟုတ်မှလွဲရော၊ သည်မျောက်တွေကို သည်လူကြီးမွေးထား

တာပဲဖြစ်ရမယ်”

ဘိုးသိဒ္ဓိကို သေနတ်နှင့်အနီးကပ်ချိန်ထားလိုက်ပြီး

“သည်မျောက်တွေကို ဝေးရာရှောင်ရှားခိုင်းပါ၊ မဟုတ်
ရင် ခင်ဗျားကြီး သေသွားလိမ့်မယ်”

“ထွန်းဘွား၊ သည်လူကြီးသည်မှာရှိနေတာ အကြောင်း
ရှိနေလိမ့်မယ်ကွ၊ ဟိုပစ္စည်းတွေရှိတဲ့နေရာသူသိလိမ့်မယ်၊ က
ခင်ဗျား ... ပစ္စည်းတွေရှိတဲ့နေရာကို အပိုင်စီးထားတယ်
မဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ အဲသည်နေရာပြော ... ”

ဦးအုန်းသန်းကလည်း သေနတ်ကြီးတကားကားနှင့်
ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိနေသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိကတော့ မတုန်မလှုပ်၊
တည်ကြည်သော အမူအရာနှင့်ပင် ...

“မင်းတို့ မခိုက်မဲကြပါနဲ့၊ လာရာလမ်းအတိုင်းလှည့်
ပြီးတော့ပြန်ကြရင်ကောင်းမယ်၊ မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ကြံ့မာကိုယ်
ဖန်တီးသလိုဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်ကွယ့်”

“အံ့မာ၊ သည်လူကြီး ငါတို့ကိုခြိမ်းခြောက်နေပြန်ပြီ၊
အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ပစ္စည်းတွေရှိတဲ့နေရာကိုပြုမလား မပြဘူး
လားပြော ... ”

ထိုစဉ် ...

လာနေကြသော တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့သည် ရှေ့မှာ
ဖြစ်ပျက်နေသောအခြေအနေကို တွေ့သွားခဲ့လေသည်။

“ဟာ ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ... ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဦး
ထွန်းဘွား မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့ ရောက်တယ်”

ခဲ့ကြတာလဲ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သည်လူကြီးပဲကွ၊ အဖော်တွေ လည်းပါလာတယ်၊ သေးမှားပျောက်တွေကလည်း သူတို့ကို ဝိုင်းထားကြတယ် တိုးလေး”

အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရလေသည်။ တိုးလေးတို့သည် အပြေးတစ်ပိုင်းပင်ရောက်သွားခဲ့ကြပြီး ...

“ဟင် ဦး၊ ဦးတို့ အဘကို သည်သေနတ်ကြီးနဲ့ချိန် မထားပါနဲ့၊ သည်လိုမစော်ကားပါနဲ့”

တိုးလေးကဝင်ရောက်ပြီး တားဆီးလိုက်သည်။ ဦးထွန်းဘွားသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရ သောအခါ ... ။

“ဟင် ... မင်း ... မင်း တိုးလေး အောင်ဘေ ဘယ် လိုကြောင့် သည်ကိုရောက်နေကြတာလဲ၊ ဟား ... လက် စသတ်တော့ ငါတို့နဲ့အကြံတူဥဇာတိတွေကို၊ သည်လို လုပ်လို့ မရဘူးကွ၊ အကြံတူရန်သူပဲ၊ မင်ဆွဲကို အရင်ရှင်းပစ်ရမယ်”

ဦးထွန်းဘွားအံ့သေနတ်ပြောင်းစသည် တိုးလေးဆီကို လှည့်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ... တိုးလေး၏လှုပ်ရှားမှုက လျှက် တစ်ပြတ် ဆတ်ဆီရေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး ညာခြေဖျား က သေနတ်ကိုင်လက်ကိုခတ်ထည့်လိုက်သည်။ လက်မှ သေနတ် လွင့်ထွက်သွားသည်။ ခြေအခတ်သည် မေးဖျားဆီကိုပါ တစ်ဆက်တည်းရောက်သွား၏။

“ဖတ် ... ပျောင်း”

“အား ... ”

ဦးထွန်းဘွား ခေါင်းလှန်ထွက်သွားသည်။ ဦးထွန်းဘွား ကြောင်နေဆဲမှပင် အောင်ဘေကဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အား”

အောင်ဘေက ဦးထွန်းဘွား၏လက်ခဲမှ သေနတ်ကို ဆွဲ ယူကာလှည့်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ... ပြန်ပြီးမလှန် နိုင်စေရန် တတောင်၊ နူးထိုက်ကွက်များဖြင့် တရစပ်ပင် ပစ် သွင်းလိုက်သည်။

“အင့် ... အွတ်”

ဦးထွန်းဘွားသည် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်သော တိုးလေးကို “မင်းက ငါ့ကိုအခုထက်ထိ အနှောင့်အယှက်ပေးတုန်း ပဲလား၊ လက်မခွံ့ထွန်းဘွားအကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိ သေးဘူးမှတ်တယ်၊ မင်းအခုသိရမယ်”

“ဦးနော်၊ ကျွန်တော်၊ ဦးကိုသည်ထက်ပိုပြီး မတိုက် ခိုက်ချင်ဘူး၊ နောက်ဆုတ်ပါ၊ ကျွန်တော်ဝကားကိုနားထောင်ပါ”

တိုးလေးက သတ်ပေးသည်။ သို့သော် ... ဦးထွန်း ဘွားသည် ကျားနာခဲ၊ခဲလေပြီ။ မြေပြင်ပေါ်မှာကျနေသော သေနတ်ကို ပြေးကောက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ ထိုစဉ်

“ဝှပ် ... ချိတ် ... ဖျန်း ... ”

“အား”

သေနတ်သည် လွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်း

မှာပင် ရှည်လျားသောအမြီးကြီးက ဦးထွန်းဘွားအိကိုယ်ကို ရပ်ပတ်ကာ ဆွဲရမ်းပစ်လိုက်သည်။ အဝေးကို လွှင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“အား”

ပျောက်ထိပ်နီရောက်လာပြီး ဦးထွန်းသန်းကိုလည်း သူ၏ အမြီးရှည်ကြီးနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ရှမ်း ...”

“အား”

သူ့ကိုလည်း ခါးမှရစ်ပတ်လိုက်ကာ ရမ်းခါပစ်လိုက်လေသည်။

“အား”

ထိုအခါ စောစောက ပွဲကြည့်ပင်ထဲထဲများပမာငြိမ်သက်နေကြသော ပျောက်များသည် ကျန်လူငါးယောက်တို့ကိုလည်း ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်နှင့်။

“ပြေး ပြေးကြဟေ့ သည်တစ်ခါတော့ ငါတို့သေမှာပဲ”

အော်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးကြသည်။ ပျောက်များက အင်အားပိုများလာပြီး တုတ်များ၊ ခဲများကို ကိုင်ဆောင်ကာပြေးလိုက်ကြသည်။ ဦးထွန်းဘွားတို့အုပ်စုသည် အသက်လူကာပြေးကြရင်း မောင်ဆီကိုပြန်ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဖောင်ပေါ်ကို မြန်မြန်တက်ကြ”

ဖောင်ပေါ်ကို အလှအယက်တက်ကြသည်။ ကမ်းဆီကိုရောက်လာကြသော ပျောက်များက ဘုတ်များ အုတ်ခဲ များဖြင့်

ပစ်ပေါက်ကြသည်။ ဖောင်ပေါ်ကိုကျကြသည်။ မရောင်နိုင်၍ ထိမှန်သူတွေလည်းရှိကြသည်။ သို့သော် ဖောင်ကား ရေစီးအတိုင်းပျော်ပါသွားခဲ့ကေပြီ။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်ကြသေးသလည်းကွ”

ဦးထွန်းသန်းက ဂယောင်ဂတမ်းဖြင့် ခြောက်ကပ်ကပ်ပင် ရယ်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဖောင်က ရေစီးအတိုင်းပျော်ပါသွားသည်။ ဖောင်ပေါ်မှလူများသည် ပျောက်များနှင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရသည့်အတွက် မည်သူမှမလှုပ်ချင်ကြတော့။ ဒဏ်ရာကိုယ်စီလည်းရခဲ့ကြလေပြီ။ ပျော်ပါသွားသော ဖောင်ကြီးကို လတ်တလောထိန်းမည့်သူကမရှိ။ မည်သည့်နေရာကိုသွားနေမန်းလည်းမသိကြ။ ထိုစဉ် ရေပျောက်သည် နောက်လာကြသည်။ ရေအောက်မှ ပူဘောင်းများက ပလံ့စီပြီးတော့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

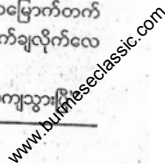
ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သတ္တဝါများကား မိကျောင်းများပင်တည်း။ ထိုစဉ်

“ဖျန်း”

“အား”

ရှည်လျားသောအမြီးကြီးက လေထဲမှာမြောက်တက်သွားသည်။ လှတစ်ယောက်ကို ဖောင်ပေါ်မှရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟား ဖိ ... မိကျောင်း တစ်ယောက်ကျသွားပြီ”

လန်ပြီးအော်လိုက်ကြသည်။ မိကျောင်းများက ခရ
အောက်မှတစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဝေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။

“အ ... အများကြီးပဲ၊ ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊
လုပ်ကြမလဲ”

ဦးထွန်းဘွားနှင့် ဦးအုန်းသန်းတို့သည် ဖောင်ပေါ်မှာ
လေးဘက်ထောက်ကာ ပတ်ချာလှည့်နေကြသည်။ ကျန်လှ
များသည်လည်း မိကျောင်းတွေကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်နေကြ
လေသည်။

“ကယ် ... ကယ်ကြပါဦးဗျ”

အကြောက်လွန်ကာ လန်ပြီးတော့အော်နေမိကြသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် အပြီးကြီးများသည် လေထဲတွင် မြောက်ခနဲ၊
မြောက်ခနဲနှင့် ရောက်လာကြပြီး ...

“ဖျန်း ... ဖျန်း ... ”

“အား ... အား ... ”

ဖောင်ပေါ်မှလှသူများအားလုံး ခရည့်ကိုကျသွားခဲ့ကြလေ
တော့သည်။ ထိုအခါ မိကျောင်းများသည် တစ်ကောင်ပြီး
တစ်ကောင်ပေါ်လာကြကာ ...

“အား ... အား ... ”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

ဦးထွန်းဘွားသည် ဖောင်ပေါ်ကိုတက်ပြေးရန်ကြံသည်။
သို့သော် မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်က သူ၏လက်မောင်းကို
ဖမ်းကိုက်လိုက်လေရာ ...

“အား”

မိကျောင်းတွေကြားထဲမှား သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့်အော်
တစ်နေကြသံများကား ကမ္ဘာ့ဖျက်သည်အလားပင်တည်း။

စောစောကဆူညံပြီး ပွတ်လောရိုက်နေကြသလောက်
ခုတော့ ... အသံပင်များက ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ကြလေပြီ။
မျောက်များသည်လည်း သစ်ပင်များထက်ဆီကို ရောက်သွား
ကုန်ကြသည်။ မျောက်ရွာလို့ခေါ်ရလောက်အောင် များပြားလှ
သည့်မျောက်များကိုမြင်လိုက်ကြရ၍ အံ့သြတုန်နိုင်ဘွယ် ဖြစ်နေ
ကြရလေသည်။

မျောက်ထိပ်နီနှင့် မျောက်အချိုသည် ရန်သူများ၏
နောက်ကိုလိုက်သွားခဲ့ကြဟန်တူသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိသည်လည်း
တည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် စကားမပြောဘဲနေသည်။ လူမိုက်
တစ်သိုက်၏ကံကြမ္မာကိုတွေ့ပြီး သံဝေဂရနေဟန်တူလေသည်။
ဦးထွန်းဘွားတို့ ဤနေရာကိုရောက်လာကြလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ
ကြ။ ဤသို့ပက်စက်သော အကြံအစည်မျိုးကို ယူဆောင်လာခဲ့
ကြလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်မိကြ။ ယခု သူတို့၏ကံကြမ္မာကို
မတွေ့ဘဲကြတော့ပြီ။

ညဘက်ကိုရောက်လာသောအခါ မျောက်အပေါင်းတို့
သည် ဂူကြီးထဲကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

မကြာမီမှာပင်လျင် ဂူကြီးတစ်ခုလုံးပျောက်ပျားခြင်း ပြည့်သွားခဲ့ကြလေသည်။ အစာရှာဖွေပြီးကြည့် အိပ်တန်းလာတက်ကြသော မျောက်များပင်တည်း။

ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့်တို့လေး၊ အောင်ဘဝတို့သည်ကာ ဂူကြီးတစ်ခုထဲမှာ တည်းခိုကြသည်။ ထမင်းဟင်းများကိုလည်း မည်သို့ချက်ထားကြမှန်းမသိ။ အစပ်အဟပ်တည့်လှပြီး အရသာရှိသည်။ မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် ...

မျောက်ထိပ်နီသည် သူတို့ဆီကိုရောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏လက်ထဲမှာ ယွန်းသေတ္တာလေးတစ်လုံးပါလာခဲ့သည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိ၏လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဂူနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ သွားရပ်နေသည်။

“ကဲ ... လူလေးတို့၊ ဟောသည်ပစ္စည်းတွေဟာ သီးခြားသိမ်းဆည်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲဖြစ်တယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်လိမ္မာစွာနဲ့ သုံးစွဲကြပေတော့၊ နောက်ကို ငါတို့နဲ့ ခုလိုတွေနိုင်ကြဖို့ ခဲယဉ်းသွားပြီ။ သည်နေရာကို မသမာသူတွေမျက်စိကျနေကြတယ်။ နောက်ထပ်ရောက်မလာနိုင်အောင် တားဆီးမှုတွေလုပ်ရတော့မယ်။ မင်းတို့မနက်ကျရင် ပြန်ကြရတော့မယ်။ ငါလည်းအလုပ်တွေကရှိနေသေးလို့ မင်းတို့နဲ့ ကြာရှည်စွာမနေနိုင်ဘူး”

ယွန်းသေတ္တာလေးကို တိုးလေးကလှမ်းယူလိုက်သည်။ မနေနိုင်၍ အဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ရွှေခေါင်းပြာများကို တွေ့

လိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးဝမ်းသာသွားခဲ့ကြသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိ၏စေတနာကား ကြီးမားလှပါပေသည်။

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် ဂူထဲမှာမနေဘဲ တစ်နေရာကိုထွက်သွားသည်။ (ထိုညကပြန်မလာတော့။ တစ်နေရာတွင် တရားအလုပ်သွားလုပ်နေသည်ဟု ထင်မိပေသည်။)

ဂူထဲတွင် အိပ်ခက်အနားယူမည်ပြုကြသောအခါ မျောက်ထိပ်နီသည် သူတို့ကို လက်ဟန်ခြေဟန်ပြကာ အမူအရာဖြင့် ခေါ်သည်။ လိုက်သွားကြသည်။

ဂူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် အခြားသောမျောက်များက မီးပုံတစ်ပုံကိုနိုနေကြသည်။ မျောက်အချို့က ... အာတာလွတ်ဥများကို ယူလာကြသည်။ ထို့နောက် မီးဖုတ်ကြလေသည်။ မျောက်ထိပ်နီက သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်းဖြင့် မီးပုံထဲ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အာတာလွတ်ဥများ မီးဖုတ်ကာကျွေးသည်။

မျောက်ထိပ်နီသည် မီးရောင်အောက်တွင် အမွှေးအမှင်များက တောက်ပြောင်လျက်ရှိနေကြသည်။ သူသည် မျောက်အပေါင်း၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ အပေါင်းအပါ မျောက်များကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိကြသည်။ ‘လူအသိဉာဏ်နီးပါးလောက်ရှိနေကြသည်။ အစွမ်းရှိသလောက် ဆောင်ရွက်ပေးနေကြလေသည်။ ဦးထွန်းဘွားနှင့်သူလူများကား ဤမျောက်များလောက်ပင် အသိဉာဏ်မရှိကြ၊ တွင်းတူးပြီး ခိုခင်းရာတွင်နက်လှသူတွေပါတကား။ ရွာသို့ပြန်ရောက်လျှင် မြေထဲကို

ပင် မည်သို့ပြန်ပြောရမုန်းမသိ၊ ဦးထွန်းဘွားတို့သည် မည်သည့် အဖြစ်ဆိုးများကို ကြုံတွေ့သွားကြရပြီလဲ၊ သေသလား၊ ရှင် သလားကိုပင်မသိရတော့၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါကြသည်။

တော်တော်ကလေး ညဉ့်နက်လာတော့မှ ...

“ငါတို့ အိပ်ချင်ပြီကွာ ... ”

ထိုအခါ မျောက်ထိပ်နီနှင့်မျောက်အချိုသည် ဂူထိကို လိုက်ပြီးတော့ပို့ပေးကြသည်။ ထို့နောက် ... မျောက်ထိပ်နီနှင့် တကွ မျောက်အချိုသည်ပြန်သွားကြသည်။ မှောင်ထဲမှာ မျောက် ကွယ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ပင်ပန်းခဲ့ကြ၍ မြက်မွေ့ရာပေါ်မှာ ကျောခင်းမိလိုက်ကြသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ ကြလေသည်။

(၂၉)

နှုတ်ဆက်ခန်း

နံနက်စောစော၊ အိပ်ရာမှစောစီးစွာထကြရသည်။ ဘိုး သိဒ္ဓိသည်ပင် ဂူထိကိုပြန်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ငှက်ပျောဖက် ပေါ်တွင် ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ပူပူနွေးနွေးက အငွေ့တထောင်း ထောင်းထလျက်ရှိသည်။ မည်သူက မည်သည့်အချိန်က လာ ထားသွားမှန်းမသိရပေ။ မျက်နှာသစ်ရေကအစ ရောက်နေ သည်။ မျက်နှာသစ်ကာ၊ ဝမ်းကိုဖြည့်ကြပြီး ... ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မိမိတို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂူထိကိုပင်တည်း။ မောင်ကိုလည်းအဆင်သင့်ပင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဤဂူထဲက ပင် စမ်းချောင်းအတိုင်သွားရမည်ဆိုက မဖြစ်နိုင်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ရေသည်နောက်ပြန်စီးဆင်းမည်မဟုတ်သောကြောင့်ပင် တည်း။

“မင်းတို့ထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ သည်ဂူကြီးထဲမှာ အ...

တစ်လမ်း၊ အထွက်တစ်လမ်းရှိနေတယ်။ အထဲကိုရောက်ရင် မင်းတို့တွေ့ရလိမ့်မယ်"

တိုးသိဒ္ဓိက သူတို့စိတ်ကူးကိုသိသွား၍လား၊ သူတို့၏ စူးစမ်းသောမျက်လုံး၊ မျက်နှာအမူအရာတွေကို အကဲခတ်မိ၍ လားမသိ၊ ရှင်းပြလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

များစွာသောပျောက်တို့သည် ကမ်းဆီကိုရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ပျောက်ထိပ်နီလည်း ပါလာခဲ့လေသည်။ တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့ကို လိုက်ဖို့ကြခြင်းပင်ဖြစ်ကြသည်။ ပျောက်ထိပ်နီသည် တိုးလေးတို့ဆီကို ရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို ဖက်လဲတကင်းနှင့်ရှိနေလေသည်။ ပျောက်ထိပ်နီ၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ညှိုးငယ်လျက်ရှိသည်။

"ငါလည်း မင်းတို့မခွဲချင်ပါဘူးကွာ၊ အမြဲထတီရနေမှာပါ။ ကံမကုန်ကြသေးရင် ပြန်ခုံကြဦးမှာပေါ့"

တိုးလေးကလည်း တကယ်စိတ်မကောင်းပဲ။ ပျောက်ထိပ်နီ၏မျက်လုံးတွေသည် စောက်စောက်နေသော်လည်း အနည်းငယ်စိုစွတ်လျက်ရှိနေသည်။ တိုးလေးကို ဖော်ဖော်နှင့် မလွှတ်။ အတန်ကြာမှ လွှတ်လိုက်လေသည်။

စမ်းရေက ဒူးဆစ်သာသာလောက်ပဲ နက်နေသည်။ တိုးလေးနှင့်အောင်ဘတို့သည် ဖောင်ပေါ်ကိုတက်ကြသည်။ ဖောင်ကို ပျောက်ကြီးအကောင်နှစ်ဆယ်လောက်က ဂုကြီးဆီကို တွန်းသွားခဲ့ကြသည်။ ရေကန်ဆန်ပြီးတွန်းသွားခဲ့ကြခြင်းပင်

ဖြစ်သည်။ ကမ်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ။

တိုးသိဒ္ဓိသည် သူတို့ကို တည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

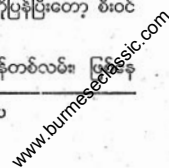
ပျောက်အပေါင်းတို့၏အလယ်မှာ ပျောက်ထိပ်နီသည် ထင်ထင်ရှားရှား၊ ပျောက်ထိပ်နီက တိုးလေးတို့ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ထိုအခါ ကျန်ပျောက်တွေကလည်း လက်ကို မြှောက်ပြကြသည်။ ကွဲကွဲကွဲနှင့် အသံပျိုးစုံလည်းထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။

တစ်ထောင်နီးပါးခန့်ရှိသော ပျောက်များသည် ကမ်းလုံးညွတ်ခဲ့။

အံ့အားသင့်စရာကောင်းလှသည်။

အောင်သည် ဂူထဲကိုဝင်လာသောအခါ သူတို့ကိုမတွေ့ကြရတော့။ ဂူကကျယ်ဝန်းသည်။ ဖောင်ကိုပျောက်များက ဂူ၏ ဘယ်ဘက်ကိုဆက်ပြီးတွန်းလာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ ဂူသည် နှစ်လုံးဆက်ထားသလို မြင်တွေ့လိုက်ကြသည်။ အလယ်က နံရံကြီးဆာစ်ခုခြားထားသည်။ ခေသည် ဂူအတွင်းဘက်ကို စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ ယင်းရေများသည် ဂူအတွင်းဘက် မြေအောက်မှထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းရေများသည် အပြင်ကိုရောက်မလာကြဘဲ ... ဂူကြီးထဲကိုပြန်ပြီးတော့ စီးဝင်နေကြသည်။

စမ်းရေက အသွားတစ်လမ်း၊ အပြန်တစ်လမ်း ပြန်နေ

ကြသည်။ သူတို့ ဤရုထဲမှထွက်လာကာစက ရေစီးကြောင်း အသွားအပြန်ရှိနေကြသည်ကို သတိမထားမိခဲ့ကြ။ ဖောင်ပေါ်မှာ ထိုးဝါးတစ်ချောင်း၊ မီးတုတ် (မီးမညှိရသေးသော) သစ်ချောင်းပါ လာသည်။

မျောက်များသည် ဂူအတွင်းဘက်ကို ဖြန့်ပြီးတော့ စီးဆင်း သည့်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ဖောင်ကိုဆွဲထားရာမှ လွှတ်ပေးလိုက် ကြလေသည်။

ဖောင်သည် ပထမတော့ ခြည်းခြည်းနှင့်မှန်မှန်မျောပါ သွားသည်။ အောင်ဘသည် ထိုးဝါးကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဂူနံရံကိုထောက်ကာ၊ ထောက်ကာ ထိန်းသွားသည်။ အလင်း ရောင်သည် တော်တော်ဝေးဝေးအထိ အထောက်အကူပြု ပေးသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ ထခြည်းခြည်းနှင့် မှောင်လာခဲ့ လေသည်။

“ငါ ... မီးညှိလိုက်မယ်”

တိုးလေးက မီးခက်ကျောက်ဖြင့် မီးညှိလိုက်သည်။ လုံ လောက်သောအလင်းအားကိုရသည်။ ဂူဝန်းကျင်အခြေအနေ ကိုကောင်းစွာမြင်ရသည်။ ရေစီးအားပိုပြီးတော့ ကောင်းလာ သည်။

ဖောင်သည် လျင်မြန်စွာဖြင့် ရွေ့လျားနေသည်။ ထိုးဝါး က မြေမှာထောက်ဖို့မလိုဘဲ၊ ဂူနံရံဖက်နံရံကိုသာထောက်ပြီး ထိန်းသွားရသည်။

ဂူကြီးသည် အတွေ့အကောက်များရှိလာသည်။ မည် သည့်အကြောင်းကြောင့်လည်းမသိ၊ ရေစီးအရှိန်က ပါပြီးတော့ တက်လာခဲ့သည်။ ကွေ့များတွင်ပိုပြီးတော့ ဂရုစိုက်ရသည်။ ဖောင်အစွန်းနှင့်ဝင်တိုက်မိမှာကို စိုးရိမ်ရသည်။ သို့သော် အောင်ဘက ဖောင်ကိုကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းသွားသည်။

ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့်မျောက်ထိပ်နီ၊ မျောက်အပေါင်းတို့သည် နောက်မှာကုန်ရပ်ခဲ့ကြလေပြီ။ တိုးလေး၏စိတ်ထဲမှာ သူတို့ နှင့် မဆင့်ဖြစ်နိုင်ကြတော့ဟုထင်နေမိသည်။ ဤလျှို့ဝှက်ဂူလမ်း ကြောင်းကြီးထဲတွင် အလာတုန်းကနှင့် မတူပါ။ ပြဒါးရောင် တောက်နေသော စမ်းချောင်းကြီးမဟုတ်။ ရိုးရိုးစမ်းချောင်းကြီး တစ်ခုပင်တည်း။

တစ်ကြိမ်တွင်

စမ်းချောင်းကြီးသည် အောက်ကိုတစ်ရှိန်ထိုးဆင်းသွား သည်။

ထို့နောက် အပေါ်ကိုအချိန်နှင့် ထိုးတက်သွားသည်။ အကွေ့အပိုက်များ အကြိမ်နှစ်ဆယ်မက ကြုံတွေ့ပြီးကာမှ အလာအလင်းရောင်ကိုရေးရေးမျှ မြင်လာခဲ့သည်။ အလင်း ရောင်က တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ထိုအခါ သူတို့ လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်က ဂူကြီး၏ဘေးထွက်ပေါက်ကြီး တစ်ခု။ စမ်းချောင်းကြီးသည် ဘေးထွက်ပေါက်ကြီးမှတစ်ဆင့် ဂူအပြင် ကိုထွက်သွားသည်။ ဖောင်သည်လည်း အလိုက်သင့်ပင် လိုက်

သွားခဲ့လေသည်။

ဖောင်သည် အတန်ငယ်ပျော့ပါသွားပြီးသည့်နောက် မြစ်လက်တက်ခွဲတစ်ခုဆီကိုရောက်သွားသည်။ သည့်နောက် မှတစ်ဆင့် ချောင်းတစ်ခုဆီသို့ ယင်းချောင်းသည်အခြား မဟုတ်။ လသာချောင်းပင်မြစ်သည်ကို အံ့အားသင့်စရာပင် သီလိုက်ရလေသည်။

“တိုးလေး ဒါ ... ငါတို့ရွာချောင်းကြီးပဲကွ၊ ဂူကြီးထဲ ကအထွက်မှာ ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်လာခဲ့တာလဲမသိဘူး”

“အေးကွ၊ ငါတော့ စဉ်းစားလို့ကိုမရတော့ဘူး”

သူတို့ပိုပြီးတော့ စဉ်းစား၍မရကြသည်က မျောက်တစ်ထောင်ဂူလိုဝေးလံသောအရပ်ဆီမှ ဤနေရာကို အချိန်မကြာဘဲ၊ တခဏအတွင်းမှာပဲ ရောက်လာခဲ့သည်ဟုပင်။ မြေကြော့ပဲရွံ့လိုက်သည်လား။ အဓိကကျသောဖြတ်လမ်းကြီးကို မိမိတို့အသုံးပြုလိုက်ကြသည်ကြောင့်လား။ ဂူကြီးကပင် ခြတ်လမ်းကြီးပင်လား။ တွေးသော်အဖြေမပေါ်ကြပေ။

နှစ်အနည်းငယ်အကြာ -
တိုးလေးနှင့်မြသီတို့လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ မြသီ၏

မိခင်၏အေးဆိုသည် ဦးထွန်းဘွားမရှိသည့်နောက်တွင် မာန်ကျလာခဲ့သည်။ စီးပွားလည်းပျက်ခဲ့သည်။ အားကိုးစရာမဲ့လာသည်။ သည့်နောက် တိုးလေး၏စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း သိသွားခဲ့၍ သမီးနှင့်သဘောတူလိုက်ခြင်းပင်။ (တိုးလေးသည် မျောက်တစ်ထောင်ဂူတွင် ဦးထွန်းဘွားနှင့် ဆုံမိခဲ့သည့်အကြောင်း ယင်းနေရာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်ကိစ္စများကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဦးထွန်းဘွားတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည့် ကံကြမ္မာကိုသော်လည်းကောင်း မြေပုံပြခဲ့ပါ။ နောင်ကိုလည်းပြောပြမှာ မဟုတ်ပါ)

အောင်ဘသည် တိုးလေး၏စိုက်ခင်းတွင် ပြောင်းပြီးတော့နေသည်။

သူသည်လည်း လသာရွာသူတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။

ဘိုးသိဒ္ဓိပေးလိုက်သော ငွေဒဂါးများကို အညီအမျှခွဲယူကြသည်။ အသင့်အတင့်ကြွယ်ဝသူများဖြစ်လာကြသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးမှာ စိတ်စမ်းမကွဲဘဲ အတူတူပင်။

လသာရွာသူကြီးဦးရွှေထုတ်သည် ကျန်းမာရေးကြောင့် သူကြီးအလုပ်မှအနားယူသည်။ ထိုအခါ ရွာ၏ဆန္ဒအရ တိုးလေးသည် ရွာသူကြီးဖြစ်လာတယ်။ အောင်ဘကား ရွာကာကွယ်ရေး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အားလပ်သောအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ဝှူးထန်းသောမျောက်များနေထိုင်ကြသည့် “မျောက်တစ်ထောင်ဂူ”

www.burmeseclassic.com

ဂူ"အကြောင်းကို ပြောကြသည်။ ဘိုးသိဒ္ဓိအကြောင်း၊ ဖျောက်
ထိပ်နီအကြောင်း၊ ဂူကြီးထဲမှပြဒါးရောင် တောက်ပနေသော
စမ်းချောင်းကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောမဆုံးနိုင်ကြ။

ဘိုးသိဒ္ဓိသည် သူနှင့်ဆုံဖို့ခဲယဉ်းသွားပြီဟု ပြောခဲ့သည်
အတိုင်း နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာခဲ့သည်အထိ ထပ်ပြီး
မဆုံဖြစ်ကြတော့ပါ။ ဘိုးသိဒ္ဓိနှင့်ဖျောက်ထိပ်နီကို တိုးလေး
အပြင်အမှတ်ရနေလေသတည်း။

အစဉ်ကြီးစားလျက်
(မင်းစိဖြာ)

BURMESE
CLASSIC
.com

မင်းစိန်

မျှောက်တစ်ထောင်